Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 35. szám. *1961. augusztus 31*

Ludas Matyi

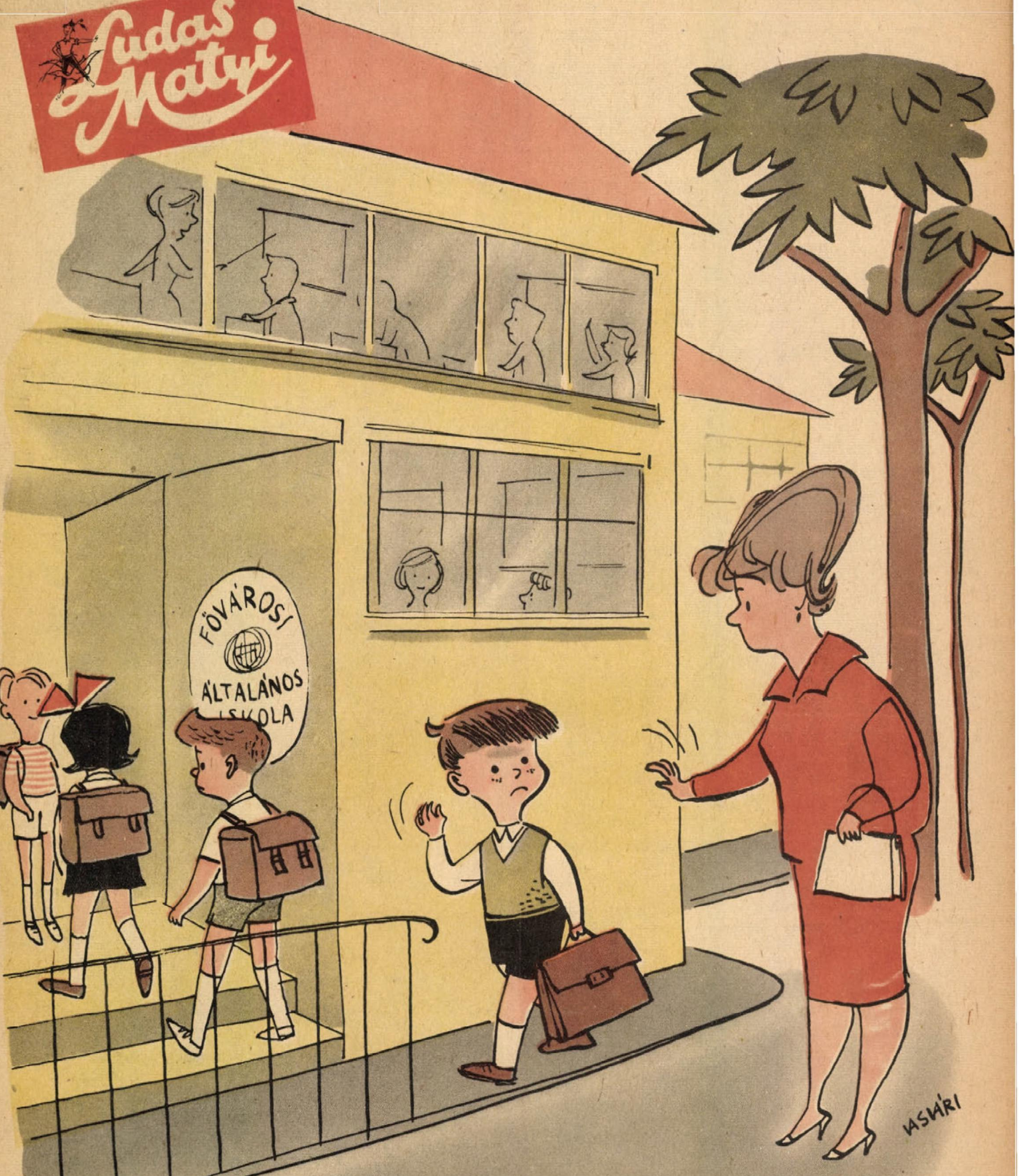
FŐVÁROSI
ÁLTALÁNOS ISKOLA
VASVÁRI

Vasvári Anna rajza

— Te csak tanulj szorgalmasan, fiacskám, én meg elkezdem gyűjteni az ajánlóleveleket az egyetemi felvételedhez...

Utóüdülés

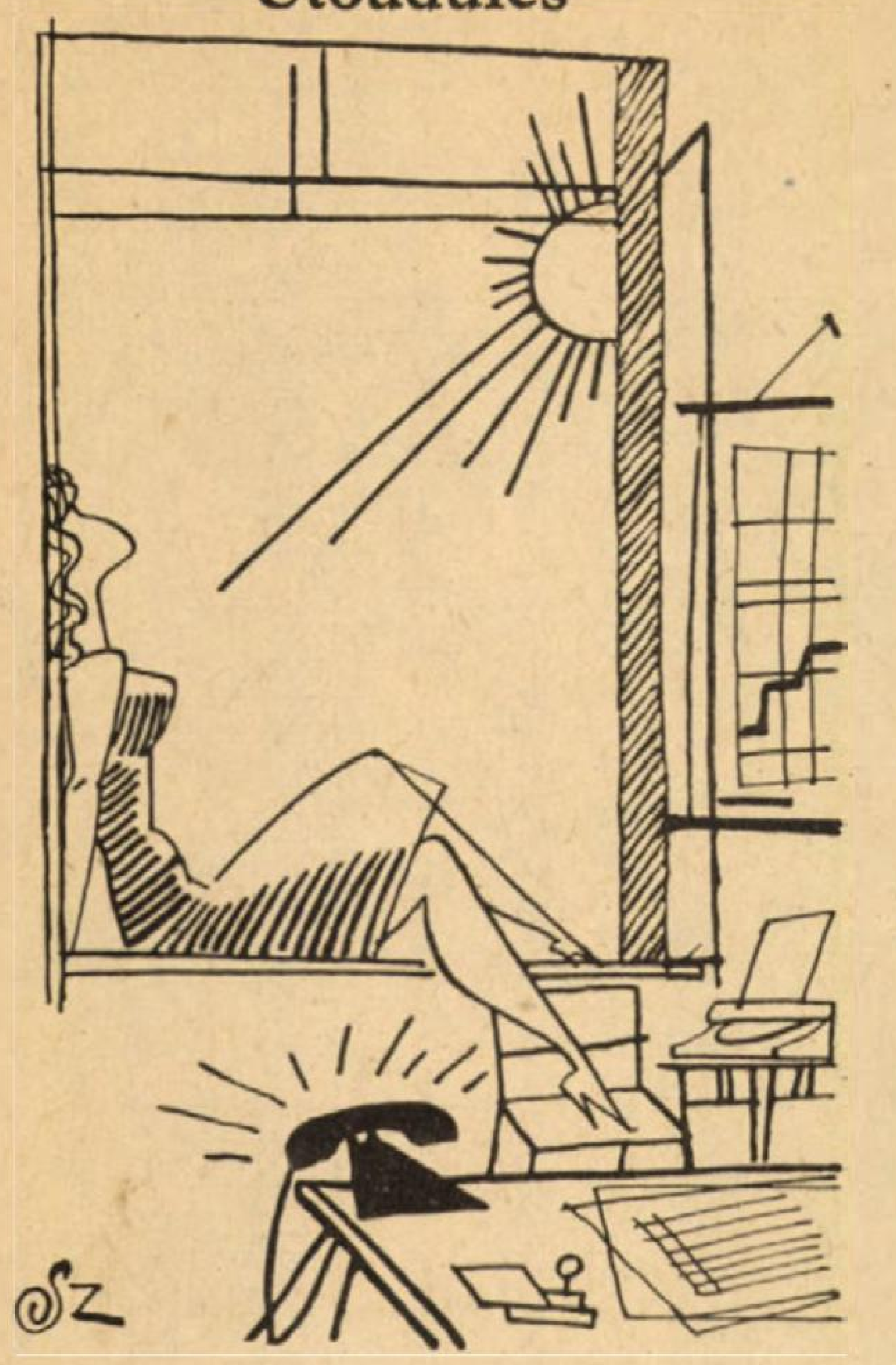

Küzdelem a giccs ellen

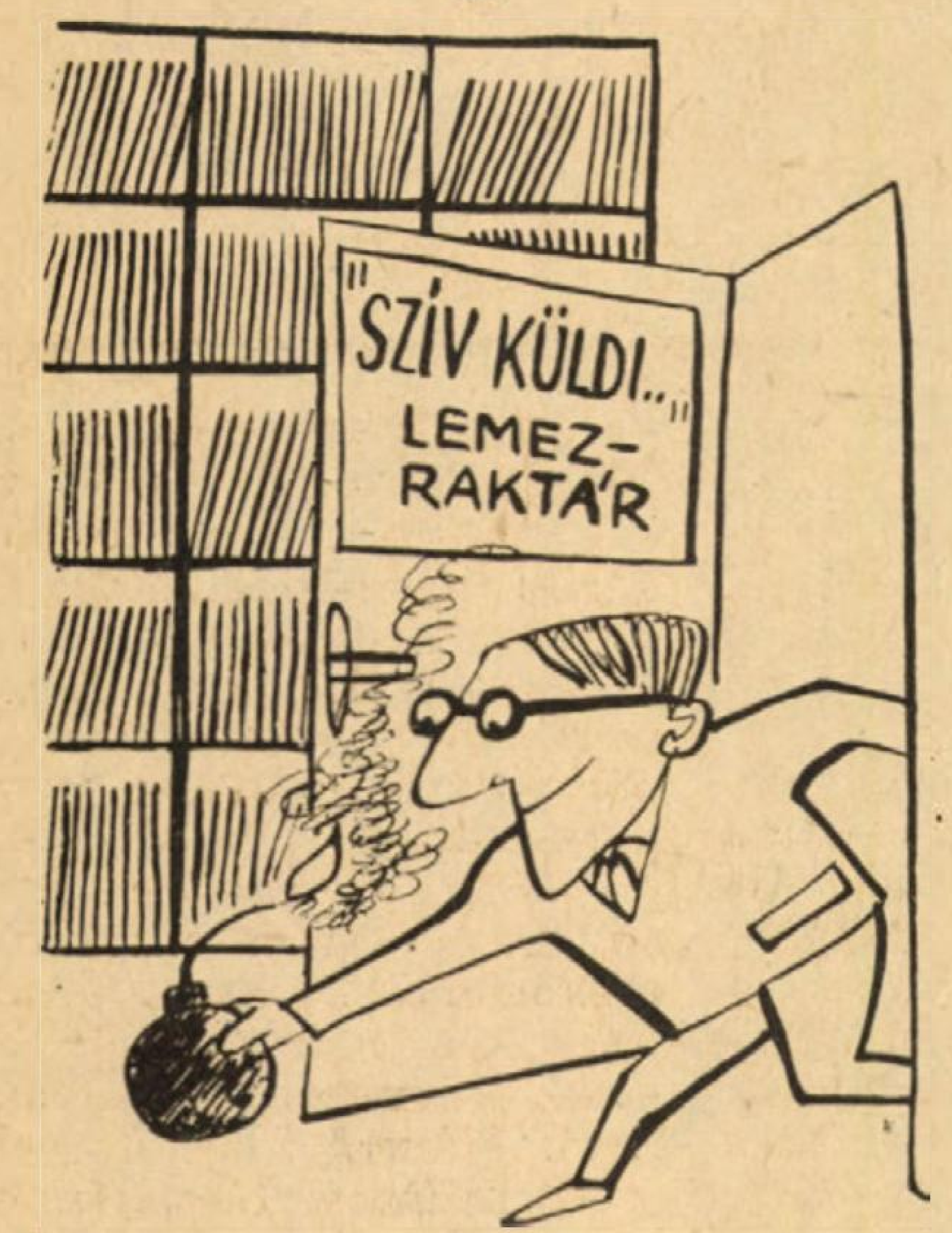

LEVÉL
egy labdarúgó mérkőzésről

Kedves Sporttársam!

Az MTK—Juventus futballmérkőzés hatvanezer nézőjének nevében tiltakozik ön az ellen, hogy nemzetközi meccset magyar bíró vezessen. Ön szerint az olyan kitűnő játékvezető is, mint Zsolt István, ezen a mérkőzésen sok hibát követett el és téves ítéleteivel a nagyszerűen küzdő magyar csapatot sújtotta.

Elképzelhető, kedves Sporttársam, hogy a mérkőzés 59 999 szurkolója egyetért önnel, de engedje meg, hogy én, a hatvanezredik, kivonjam magam az ön általánosan helytállónak vélt megállapítása alól. Ellenvéleményt jelentek be, és mindjárt kellő indokolással is szolgálok, hogy miért helyes, ha éppen magyar bíró vezeti a nemzetközi mérkőzéseket. Hadd lássa a szurkolók széles tábora, mit ér a bíró, ha magyar?

Ha például az MTK—Juventus mérkőzésen 2:1-es állásnál nem ítélt volna a magyar bíró Sivori lesről leadott lövéséből gólt, akkor az ellenfél azt mondhatta volna, hogy persze, a magyar játékvezető elfogult. A partjelző hiába jelezte zászlajával, hogy lesen áll Sivori, a játékvezető fejében szüntelenül az motoszkált, nem szabad, hogy akár egyetlen magyar futballbírót is elfogultsággal vádoljanak. Mi a zöld gyepen is lovagias nép vagyunk — tehát Zsolt nem fújta le a lest, hanem megítélte a gólt. Van, aki így ápolja nemzetközi jóhírünket, s van, aki másként ...

Különben is a játékvezető hamarosan egyenlített, mert les címén nem ítélte gólnak a magyar csapat javára azt a labdát, amely a mérkőzés vége felé Szimcsák lábáról repült az olaszok hálójába. Hogy előbb Sivori lesgólját megadta, de Szimcsák szabályos gólját érvénytelenítette, élénk bizonyítéka ez annak a lelki vívódásnak, amely minden magyar játékvezetőt gyötör, amikor itthon nemzetközi mérkőzést vezet. Inkább a magyar csapat terhére bíráskodik, hogy rosszat ne gondoljanak róla, sőt a magyar népi demokráciáról sem, külföldön. Legyen jó a hírünk szerte a világon még futballbírák tekintetében is! ...

Ha a magyar játékvezető csak jottányit is enged ebből a nemzetközi ellenfeleinknek oly szimpatikus szemléletből, akkor a magyar csapat egy-két gólkülönbséggel győztesként hagyta volna el a zöld gyepet. A híres magyar vendégszeretetnek ilyen megcsúfolását egyetlen játékvezetőnknek sem szabad vállalnia. A rengeteg ember a lelátókon így is gyakori füttykoncerttel adott véleményének kifejezést. Milyen óriási fütyülgetés keletkezett volna, ha a játékvezető csorbát ejt a magyaros vendéglátás becsületén ...

Csak elismerés, és nem bírálat illeti Zsolt játékvezetőt, hogy nemzetközi sportérdekeinket felismerve, szemet hunyt az olasz védők gyakran szabálytalan szerelése felett, sőt a 16-oson belül elkövetett gáncsolásért nem adott 11-est, hanem a jó magyar hagyományok szerint a 16-oson kívülről ítélt szabadrúgást.

Különben is, kedves Sporttársam, Zsolt játékvezetőt gyakran és szívesen hívják külföldre és így feltehető például, hogy az angol—brazil, vagy a spanyol—argentin válogatott mérkőzés vezetésére is rá esik a külföldi szakemberek választása. Legyünk büszkék erre a megtisztelő sportsikerre.

Földes György

Indul a színházi szezon

Hegedűs István rajza

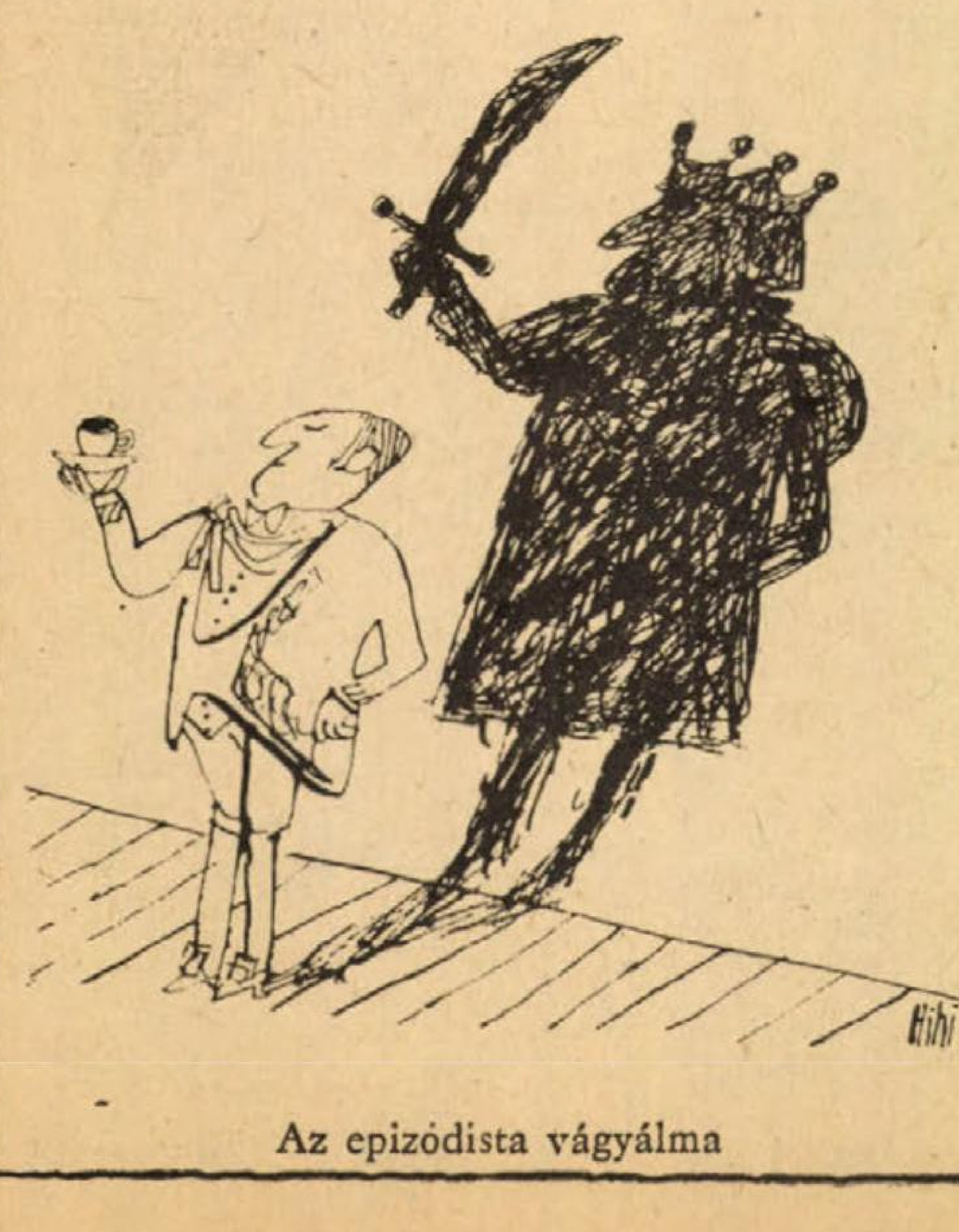

Az epizódista vágyálma

Erdei Sándor rajza

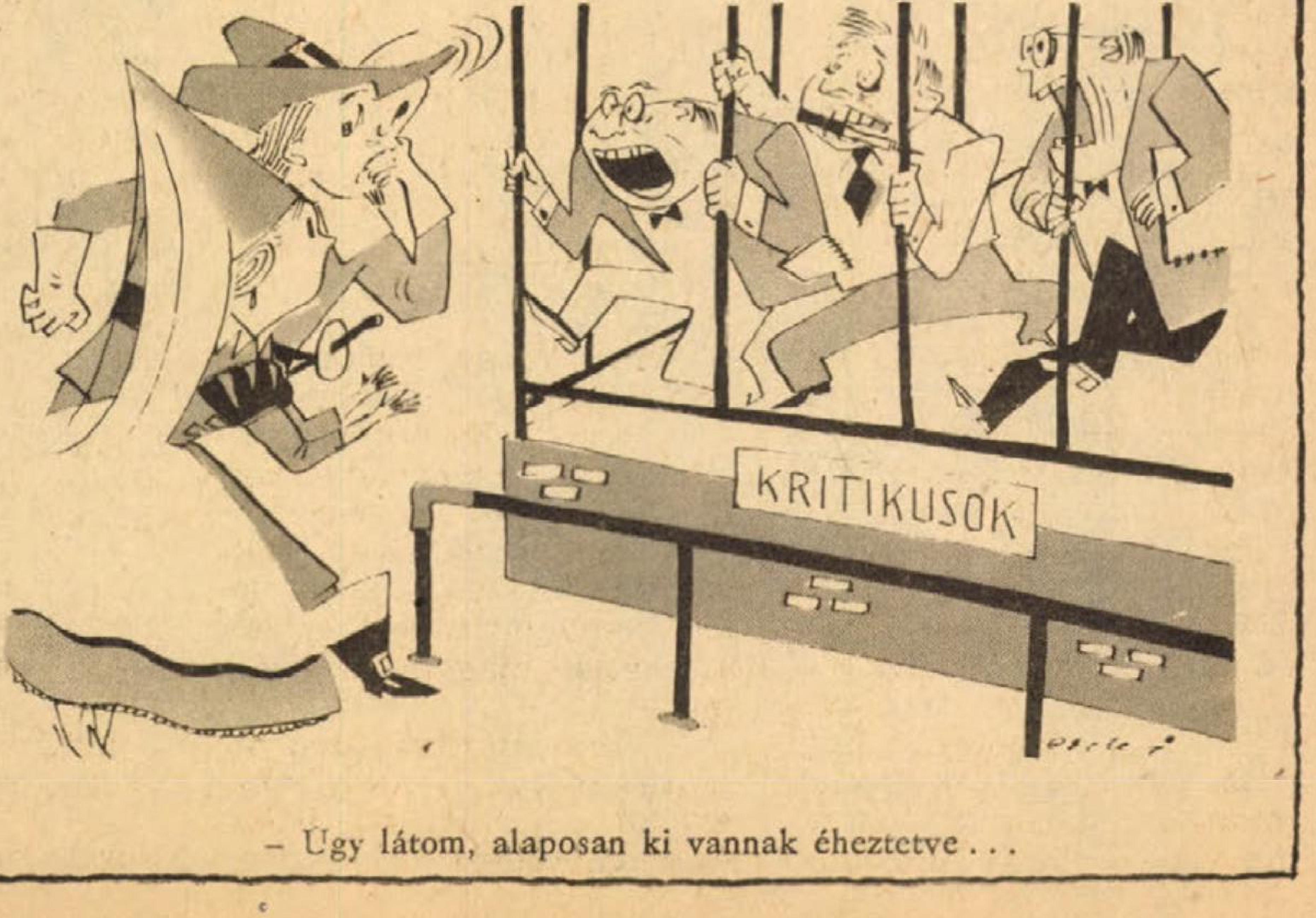

– Úgy látom, alaposan ki vannak éheztetve ...

KI HÍVTA MEG?

Mi lett a következménye Johnson amerikai alelnök bonni és nyugat-berlini útjának? Sokan azt hiszik, hogy — semmi. Tévednek. Civakodás lett a következménye. A választási harcban álló nyugatnémet politikusok természetesen kortescélokra igyekeztek felhasználni a provokatív látogatást. Adenauer sajtóirodája fennen hangoztatta:

— Kennedy megbízottja a kancellár egyenes kérésére érkezett hazánkba, hogy az Egyesült Államok szolidaritásáról biztosítsa az országot.

Nosza, dühbe gurult a szociáldemokrata párt. Éles kijelentés hangzott el a párt központjából:

— Adenauer kancellár ismét téved. Johnson alelnök nem az ő meghívására érkezett hozzánk, hanem Brandt főpolgármester, kancellárjelöltünk kérésére. Kennedyhez intézett levelének volt az eredménye ez a nagyjelentőségű látogatás.

A vitában már sértegetik is egymást, de nem tudják eldönteni, ki volt a meghívó fél. Egy bizonyos: nem a német nép hívta meg az amerikai alelnököt „baráti" látogatásra.

Luxuskivitel

Szűr-Szabó József rajza

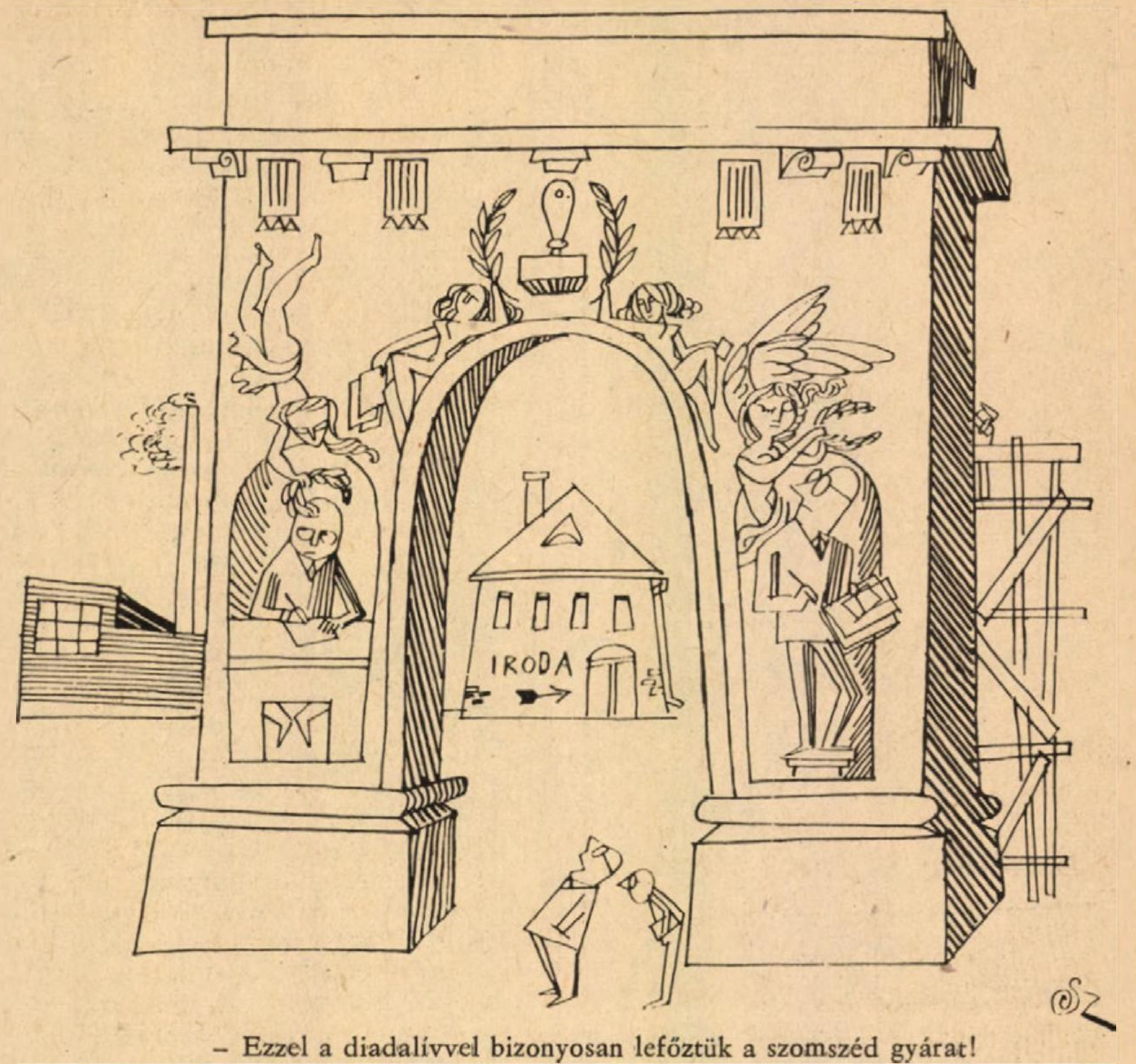

– Ezzel a diadalívvel bizonyosan lefőztük a szomszéd gyárat!

A FÉSZEK Körül

1.

1945 júniusa vagy júliusa óta hosszú időn át állandó vendége voltam a Fészeknek. A New York palotában dolgoztam és laktam, nagyon közel a Fészekhez, oda jártam át vacsorázni, és akikkel beszélnem kellett, azokat estére odakértem. Akkortájt nagyon sokan csinálták ugyanezt. A Fészek a koalíciós kormányok idején komoly politikai, és társadalmi események színhelye volt: itt találkoztak azok, akiknek kellemetlen vagy kényelmetlen lett volna másutt találkozni. Állandó vendégei voltak a Fészeknek a koalíciós kormány egyes tagjai és a követségek, meg külföldi missziók kultúrattaséi. Fehérasztalnál (a Fészek egyik fehér asztalánál) savanyú bor és Parádi víz mellett, jól szelelő pipa segítségével sokat mesélhetnék azokról az időkről. Íróasztalnál ülve csak néhány epizódra szorítkozom.

Bajor Gizi, akit 1945 februárjától júliusig, vagy augusztusig én láttam el (szerényen) kávéval és teával, viszonzásul szeptemberben meghívott a Fészekbe — pezsgős vacsorára. Négyen ültünk az asztalnál: Gizi a férjével, Germán Tiborral, Zilahy Lajos és én. A rendelésnél kiderült, hogy pezsgő nincsen. Mi, férfiak, tehát bort ittunk, Gizi pedig ásványvizet. De hogy kárpótoljon minket az elmaradt pezsgőért — *berúgott az ásványvíztől.* Már az első pohártól „spiccet" kapott, a második vagy harmadik pohár után pedig tökéletesen részeg volt. Szerencsénkre kedves, vidám, barátkozó részeg.

— Milyen csodálatosan játssza a részeget — dicsértem meg. Gizi váratlanul kijózanodott és elkomolyodott:

— Ha én úgy tudnék játszani a színpadon, ahogy az életben játszom — nagy művész lennék! — mondotta nagyon keserűen.

Aztán felállott, és bizonytalan lépésekkel, majdnem tántorogva, átment a szomszéd asztalhoz, ahol néhány színész vacsorázott.

2.

Gróza Péter román miniszterelnök, Budapestre érkezve, a Fészekben találkozott a kormány tagjaival, és sok magyar íróval és újságíróval. Ott mondott beszéde igazán jelentékeny hozzájárulás volt a román—magyar barátsághoz.

— Ha minden magyar politikus így tudna magyarul! — hangzott itt-ott egy-egy sóhaj.

Vacsora után a jelenlévőket sorra bemutatták neki. Így engemet is. Ha jól emlékszem, Mihályfi Ernő mutatott be. Én szovjet tiszti egyenruhában voltam — díszruhában, összes kitüntetéseimmel. Ez a ruha megtévesztette Grózát. Nevemre nem is figyelve, németül szólított meg. Magyarul válaszoltam. Gróza elnevette magát.

— Maga az?! — kiáltotta, két kézzel markolva meg jobbomat. — Tudja... én a titkárságomtól utasítást kaptam arra, hogy ha magával találkozom, lelkesen dicsérjem, magasztaljam regényeit és novelláit. De hát — minek tagadjam? — én egy betűt sem olvastam magától, így hát a magasztalás, ha őszinte lenne is, nem egészen szilárd alapokon állana. Építsük barátságunkat az őszinteségre.

Ebben maradtunk. Ekkor láttam Grózát először és utoljára.

3.

1946 nyarán egyidőben volt Budapesten *Ehrenburg* és *Visnyevszkij.* A kormány a Fészek kerthelyiségében látta őket vendégül vacsorára. Vacsora közben összesúgtam a két vendéggel és mikor a feketekávéhoz értünk, hármunk nevében Ehrenburg terjesztette elő a kérést: nevezzenek el Budapesten utcát vagy teret *Zalka Mátéról.* Most a miniszterek súgtak össze és pár pillanat múlva az egyik válaszolt:

— Bár az utcák elnevezése nem tartozik a mi hatáskörünkbe, garantáljuk, hogy két héten belül az egyik budapesti utca vagy tér Zalka Máté nevét viseli.

— Ha az elvtársak ilyen bürokráciamentesen dolgoznak, irigylésre méltó ország Magyarország! — mondotta Ehrenburg, miután megköszönte az ígéretet.

— Ami azt illeti... — fogtam én szóba, de a folytatást lenyeltem... Gyáva voltam kimondani, amit gondoltam.

*

Azóta — Bajor Gizi és Gróza ideje óta —, a Fészek nagyon megváltozott. Nem előnyére! Akkortájt alighogy betettem a lábamat, valamelyik pincér elém állott:

— Két vagy három csülköt kíván vacsorázni? — kérdezte.

Mostanában, ha néhanapján betévedek a Fészekbe és egyedül pipázom valamelyik sarokasztalnál, a pincérek semmit sem kérdeznek tőlem, hanem szó nélkül elém tesznek — egy üveg Parádi vizet.

Illés Béla

Süket fülek...

Erdei Sándor rajza

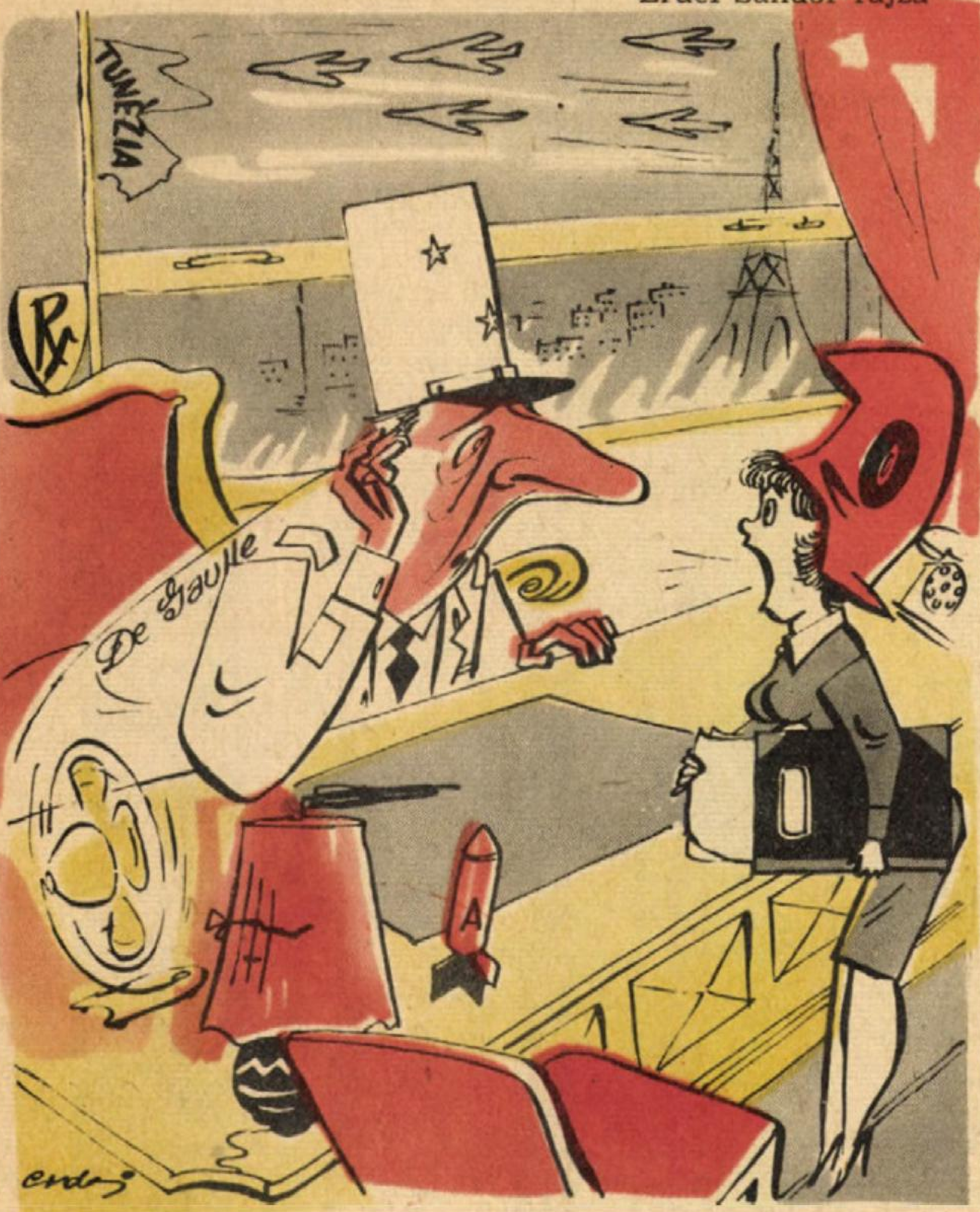

– Elnök úr, újabb felszólítás az ENSZ-től!
– Ebben a motorzúgásban nem hallok semmit sem!

Az élénkszínű falak jó hatással vannak a munkára

várnai György rajza

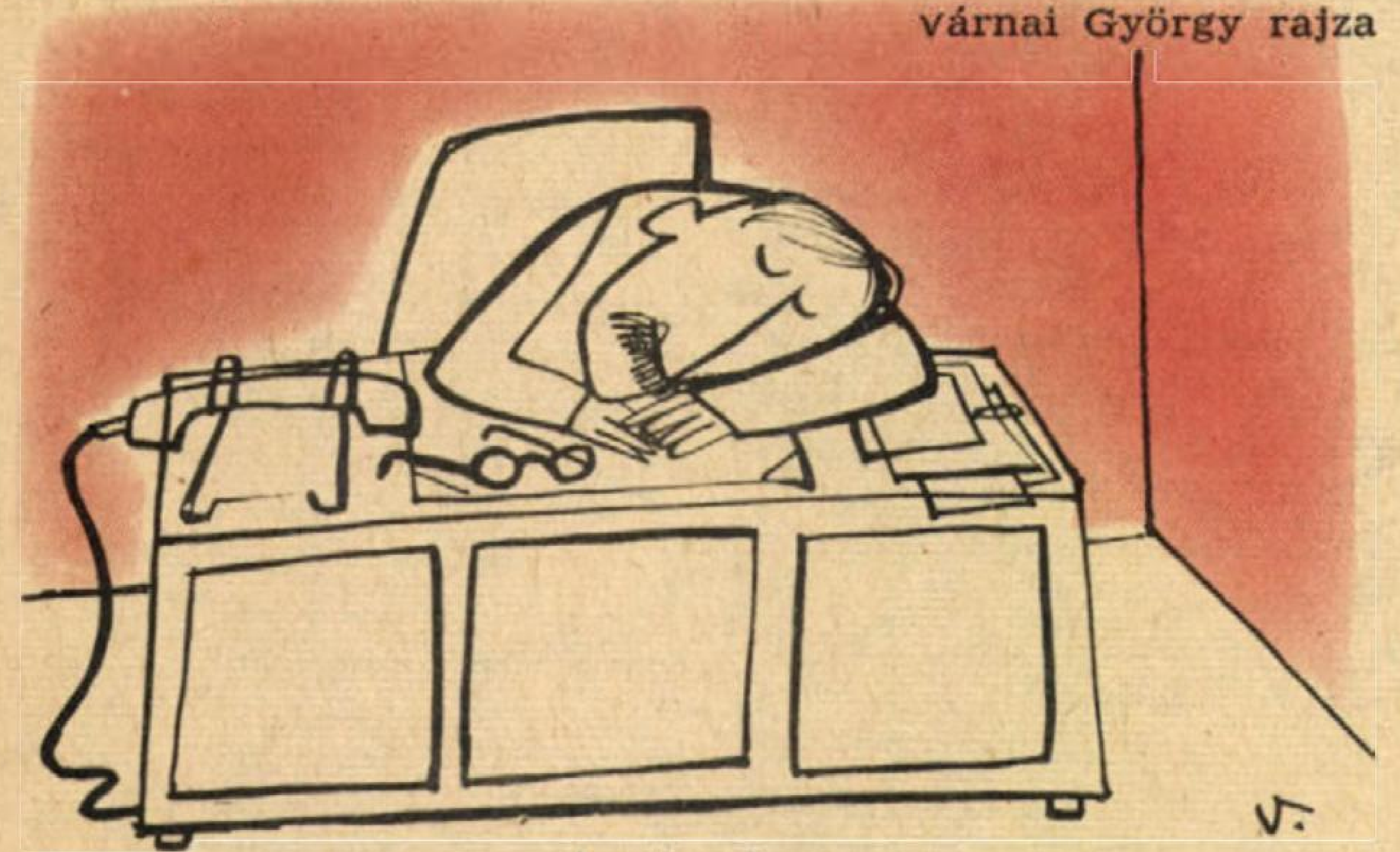

A színvak

Meddig a Kőrös—mettől a Tisza?

Régi barátokkal találkozni mindig üdítő dolog. Így voltam Kenderesivel is, akit már legénykorában ismertem. Azóta családapa lett, pocakot eresztett, de a kedvességéből nem veszített semmit. Amikor felálltunk az eszpresszó-asztal mellől, hirtelen benyúlt az aktatáskájába, és kezembe nyomott egy csomó hetilapot.

— Vidd haza, öregem, jó szórakozást nyújt este — mondta joviálisan.

— No, de ... — dadogtam, nézegetve a paksamétát, amelyben egy egész család számára akadt megfelelő olvasnivaló, képpel és kép nélkül.

— Tedd csak el!

— Dehát miért? Hogyan?...

— Ezeket én mind kiolvastam már.

— De ...

— Nézd — mondta Kenderesi a hirtelen vallomások őszinteségével —; minden módon odaadom valakinek a lapokat. — A fülemhez hajolt: — Dugott pénzből van!

Kezdtem érteni.

— Én tudniillik — folytatta Kenderesi — az egész fizetésemet hazaadom a feleségemnek. Olyasmi ez, mint amikor a Körös beömlik a Tiszába: akkor a Körös már nincs, csak a Tisza van.

— A te fizetésed beömlik a feleséged fizetésébe, értem.

— Úgy van. Mindenről ő gondoskodik, néha túl is költekezik — a Tisza is kiárad olykor —, de én nem költekezhetem túl, mert nekem nincs miből. Nekem csak napi zsebpénzem van, de a zsebpénzt is kiparcellázza az asszony: tízórai, feketekávé, cigaretta, autóbusz-költség, miegymás, ami fontos. Ha ésszerűtlen pazarlást lát, patvarkodik; minek az nekem?... Vidd csak nyugodtan haza a lapokat!

— Kérlek, ha ezzel szívességet teszek neked!...

Szép dolog — monfondíroztam közben —; ez a Kenderesi nagy betyár! Dugott pénzből lop magának apró kis élvezeteket, amiről a felesége nem tud. Szegény asszony, minden fillért beoszt, vigyáz a pénzre, míg Kenderesi ...

— És honnan van neked dugott pénzed?

— Honnan!... Akadnak apró juttatások a vállalatnál, néha egy hármas találat is a lottón ... mit meséljem! — És kacarászva újra a fülemhez hajolt: — Nemcsak egy Körös van, barátom! Van a Fehér-, a Fekete- és a Sebes-Körös!

— És hova dugod a dugott pénzt? — kérdeztem.

Kenderesi rámkacsintott:

— Látod ezt? — elővett a belső zsebéből egy bőrből készült igazolványtokot. — Erről a feleségem nem tud. Ebbe a tokba, a bélés mögé szoktam becsúsztatni a dugott pénzt. Most is van benne háromszáz forint.

S ügyesen kihúzta a bélés mögül ... De csak száz forint volt.

— Mi a szösz! — sápadt el Kenderesi, és zavartan pislogott.

Nagyon megsajnáltam szegényt. — Nem, nem lopták el tőle a dugott pénzt, csak a felesége is tudott róla. Kenderesi számításon kívül hagyta, hogy a Sebes-Körös is a Tiszába ömlik végül.

Magyar Tibor

Pusztai Pál rajza

Jucika és a balesetvédelem

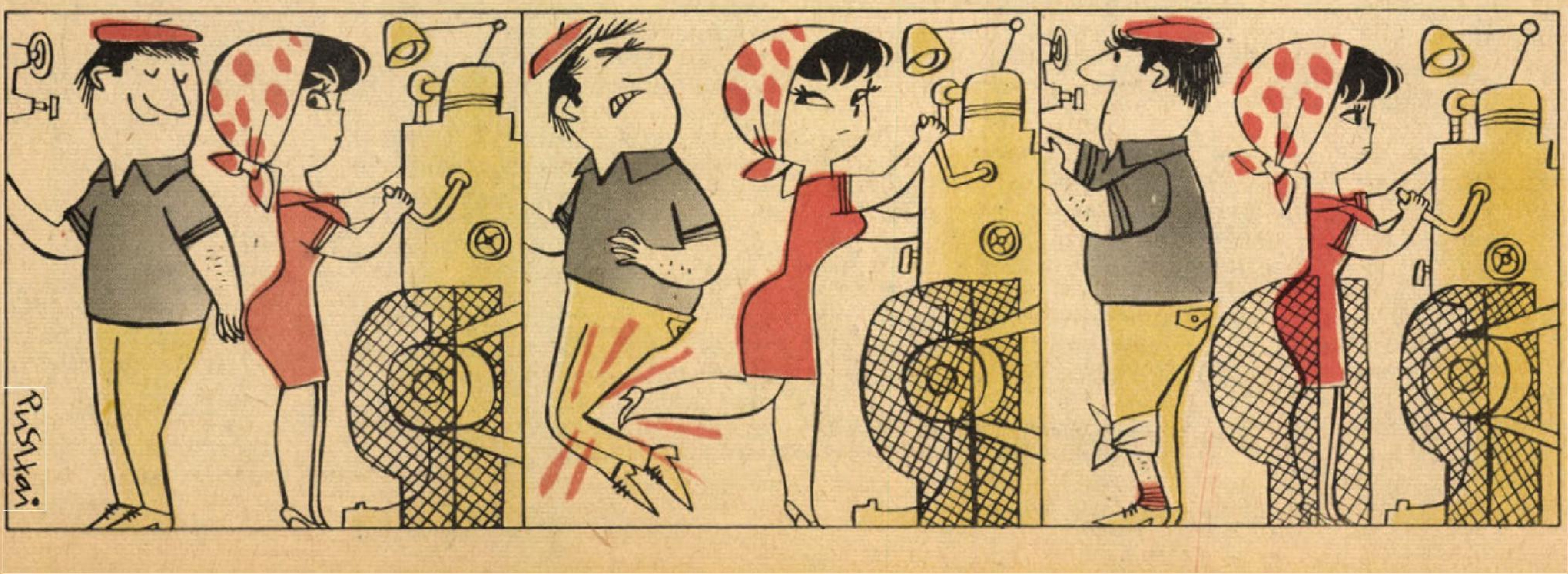

Autó-stop

Erdei Sándor rajza

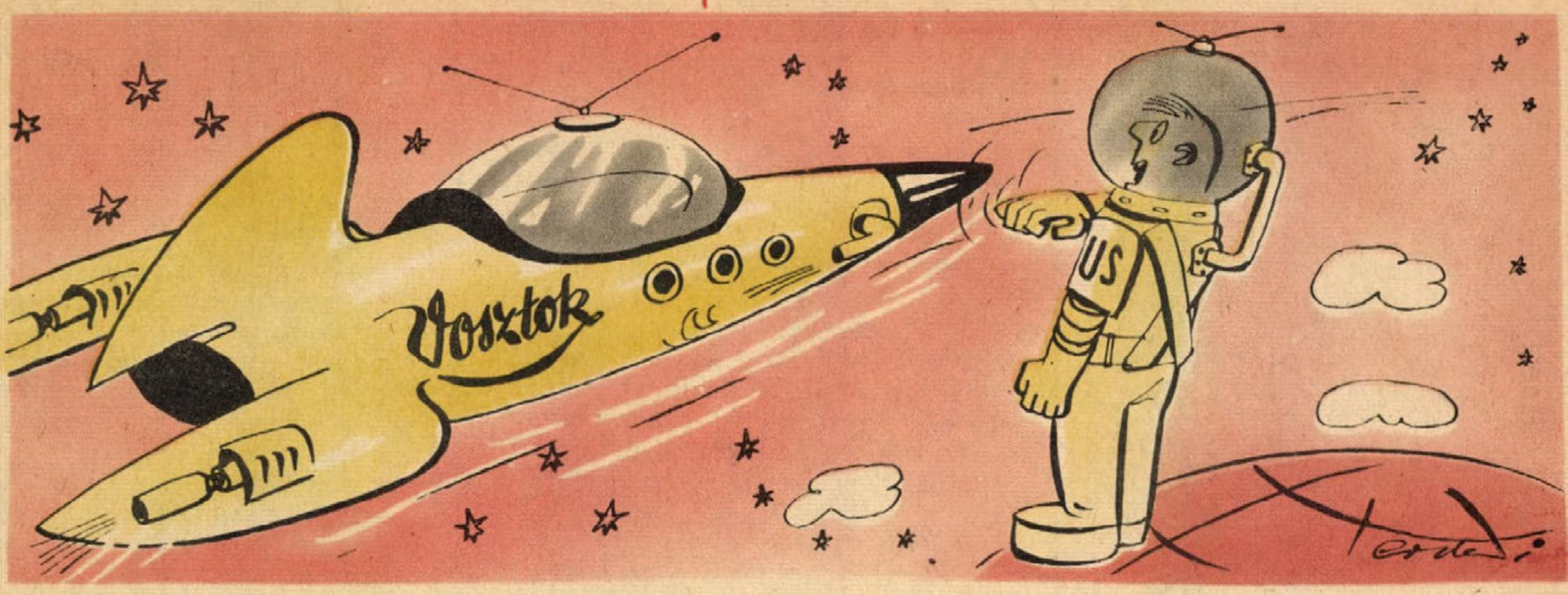

Nehéz a választás

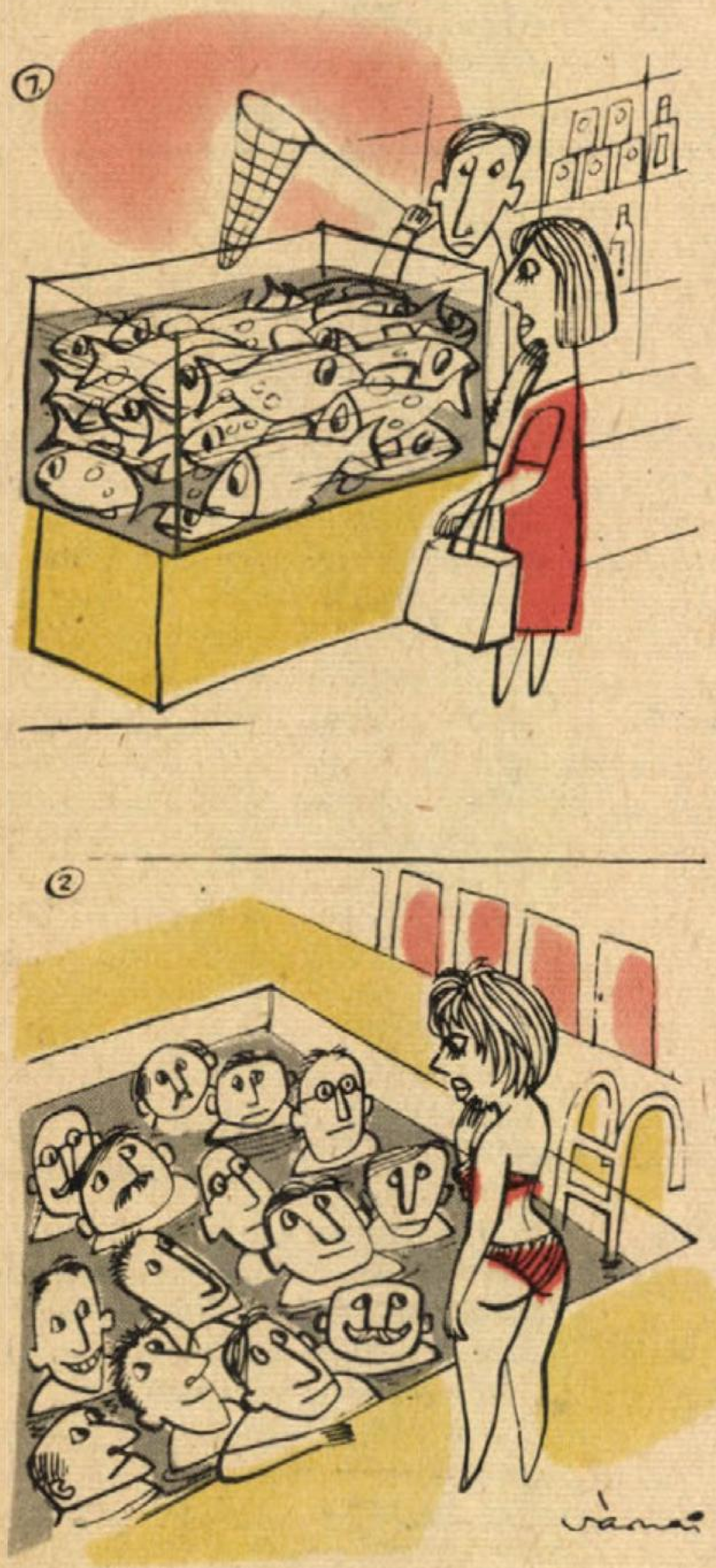

Tájékozatlan TV-néző

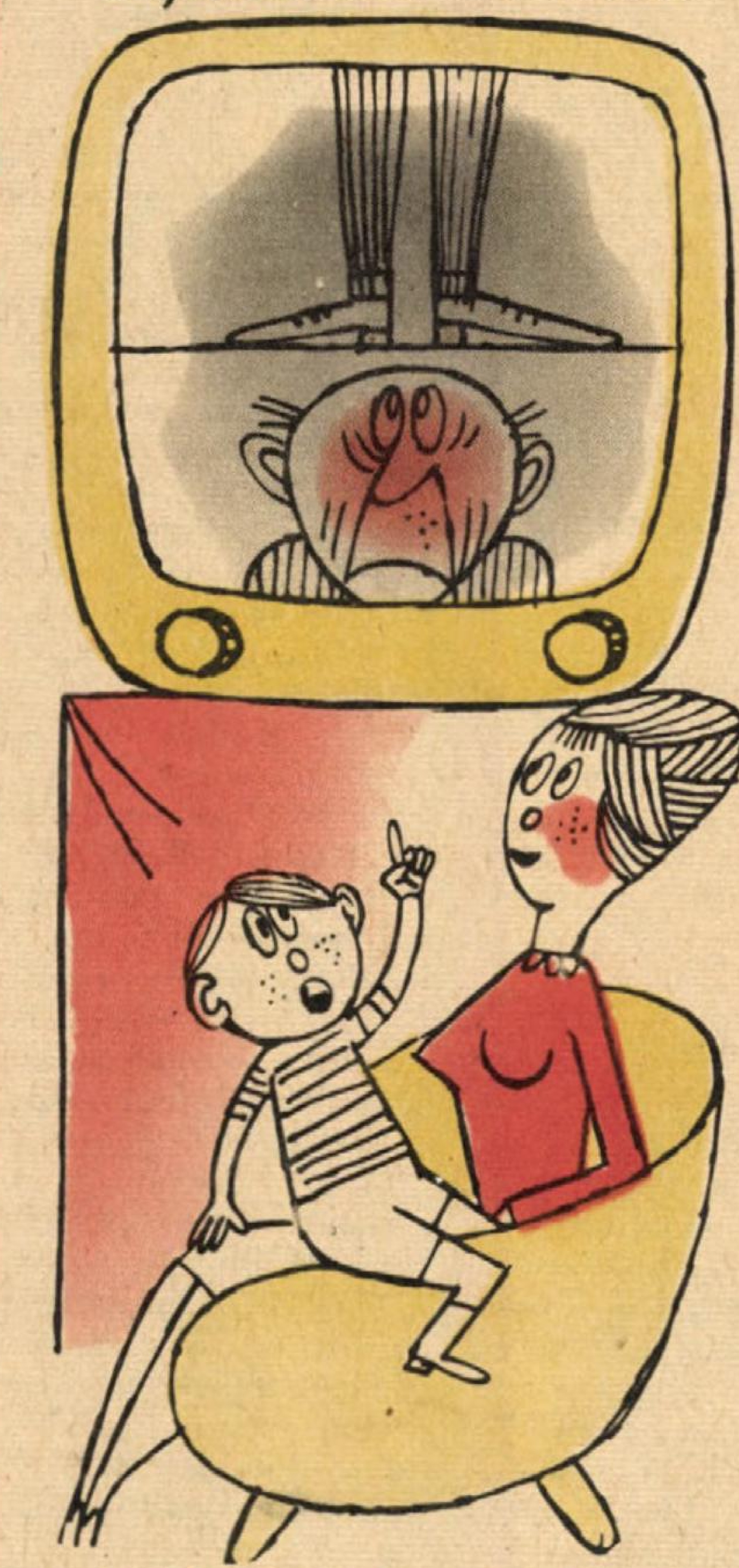

– Mondd, anyu, miért mászkál az a bácsi folyton a páternoszteren?

Beteglátogatók

Vasvári Anna rajza

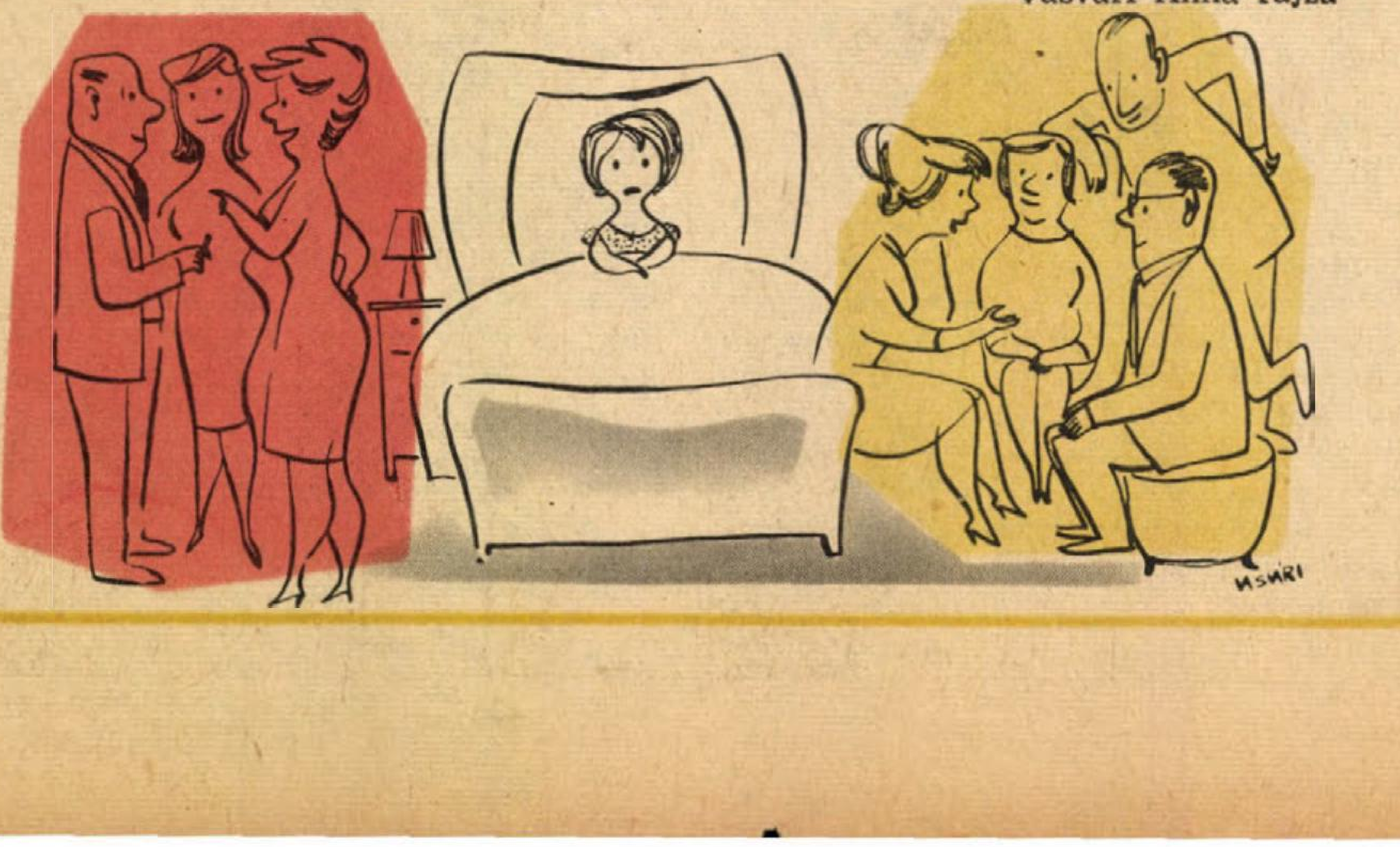

A zebra

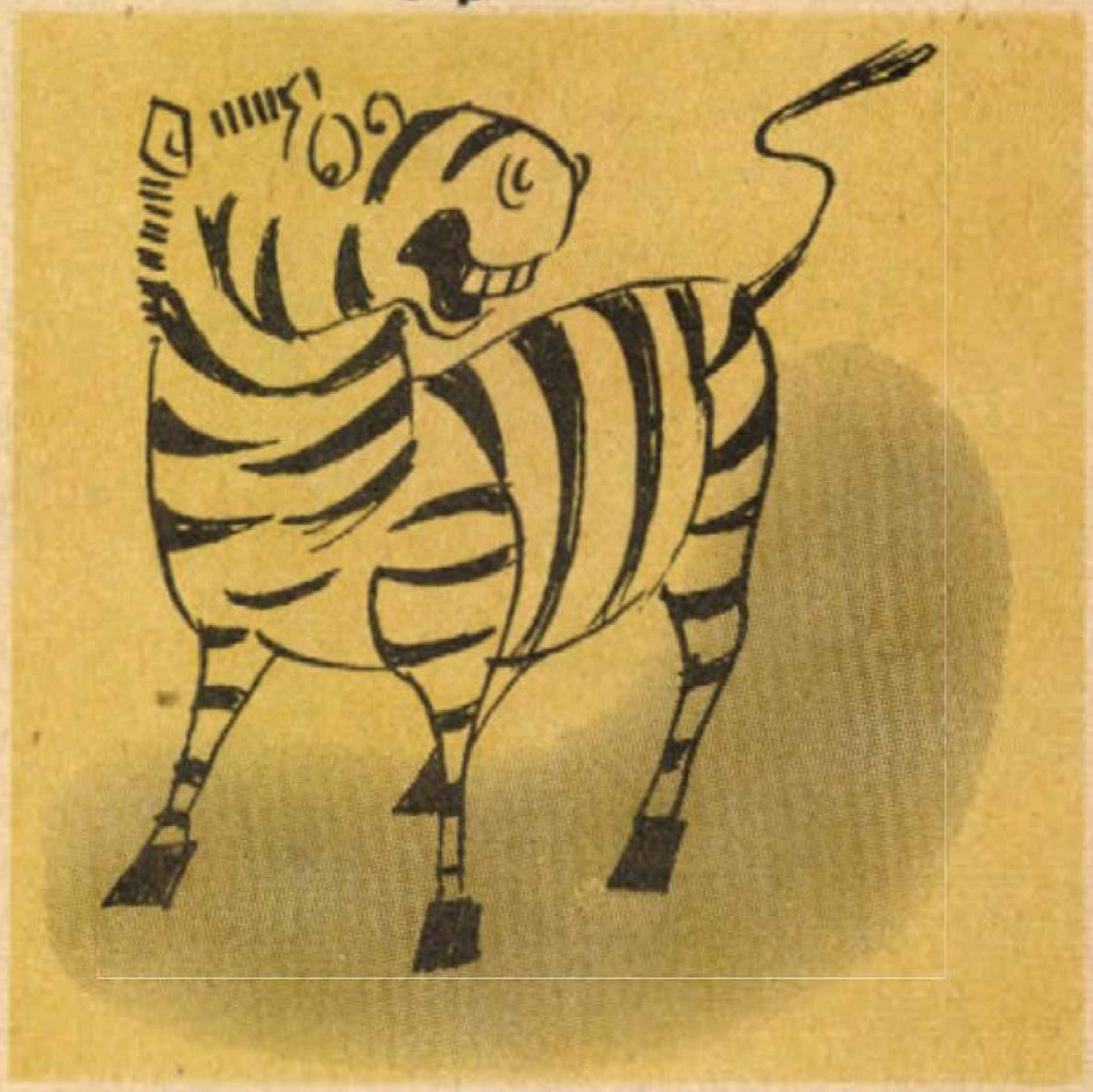

Azt mondja a zebracsikós:
„Az én csikóm körbe csíkos!
Csíkos balra, csíkos jobbra —
Ezért lett a neve — zebra!

Fel a dombnak, le a lankán,
Zebra nyargal át a pampán...
A horpaszán haránt száz csík,
Ha elszalad — egy se látszik.

A zebrára nem kell nyereg,
Nem ül rá a csikósgyerek,
Nem lobog a gatyaszára,
Szőrén se kap a zebrára.

A Csád-tavi csárda mellett
Zebra-ménes ott delelget...
Csárdáslánynál nincsen szebb lány,
Nem lovagol mégse zebrán.

Kármentőben teli kanta,
Kint nyihog a zebra-kanca.
Kútágasnál kilenc zebra
Vár abrakra, finom zabra.

Zebrabojtár annak örül,
Hogy csikaja csíkos körül.
S zebracsikóst nagyon bosszant,
Ha a zebra csíkos hosszant.

Hosszúcsíkos zebra szégyen...
Zebracsikós hazamégyen,
Rág szívén a fene bánat:
„Minek csikós a zebrának?"

Minek annak zebracsikós,
Amék zebra hosszba' csíkos...?!
Ha csíkja nincs körbe szabva,
Nem is zebra az a zebra!

Békés István

Öregasszony nem vénasszony...

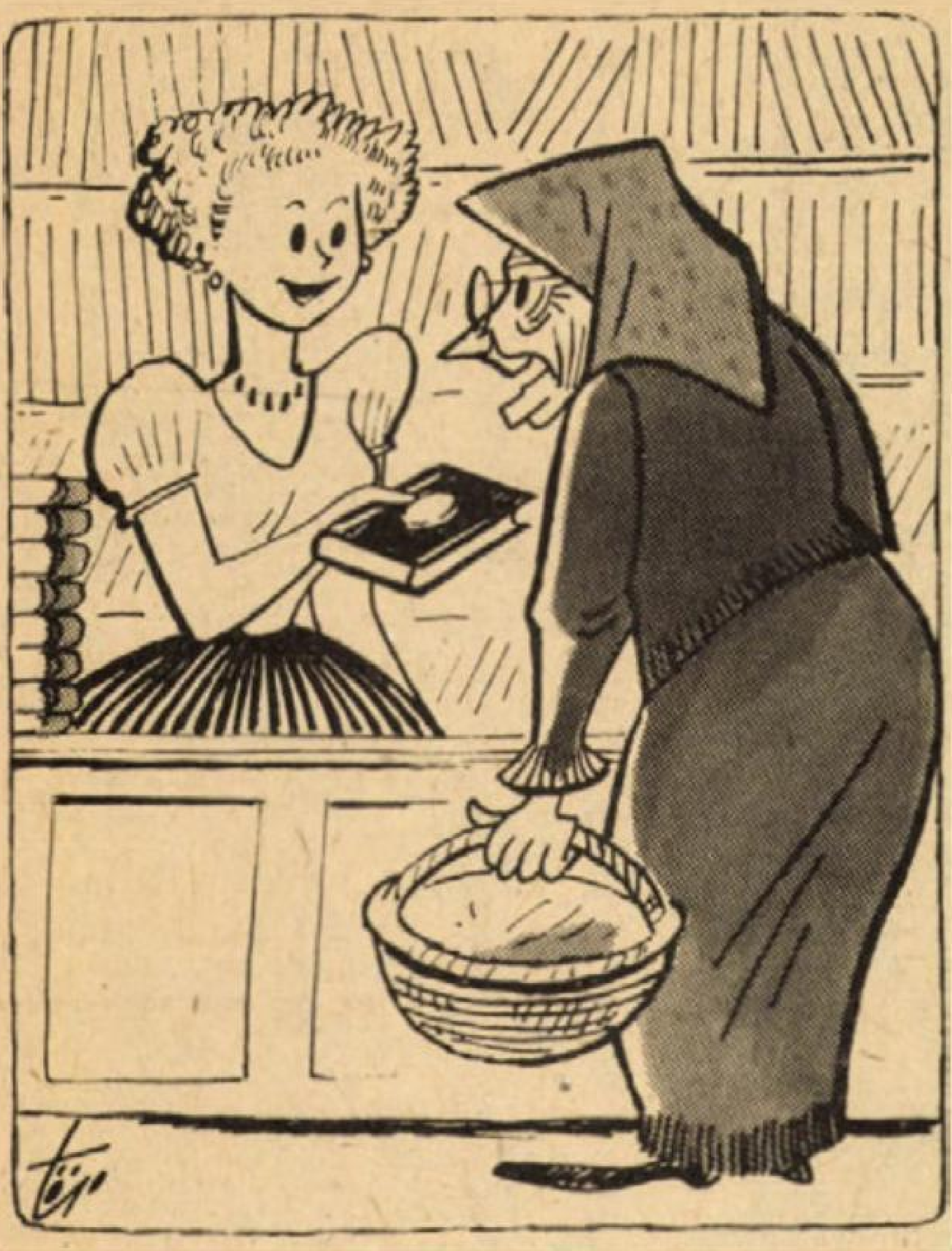

– Kovács néni, kiválasztottam magának egy szép, szerelmes regényt.

– És mondja, drágám, űrrepülő szerepel benne?

Jó szomszédok

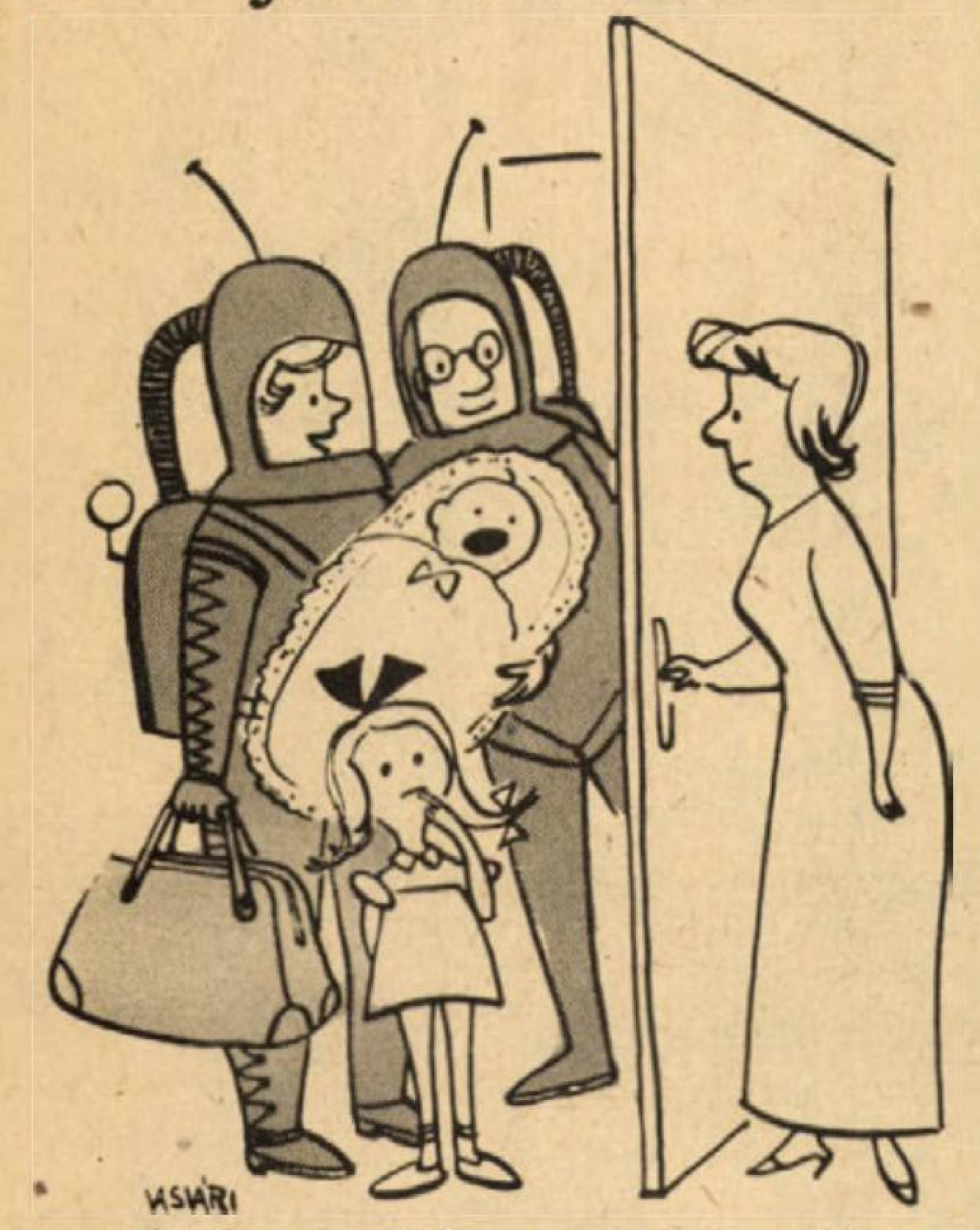

– Itt hagyhatjuk a gyereket addig, amíg a Marsra megyünk?...

Az utolsó adag

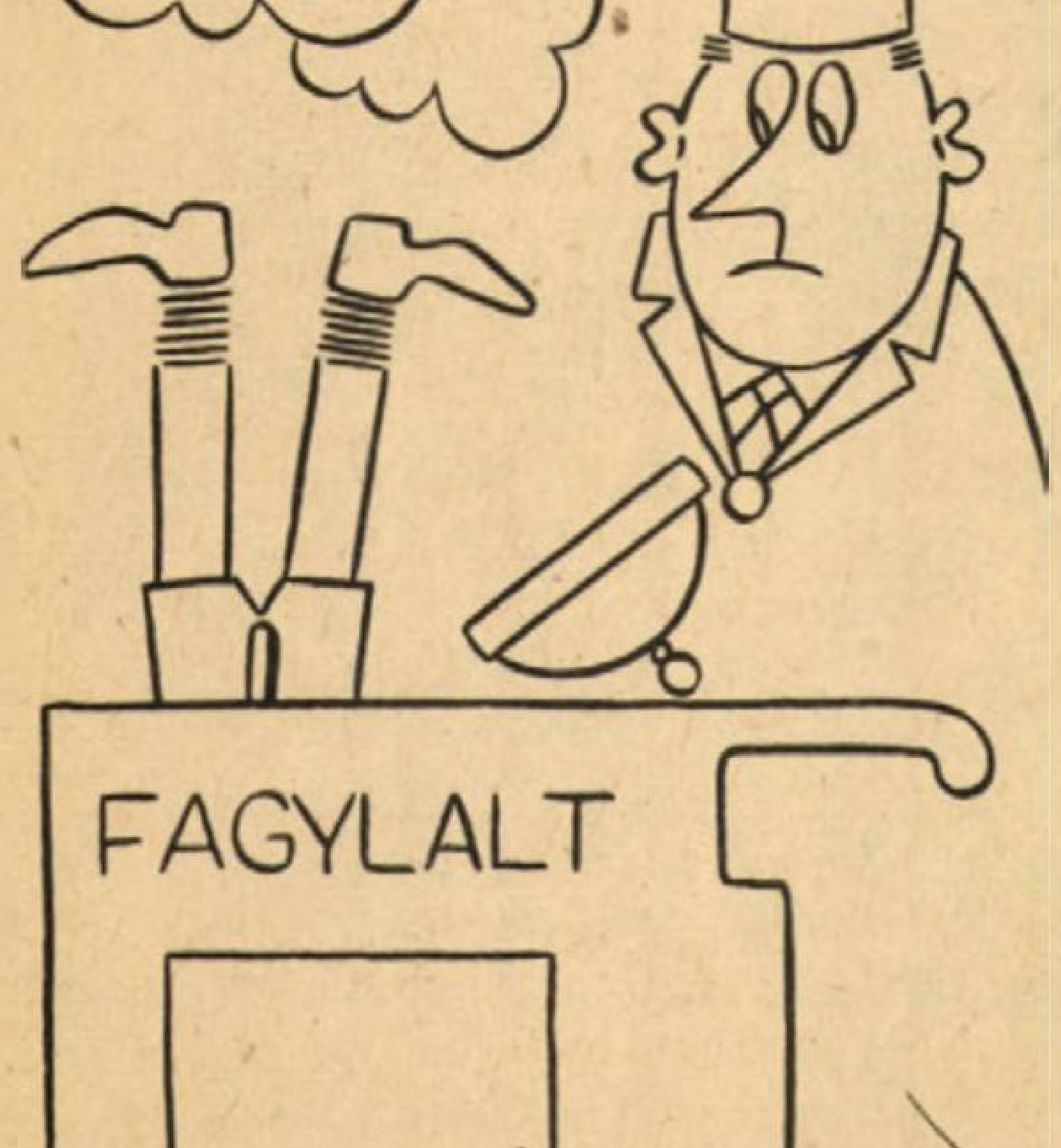

Lassan gyűlik a közönség a kertmozi előadására. A sötétbe boruló ég felhőtlen tiszta, de azért az óvatosabb duhajok esőkabátban, esernyővel ülnek le a nézőtérre. Biztos, ami biztos.

A film egy kissé pikáns, tizennégy éven alul nem is ajánlott. Ezért tűnnek fel a moziüzemvezetőnek azok a nyurga srácok, akik kis tanakodás után jegyet váltanak a pénztárnál, és igyekeznek besurranni a nézőtérre.

— Álljatok meg! — lép eléjük, s karját mint lángpallost emeli magasba. — Nem tudjátok, hogy általános iskolás diák nem vehet részt esti filmelőadáson? — A srácok megállnak. Előbbre taszigálják a leghosszabbikat, hihetőleg a vezért, akinek már feketedik a vékonyka pihecsomó az orra alatti tájon. Az, erősen mutáló hangon. kissé nyeglén megszólal:

— Mi már régen elvégeztük az általánost, első gimnáziumba fogunk járni!

— No, mutassátok az igazolványyotokat!

Különös vizsga

— Nincs még nekünk személyazonosságink. Tudhatná a bácsi!

Az üzemvezető az ajkába harap, aztán ötlet villan fel a szemében.

— Jól van — mondja —, ha válaszoltok egy kérdésemre, elhiszem, hogy gimnáziumba jártok. Mondjátok meg, mivel egyenlő á négyzet, plusz bé négyzet?

A gyerekek tanácstalanul összenéznek. A vezér orra is lefelé lóg. Megadással tűri, hogy a többiek noszogatóan rugdalják a bokáját. Senki sem válaszol. Csend. Hallgatás.

— Rendben van — szól a férfi —, váltsátok vissza a pénztárnál a jegyeiteket.

A gyerekek némán elindulnak, de a hosszú, a tekintélyt vesztett vezér, pár lépés után visszafordul:

— Bácsi, kérem, én nem hazudtam. A többiek ugyan általános iskolások, de én gimnáziumba járok. Csak, sajnos, megbuktam matematikából.

Gombkötő Gábor

A félkész ló

— Heuréka! Meglesz a prémium! — kurjantott nagyot Kapusza Jenő, a Pakibevál művezetője. Ezen örömteli felkiáltást az váltotta ki a derék férfiúból, hogy meglátta, miszerint egy lóhajtó szakmunkás kötőféken kocsiba fogott apró sárga kancát vezet a vállalat macskaköves udvarára.

— Bort, zabot, békességet! — szaladt kezeit dörzsölgetve a jövevények elé. — Mind a négy lábacskát, ugye mind a négyet? — kérdezte reménykedőn.

— Egye fene, csinálják — felelte a komor lóhajtó. Erre Kapusza barátunk cuppanós csókot nyomott a lovacska fehércsillagos homlokára, s az elősiető kovácsoknak kiadta a szükséges műszaki utasításokat.

Amint az olvasó bizonyára sejti már: a Pakibevál lovak patkolásával foglalkozott. Teljes neve: Paripa Ki- és Beszerelő Vállalat. A kiszerelés az elkopott, régi patkók eltávolításából, a beszerelés az újak felerősítéséből állott.

E rövid kitérő után lessük meg Kapusza Jenőt, amint művezetői szobájában fennhangon gondolkozva jegyzeteket készít. A sima lap tetején már ott díszeleg a büszke cím: „A negyedévi termelési terv teljesítése és túlteljesítése."

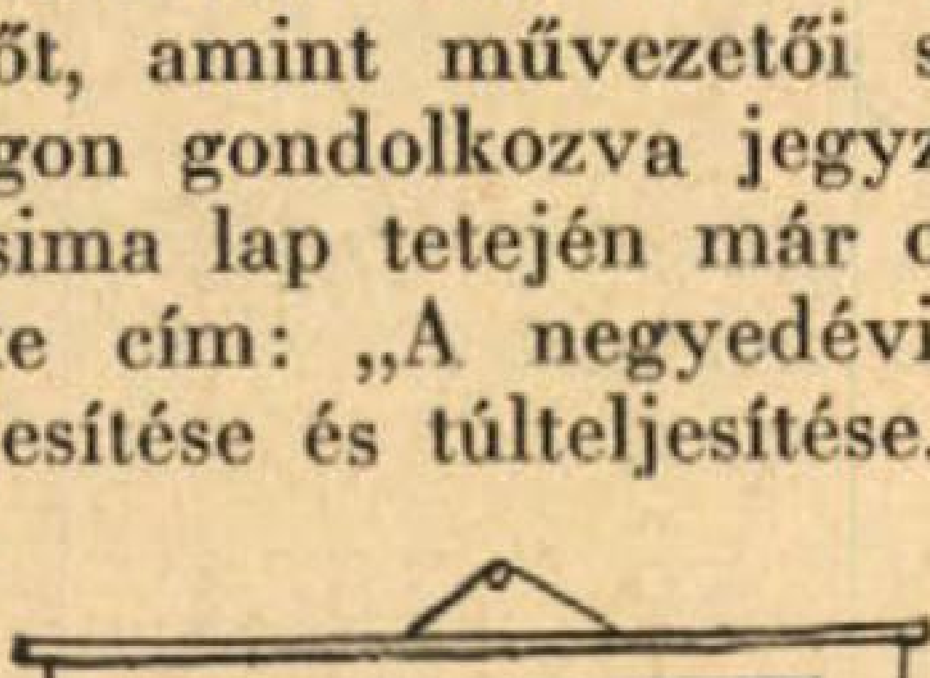

— Lássuk csak — futtatja ceruzáját a papíron —, négy darab új patkó felszerelése, az 160 forint. A patkót mi adjuk, de a termelési értékbe beszámítható a megrendelő által hozott nyersanyag, félkészáru is. Tehát bevesszük a pacit! Írom is: a munka kivitelezéséhez szükséges félkész, beszereletlen ló, melyet a megrendelő hozott, s melynek értékét a számla végösszegéből levonjuk: négyezer forint. Ez összesen 4160 forint. Hát ez bizony kevés az üdvösséghez. Hopp, megvan! — húzza át most energikus mozdulattal az eddigi számvetést. — A műszaki kivitelezés szempontjából tökéletesen mindegy, hogy egy paripára szerelek négy patkót, vagy négy paripára egyet-egyet. Ilyenformán elvileg négy egyforma sárga kancával van dolgunk! Ördögöt egyformák! Az első sárga kanca bal mellső lábának megpatkolása után egy olyan másik sárga kanca megpatkolására kerül sor, melyen már egy vadonatúj vasalás van, tehát kerek negyven forinttal többet ér, mint teljesen beszereletlen elődje. És ez a helyzet a harmadik, majd a negyedik lovacskával is. A négy különböző értékű félkész ló patkolását egyszerűen négy különböző felmérésbe veszem be, s akkor már szorgos munkánk össztermelési értéke... mennyi is? Igen, 16 400 forint. Nem éppen sok, de az előirányzatot már megközelíti.

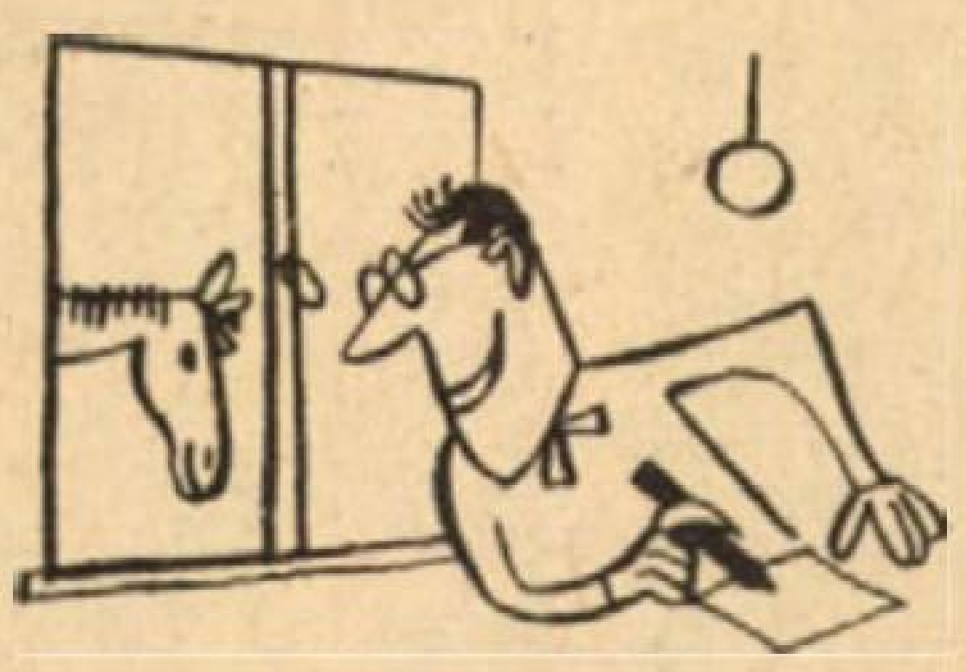

Kapusza Jenő kisietett az udvarra, de — uram bocsá — se sárga ló, se kocsi, se ládák!

— Mi történt? — kiáltott fel rémülten. — Hol a megrendelő és a félkész áruk?

— A Fradi meccs miatt összeszólalkoztunk a kocsissal — szólt ki a műhelyből az egyik kovácssegéd. — Az ürge megdühödött, és elhajtott.

— Ember!! — kapott a fejéhez történetünk hőse. — Tudja, mit műveltek maguk? Egy lesgól miatt közel ötvenezer forint termelési értékkel károsították meg a népgazdaságot. Talán többel is, amilyen lendületben ma voltam — tette hozzá keserűen. — Az ember töri magát, és tessék!...

Kürti András

Makacs ember

Várnai György rajza

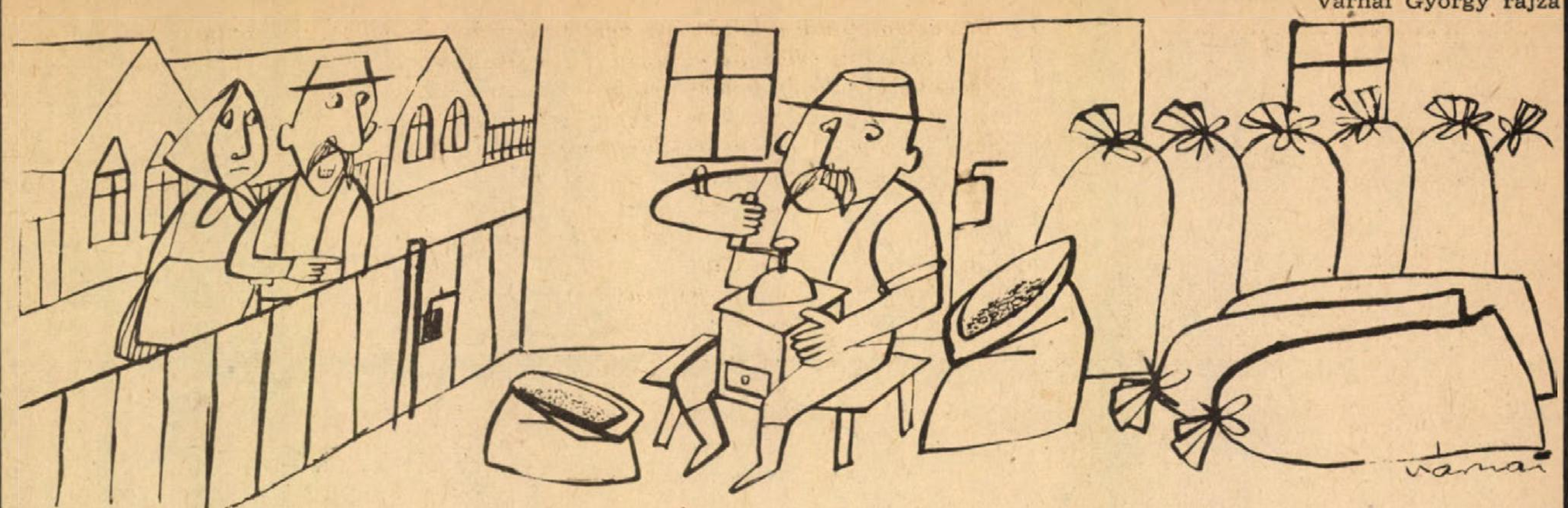

– Az öreg összeveszett a molnárral . . .

Ezt olvastuk...

A bűvös szék

Hirdetést tett közzé az Állami Operaház a lapokban az Erkel Színház megnyitásáról, és abban közli, hogy: *„A felemelt nézőtéren új széksorok biztosítják a színpadra látást és a teljes művészi élményt.”*

Pompás széksorok lehetnek, ha a teljes művészi élményt egymagukban biztosítják, és ezzel az előadást lényegében feleslegessé teszik.

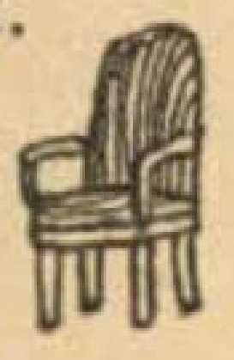

Nem nagy teljesítmény

Gagarin látogatásáról számol be a Hétfői Hírek, s ezt a sokatmondó címet adja egyik riportjának: „Gyalogszerrel a Dzsámi körül.”

Mindenki tudja, hogy a Dzsámi Pécs városának nevezetes, régi, de korántsem nagy temploma. Gyalogszerrel e szerény épületet körüljárni egy űrhajósnak a fél fogára sem elég. Még ha kislánya, a kis Gálocska járta volna körül a Dzsámit . . .

Megáll az idő?

A Népszabadság riportere egy bátor és hidegvérű mozdonyvezető hőstettéről tájékoztató írását így zárja: „Az eset két hete történt. Hollósi János . . . azóta is ott könyököl gőzmozdonya oldalánál, és figyeli a pályatestet . . .”

Reméljük, hogy a kitűnő mozdonyvezető azóta kipihente fáradalmait.

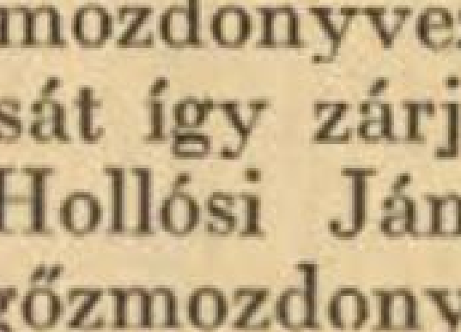

Túlzott kívánság

A Magyar Ifjúság beszélgetést folytatott egy fiatal operaénekesnővel. Ennek során az énekesnő — a lap szerint — azt az óhaját fejezte ki, hogy alkalma lesz egyszer majd elénekelni Mimi szerepét a Traviatából. Tekintve, hogy Mimi a Bohémélet egyik szereplője, a művésznő vágyának teljesüléséhez igen sok szerencsés véletlen összejátszására van szükség.

Kemény, de sportszerű ellenfelek

Balázs-Piri Balázs rajza

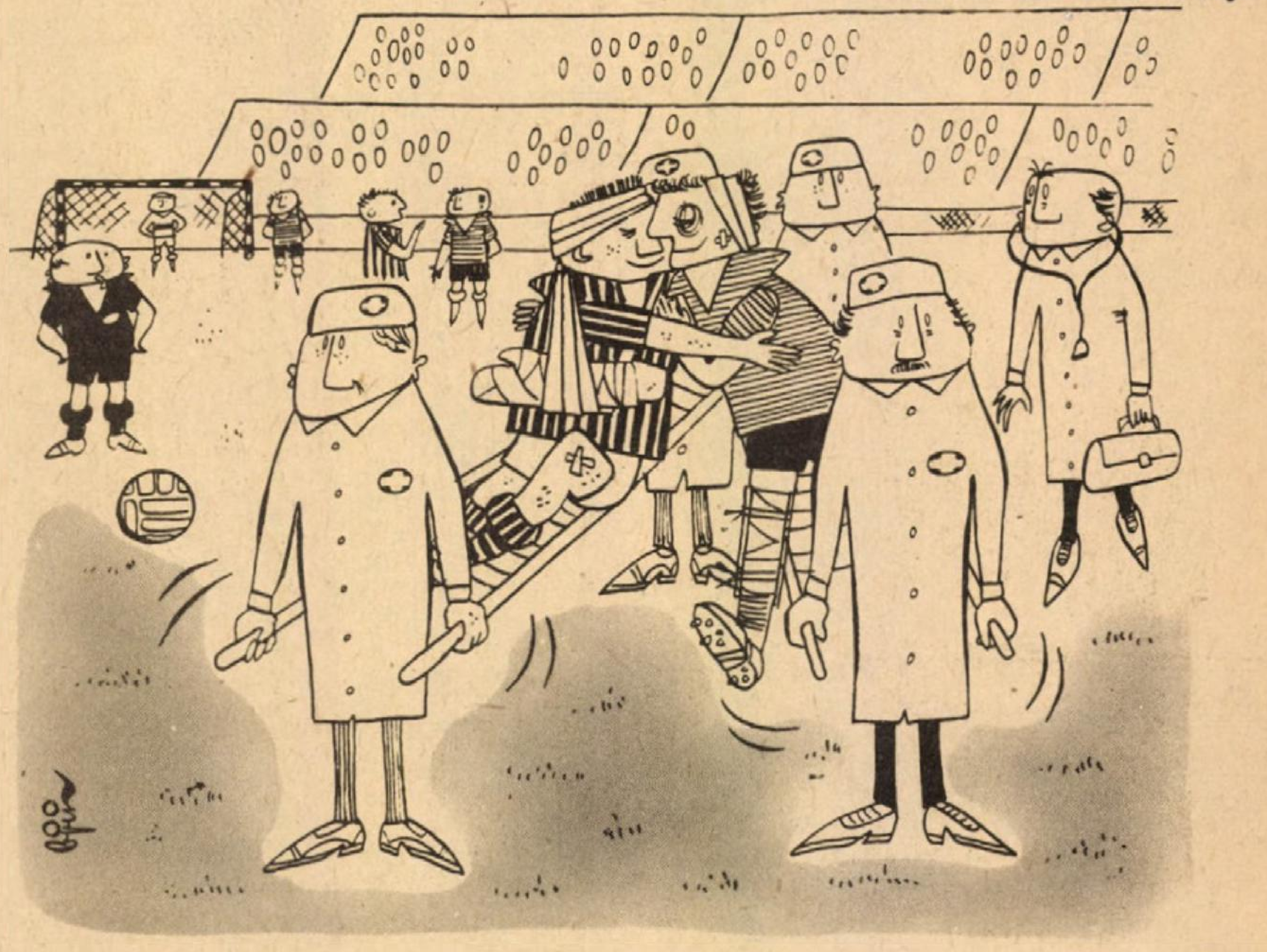

Egyenlőség

Szűr-Szabó József rajza

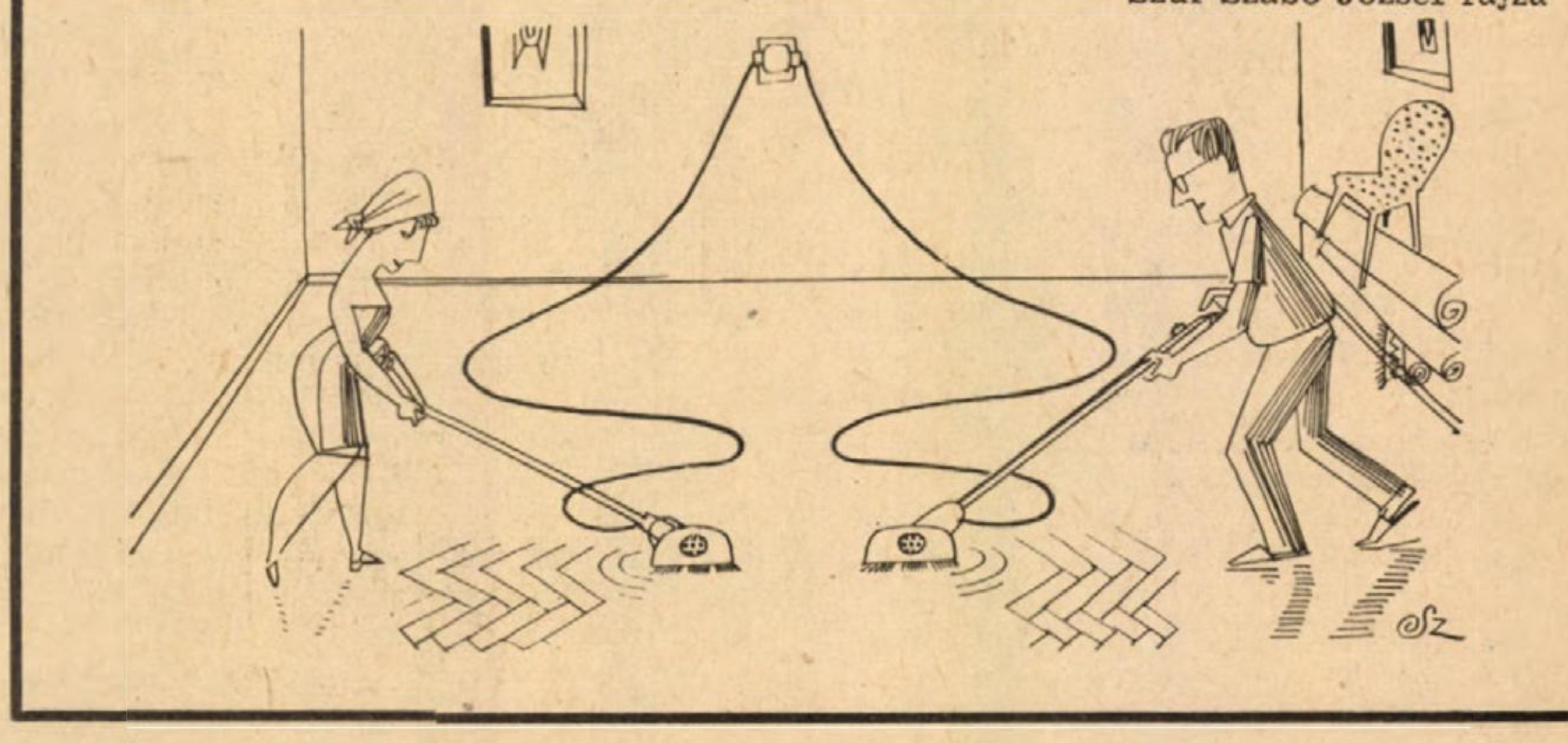

Így könnyű lesz . . .

A Magyar Nemzet Sportegyveleg című rovatában a cikk szerzője vízipólózóinkról írván azt mondja: „Bizalommal várjuk ennek a válogatott tizenegynek további jó szereplését.” Tekintve, hogy a vízipólót heten játsszák, a tizenegy tagú vízipóló csapat hatékonyabb szerepléséhez fűzött remények valóban indokoltak.

Világrekord!

Távirati jelentés alapján közölte az Esti Hírlap, hogy a kambodzsai szovjet nagykövet a kambodzsai államfőnek egy MI—4 típusú helikoptert *nyújtott át.* E súlyemelő világrekord hosszú ideig felülmúlhatatlan lesz!

Dr. Árgus

SZEZONVÉGI KIÁRUSÍTÁS

NYÁRI VICCEK – KIS HIBÁVAL

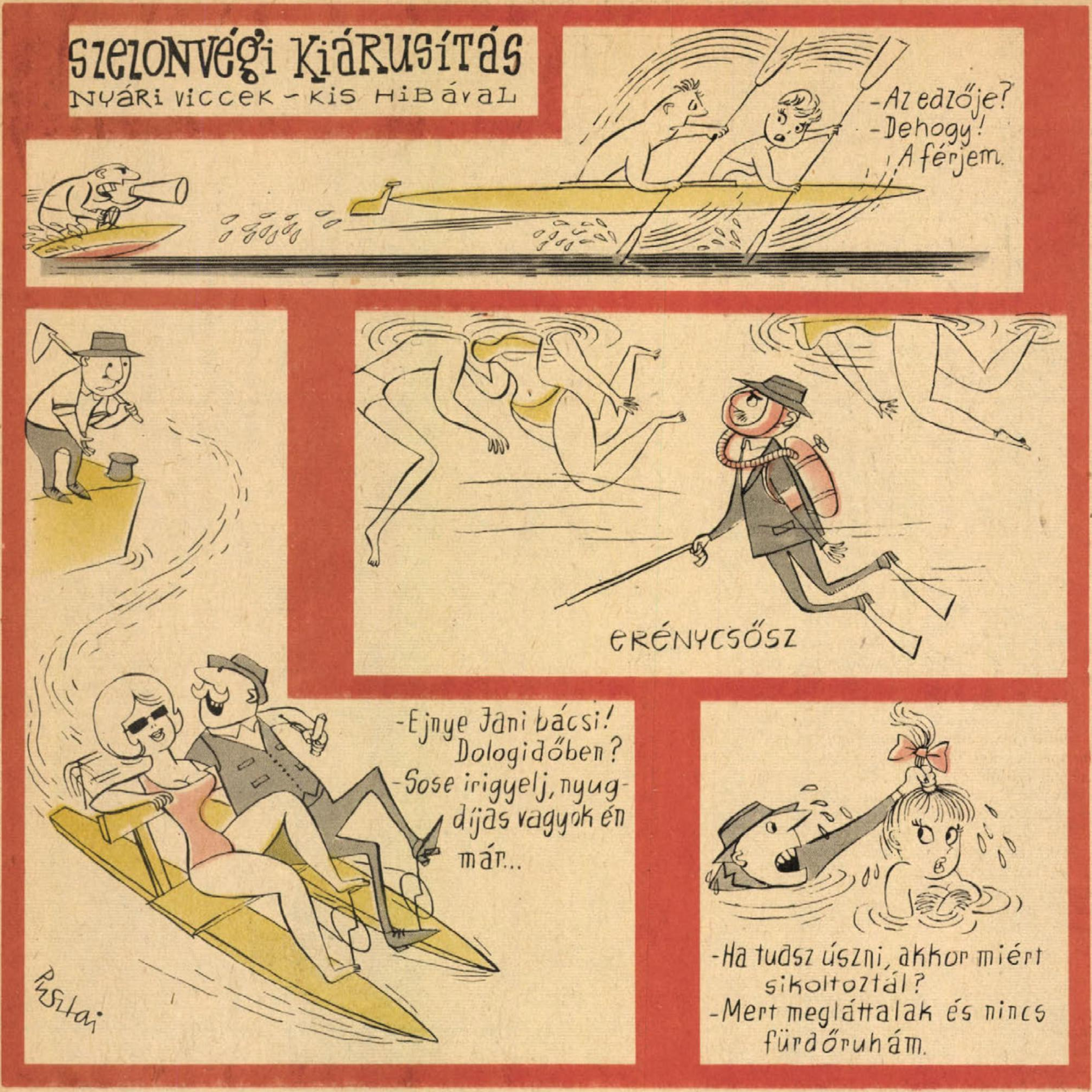
-Az edzője?
-Dehogy!
A férjem.
ERÉNYCSŐSZ
-Ejnye Jani bácsi!
Dologidőben?
-Sose irigyelj, nyugdíjas vagyok én már...
-Ha tudsz úszni, akkor miért sikoltoztál?
-Mert megláttalak és nincs fürdőruhám.
Pusztai

Reklám

A két ponty méltóságteljesen úszkált az étterem kirakatában elhelyezett üvegtartályban. A tartályban friss víz bugyborékolt, és a halak vidáman úszkálva nyelték a vizet.

Irénnel ott álltunk az étterem előtt. Egy ideig gyönyörködtünk a halak kecses lubickolásában. Észrevettem a táblára kiírt szöveget: „Élő halból készült halászlé minden időben."

– Mama! Én megennék egy jó halászlét! Frisset, mama! Nézd, kiválasztjuk az egyik halat a kettő közül, és abból rendelünk halászlét. Mit szólsz hozzá?

A feleségem bólintott, és beléptünk az étterembe. Fehérkabátos pincér sietett elénk.

– Halászlét kérünk, abból a halból! – mutattam rá az egyik potykára. A pincér készségesen meghajolt. A tartály oldaláról leakasztott egy miniatür hálót. Belemerítette a vízbe, s a mi halunk egy pillanat múlva már ott csapkodott a kezében. Sietve kirohant a konyha irányába, mi pedig helyet foglaltunk az egyik asztalnál.

Szótlanul ültünk. Emlékszem, hogy arra gondoltam, talán éppen abban a pillanatban sózza kupán a szakács a halat, vagy már a fejét nyiszalja, esetleg a hasát vágja fel egy hosszútollú késsel. Irén összetett kezekkel ült velem szemben. Könnyen lehet, hogy a szerencsétlen ponty lelkiüdvéért imádkozott.

Meglepően rövid idő alatt megkaptuk a halászlét. Szépen, ízléses tálalásban. A kicsi alumínium-bogrács majdnem színültig volt, és a gyönyörű paprikás lében egy jókora halat mozgattam meg a kanállal.

Kitűnő volt. A sör nagyon jólesett utána. Ahogyan felhajtottam a poharat, véletlenül a kirakatban elhelyezett tartály felé fordultam, és meglepetten láttam, hogy két hal lubickol a vízben. Tovább folytattam az evést.

Nemsokára egy nagybajuszú bácsi lépett az étterembe, és az elősiető pincérnek néhány szót magyarázott, majd pedig az egyik hal felé mutatott. A pincér készségesen meghajolt, és gyorsan kipecázta az erősen csapkodó potykát. Frissen vágtatott a konyhába, és néhány perc múlva odalengette a nagybajuszú asztalára a halászlét.

Nem figyeltem sem jobbra, sem balra. Feleségemmel még hozattunk egy pohár sört, s amikor a számra illesztettem a poharat, meglepetten láttam, hogy a halak megint párosával úszkálnak a tartályban.

Néhány perc múlva egy fiatal pár számára emelte ki a pincér az egyik halat. Fizettünk, karonfogtam az asszonyt, és átmentünk az utca túlsó oldalára. Figyeltük az étterem kirakatát. A pincér az udvari ajtón keresztül lépett be. Gondosan körülnézett, majd hirtelen belódította a vízbe a pontyot. Tízet teszek egy ellen, hogy ugyanazt, amit nekünk, majd később a nagybajuszúnak, végül a fiatal párnak kihalászott.

Nem kellett tízig számolni, két katona lépett be az étterembe. A pincér nemsokára kimerítette az egyik halat. A halat? Mondhatnám úgyis, hogy a reklámot!

Rossi Károly

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

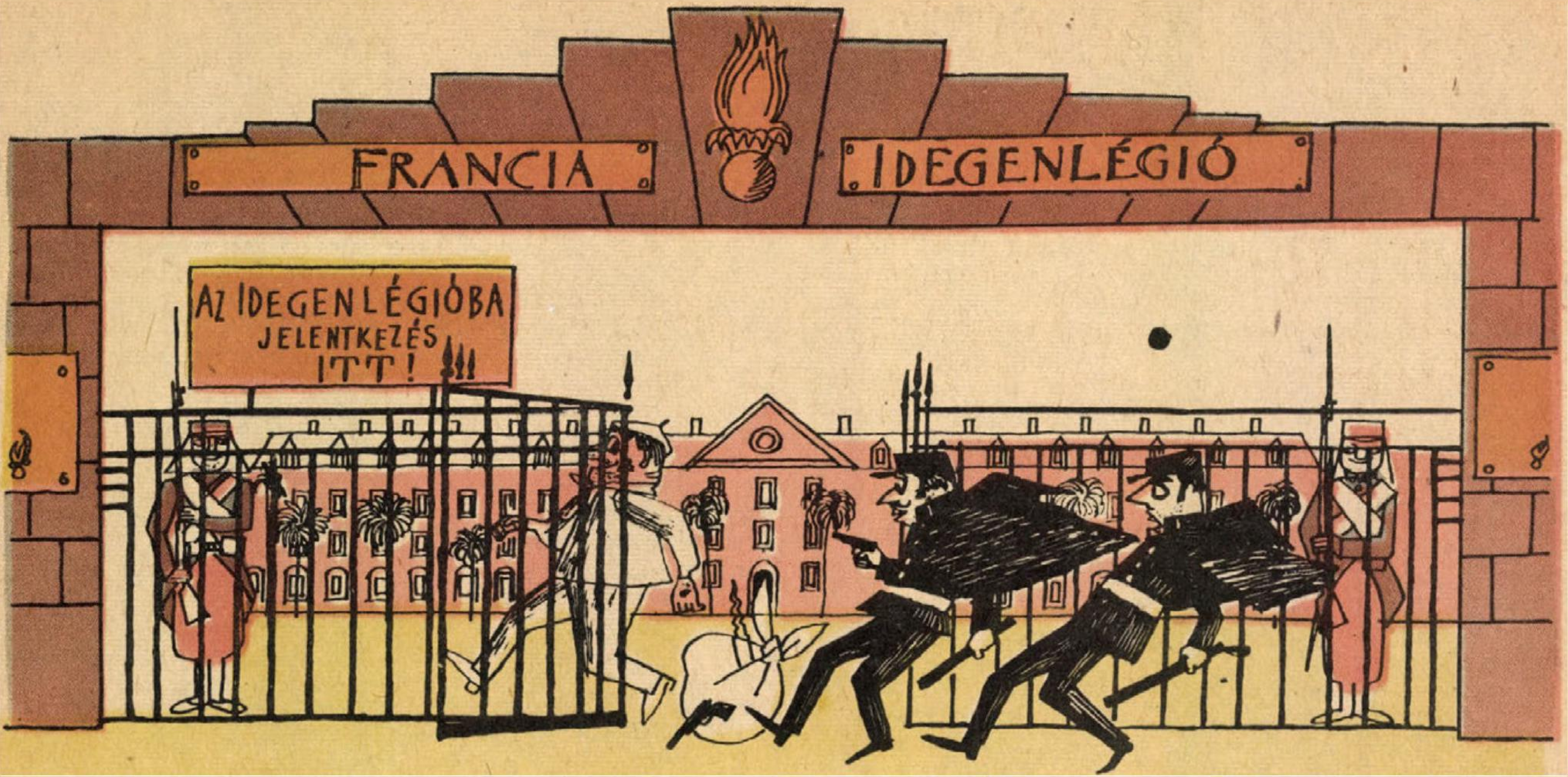

Francia rendőr: Elkéstünk! Belépett!

Pesti tudósítónktól

A tudomány, nem tudom hányadszor, bebizonyította, hogy a spenót nem is olyan egészséges, mint ahogyan azt a terrorista szülők gyermekeikkel el akarják hitetni. Nem elég, hogy kicsi a vastartalma, károsan túlteng benne az oxálsav. A gőgös és önhitt felnőttek megint leégtek, ahelyett hogy felfigyeltek volna a gyermekek egészséges ösztöneire. A felnőttek csak erőszakoskodni tudnak, s ügyet sem vetnek az oxálsavtól irtózó csöppségek ellenérzéseire.

Sajnos, most másféle veszély fenyeget. Ha az orvosok eltiltják a gyerekeket a spenótevéstől, közéletünk ismert alakja lesz a titokban spenótot evő gyermek.

Az hagyján, hogy 75 darabból álló szalvétasorozatot adott ki a dorogi Ki-mit-gyűjt Klub, s a 75 szalvétán olimpiai győzelmeinket dolgozzák fel. Elvégre, ha valaki olimpiai kalapácsvető bajnokkal óhajtja megtörölni a száját, ezt csak helyeselni lehet. De az már gondolkodóba ejtett, hogy ezt a sorozatot „külföldi testvérkluboknak" is elküldik. A testvériség új fogalmával állunk szemben. Testvérek azok, akiket a közös szalvéta köt össze, s a szalvéta nem válik vízzé. A megdönthetetlen szalvétaközösség szilárd egységbe kovácsolja a népeket.

A papírszalvéta eltéphetetlen testvéri köteléket jelent!

Két kisfiú áll egy színházi plakát előtt. A színházi plakáton az egyik színház bérletet hirdet. Az egyik kisfiú felsóhajt:

— Milyen jó lenne, ha a suliban is lehetne váltani öt tantárgyból álló bérletet!

Elhatároztam, hogy a napokban az Országos Rendező Irodához fordulok, s felkérem, hogy rendezze a fizetésemet.

f. l.

Szellemidézés

Erdei Sándor rajza

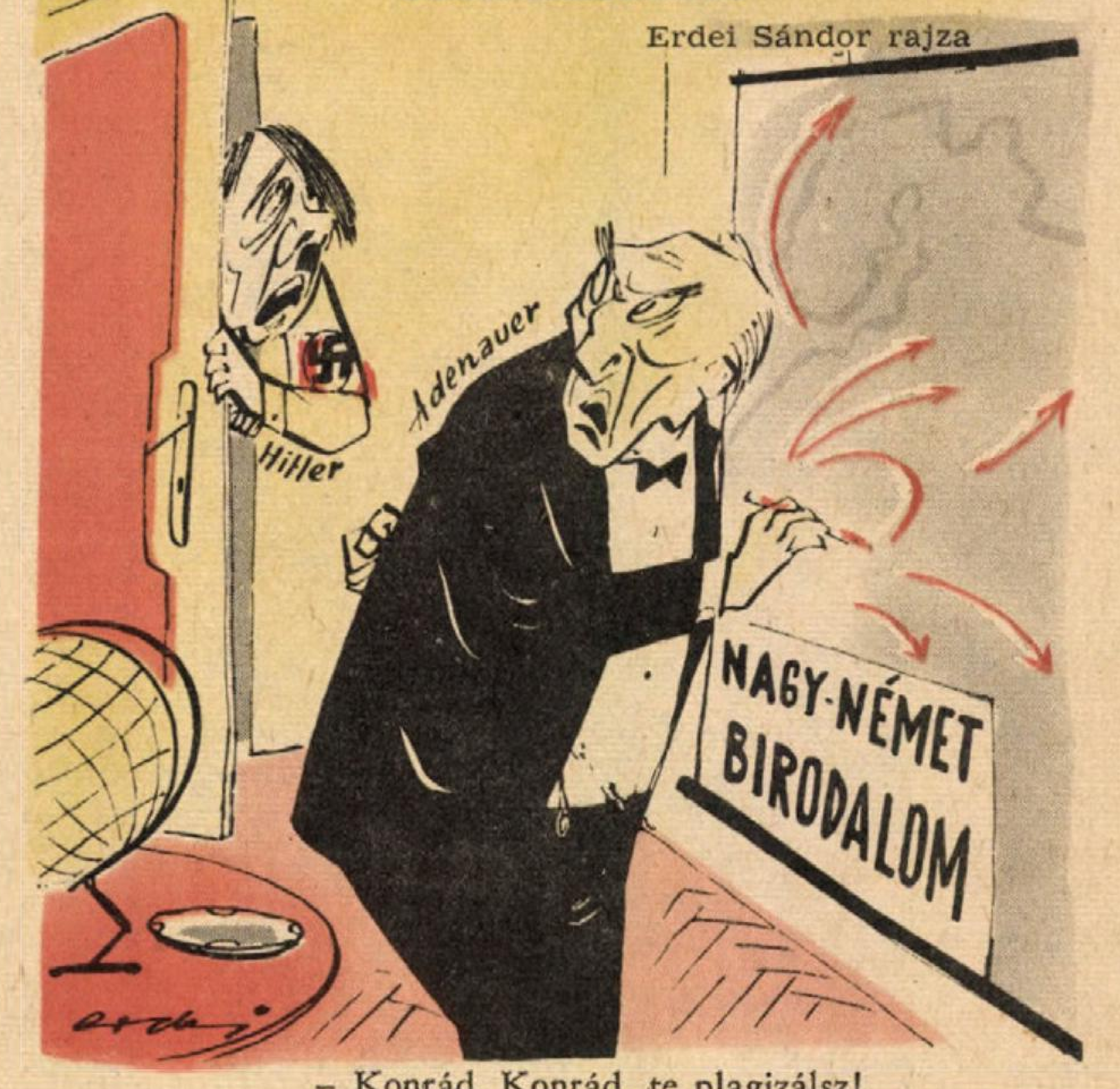

– Konrád, Konrád, te plagizálsz!

Optimista állatszelídítő

Gerő Sándor rajza

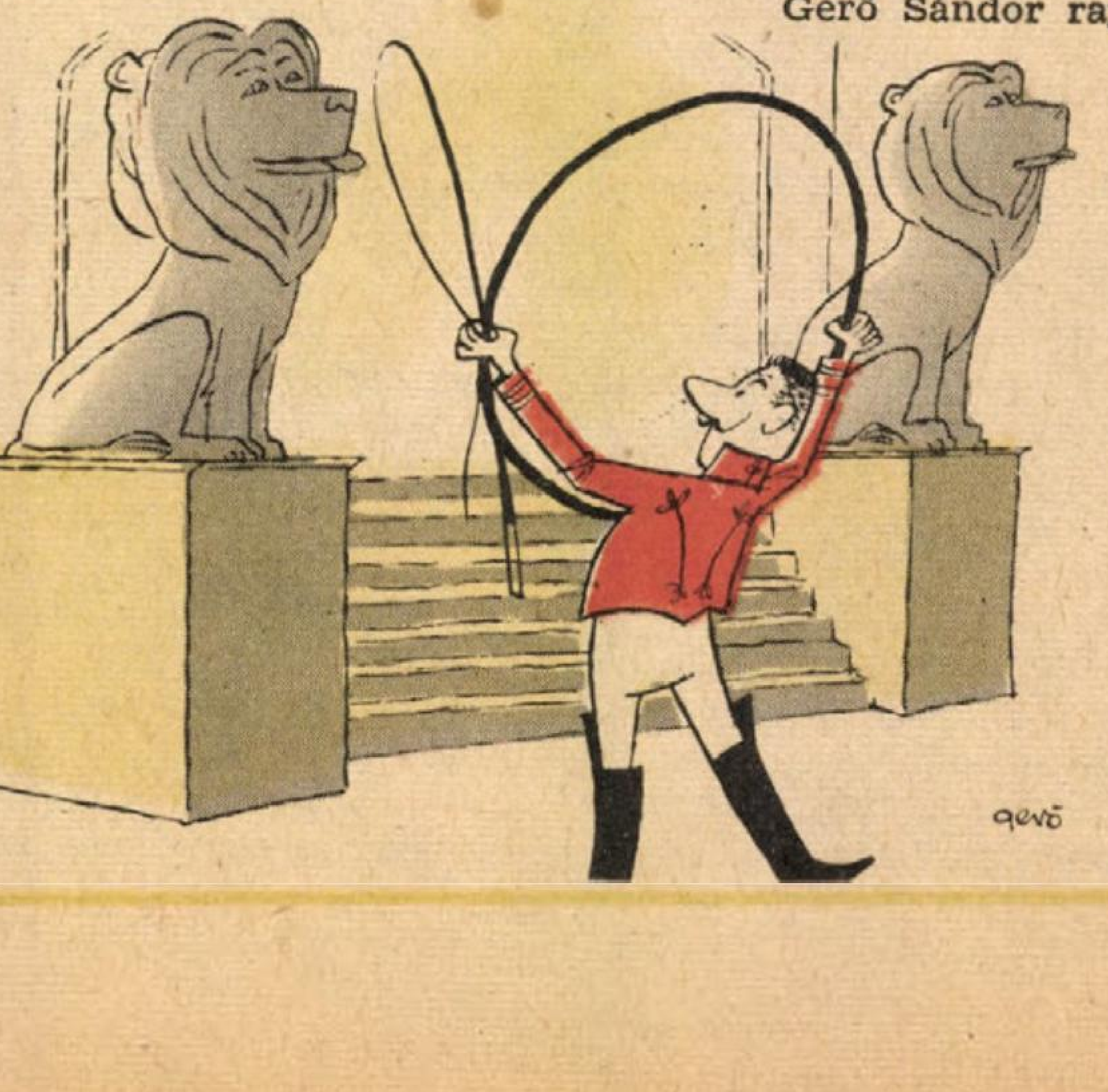

Moszkvai vacsora

Elérkezvén a vacsora ideje, úgy gondoltuk: gyorsan bekapunk valamit valamelyik étteremben, aztán megnézzük az esti Moszkvát.

Az „Ararat” étterembe mentünk, ahol útikalauzom szerint remek örmény ételeket lehet kapni. Gyorsan bekapunk valami örmény ételt, aztán usgyi... Sajnos, minden asztal foglalt... Azazhogy mégsem... Az egyik asztalnál még volt hely.

— Ügyeskedj! — mondta a feleségem.

Ügyeskedtem. Szputnyik-sebességgel végigrohantam az asztalok között és lihegve, hibátlan kiejtéssel, magyarul azt kérdeztem az asztalnál ülő fiatal pártól:

— Szabad?

Bólintottak, aztán szerelmesen egymásra néztek. Előttük, nem számoltam meg, de legalább tizenkét tányér: tele salátákkal, különböző színű halakkal, piros és fekete kaviárral. Továbbá két üveg: az egyikben vodka, a másikban bor.

— Eszünk valami keveset — mondtam a feleségemnek —, amilyen gyorsan csak lehet, aztán megyünk tovább...

Izgatottan, türelmetlenül vártuk a pincért. De a pincér nem jött. A szembenülő fiatal pár halkan beszélgetett, evett, ivott, cigarettázott, sőt még arra is maradt idejük, hogy egymás kezét fogják. A feleségem fél szemmel őket figyelte, fél szemmel az előttük levő ételeket. Vajon mit ehetnek? Én a szótáramat böngésztem. Hogy is mondják oroszul azt, hogy: Főúr, fizetek!? Oficiant, dajtye pozsalszta szcsot! Már egész szépen ki tudom mondani. Puskin sem mondhatta volna szebben.

Végre jött a pincér. De nem hozzánk. Mi egy bocsánatkérő mosolyt kaptunk tőle, a szemközt ülő fiatal pár pedig újabb tányérokat, újabb ételeket. Az asztal már roskadozott. Ettek, ittak, cigarettáztak, beszélgettek, sőt még arra is maradt idejük, hogy egymás kezét fogják. Vajon mi lehet az a piros leves előttük? Diszkréten, kinyújtott nyakkal, előredőlve, félig felemelkedve a székről, kiguvadt szemmel belebámultam a tányérjukba.

Negyedóra múlva étlapot kaptunk. Pillanatok alatt kiválasztottam egy ételt: saslikot eszünk. Gyorsan bekapunk két, azaz dva saslikot, és iszunk hozzá egy, azaz agyin sört, pivot, aztán igyi szuda. Kisvártatva jött a pincér, kezében blokkal, ceruzával, hogy felvegye a rendelést.

— Dva saslik, agyin pivo — mondtam fennhangon, szótagolva.

A pincér bólintott, felírta a rendelést a blokkjára, és kérdően rámnézett.

— Nem érti — szólt a feleségem, és ő is megismételte: dva saslik, agyin pivo!

A pincér bólintott, de nem ment el. Mit akar tőlünk? Csodálkozva láttuk, hogy a pincér csodálkozva néz ránk. A szemközt ülő fiatalember is csodálkozva nézett ránk. Kínos csend. Mondjam el mégegyszer? Végül is a pincér oldotta meg a helyzetet. Kérdően intett: kész? Intettem: kész. A pincér hitetlenkedve rám mosolygott, aztán a fiatal párra, ők pedig ránk. Mit tehettünk volna mást: mi is mosolyogtunk. Az oficiant végre eltávozott, de útközben még egyszer hüledezve, hitetlenül, furcsállva visszanézett. A feleségem gyorsan tükröt vett elő és ellenőrizte magát.

— Nézz meg engem is — szóltam idegesen a feleségemhez. — Nem vágtam le véletlenül a fél bajuszomat?

Nem. A bajuszom szebb volt, mint valaha. Szótáramba mélyedtem és tovább tanultam, hogy: oficiant, dajtye pozsalszta... Kisvártatva visszatért a pincér és még egyszer megkérdezte:

— Dva saslik, agyin pivo?

Mintha gúnyos lett volna a hangja. Szája körül lenéző mosoly. Az asztalunknál levő fiatalember is gúnyosan nézett rám, aztán súgott valamit a társnőjének. Éreztem, hogy rólunk beszélnek.

Újabb félóra. Végre feltűnt a pincér. Hurrá, itt a saslik! Tévedtem. A fiatalok kaptak ismét új tányérokat és új ételeket. Már alig volt hely az asztalon. Ettek, ittak, cigarettáztak, beszélgettek, sőt még arra is maradt idejük, hogy egymás kezét fogják.

— Gyorsan megesszük a saslikot — mondtam a feleségemnek —, aztán máris megyünk tovább...

Negyedóra múlva megkaptuk az ételt. Csak tudnám, miért mosolyog gúnyosan a pincér? Ránéztem a fiatalemberre. Lekicsinylőn mosolygott. A társnője sajnálkozva, részvevően nézett a feleségemre. Esküszöm, hogy sajnálkozott, és amikor rámpillantott, haragos volt a tekintete.

Gyorsan megettük a saslikot, aztán hívtam a pincért: oficiant, dajtye pozsalszta szcsot! Egy szót sem értett belőle. Ekkor meglobogtattam egy papírpénzt. Azonnal odajött s letette elénk a számlát. Fizettem és mentünk. Az ajtóból visszanéztem. A pincér éppen új tányérokat rakott az asztalra, új ételekkel és új üvegeket. A fiatal pár evett, ivott, beszélgetett, cigarettázott, sőt még arra is volt idejük, hogy egymás kezét fogják. Tekintetem találkozott a pincér tekintetével. Lenézőn, gúnyosan mosolygott rám, aztán mondott valamit az asztalnál ülő fiatal párnak. Odakünn megnéztem magamat a tükörben: nem vágtam-e le mégis a fél bajuszomat. Nem. Szebb volt, mint valaha. Érthetetlen!

Másnap elmeséltem az esetet egy moszkvai ismerősömnek:

— Képzeld, tegnap bementünk egy étterembe, kértünk két saslikot és egy üveg sört, és mindenki gúnyosan mosolygott rajtunk.

— És még mit kértél?

— Semmit.

— Csak egy sört rendeltél és két saslikot? — kérdezte moszkvai ismerősöm. — Akkor mindent értek...

Kiderült, hogy Szovjetunióban az a szokás, ha egy egy férfi elviszi vacsorázni a feleségét, a menyasszonyát, vagy a szerelmét, akkor igyekszik minél többet, több fajtát rendelni, és a társaságában levő hölgy ezt el is várja tőle. Ha az illető csak két saslikot és egy üveg sört rendel, akkor smucig, udvariatlan és nem szereti eléggé a feleségét, a menyasszonyát vagy a szerelmét.

— Lelepleződtél! — mondta gúnyosan a feleségem.

És most már ő is lenézően mosolygott.

Nem szeretnék Moszkvában Romeo lenni...

Mikes György

Ketten beszélnek

— Tegnap este elalvás előtt sokat gondoltam önre.

— Milyen szempontból?

— Hát hogy milyen ember ön tulajdonképpen.

— S mire jutott? Milyen ember vagyok?

— Tökkelütött.

— Sejtettem. S ezt így a szemembe mondja? A felettese vagyok!

— Attól még lehet tökkelütött.

— Ez nem kétséges. Remélem, nem tart attól, hogy bántódása lesz emiatt?

— Nem. Erre nem is gondoltam.

— Na látja. Más főnök megtorolná a sértést. De a mi vállalatunknál senkinek sem kell véka alá rejtenie a nézetét.

— Ön tökkelütött.

— Miért ismétli?

— Azt hittem, nem értette.

— Mit lehet ezen nem érteni? Biztosíthatom, hogy értettem. Csakhogy minálunk nem fojtják el a bírálatot. Az a meggyőződésünk, hogy a beosztottak és a vezetők között nincs helye a köntörfalazásnak.

— Ön tökkelütött.

— Jó, jó, értem. De lát rajtam valami elváltozást? Eltorzult az arcom? Villog a szemem? Figyelje meg az arcizmom. Rebben?

— Ön tökkelütött.

— Vannak vállalatok, ahol a legszerényebb bírálatért fegyelmi jár. A mi nézetünk az, hogy a dolgozókat inkább bátorítani kell a szókimondásra, mint büntetni érte.

— Ön tökkelütött.

— Ezért hatja át az egészséges szellem a mi munkaértekezleteinket. S ezért kaptunk dicséretet felettes szerveinktől is.

— Ön tökkelütött.

— Ha meggondolja, nagy dolog ez. Alig van jobb érzés, mint kimondani azt, ami a szívünkön fekszik. Maga is élvezi, ugye?

— Ön tökkelütött.

— Hát nagyon köszönöm. Ha azt tapasztalná, hogy nyíltságát bárki is rossznéven veszi, szóljon csak nekem, de azonnal. A szabad bírálat jogát mindenáron biztosítani fogom.

— Ön tökkelütött.

— A viszontlátásra. Csak így tovább.

— És... lesz valami változás a vezetés módszereiben?

— Ne legyen telhetetlen. Érje be azzal, hogy nem kell köntörfalaznia.

t. l.

gevő:

Keresztül-kasul Ausztrián

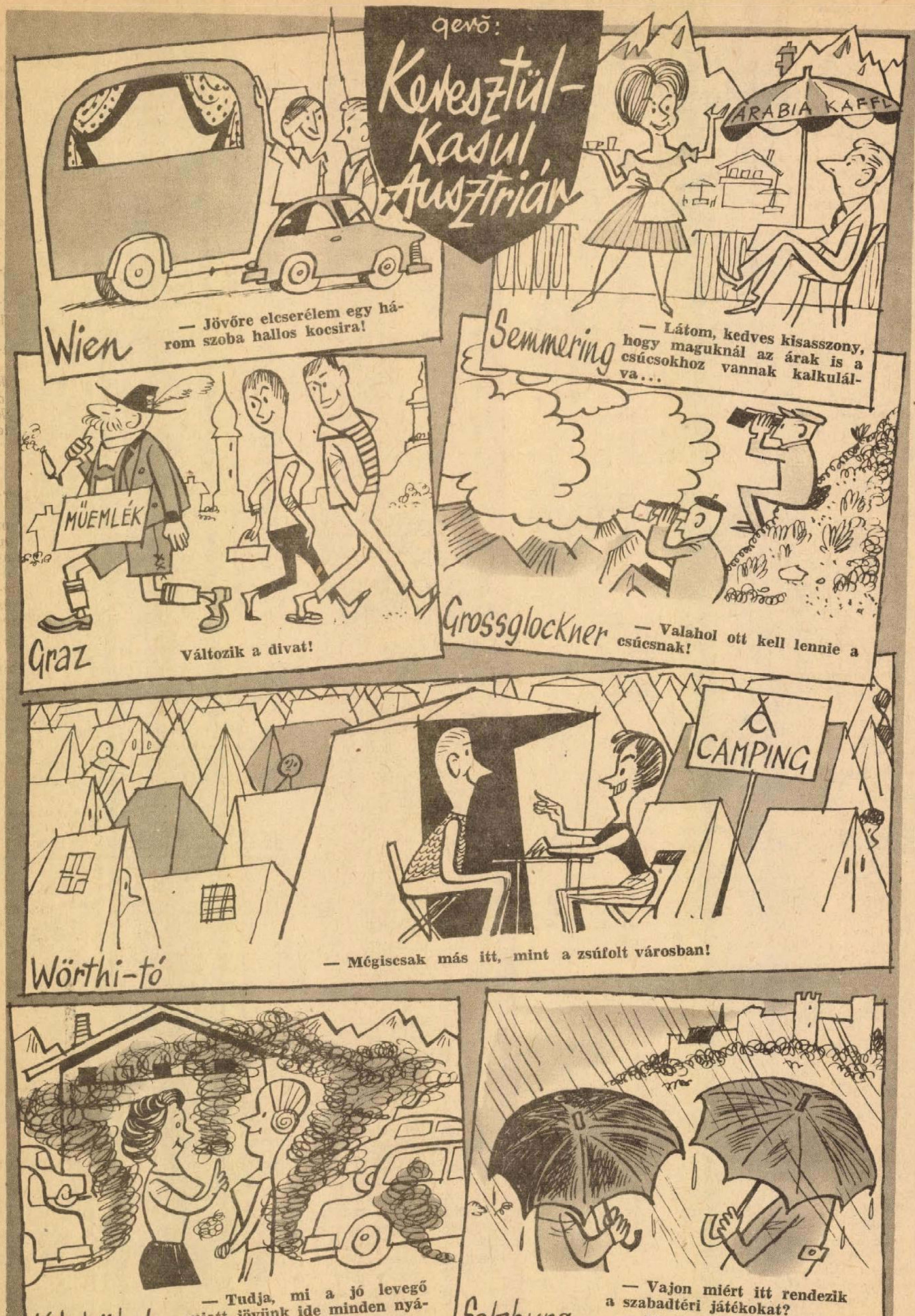

Wien

— Jövőre elcserélem egy három szoba hallos kocsira!

Semmering

— Látom, kedves kisasszony, hogy maguknál az árak is a csúcsokhoz vannak kalkulálva...

Graz

Változik a divat!

Grossglockner

— Valahol ott kell lennie a csúcsnak!

Wörthi-tó

— Mégiscsak más itt, mint a zsúfolt városban!

Kitzbühel

— Tudja, mi a jó levegő miatt jövünk ide minden nyáron...

Salzburg

— Vajon miért itt rendezik a szabadtéri játékokat?

— Mert ezen a környéken esik a legtöbb eső!

Szabály az szabály

Várnai György rajza

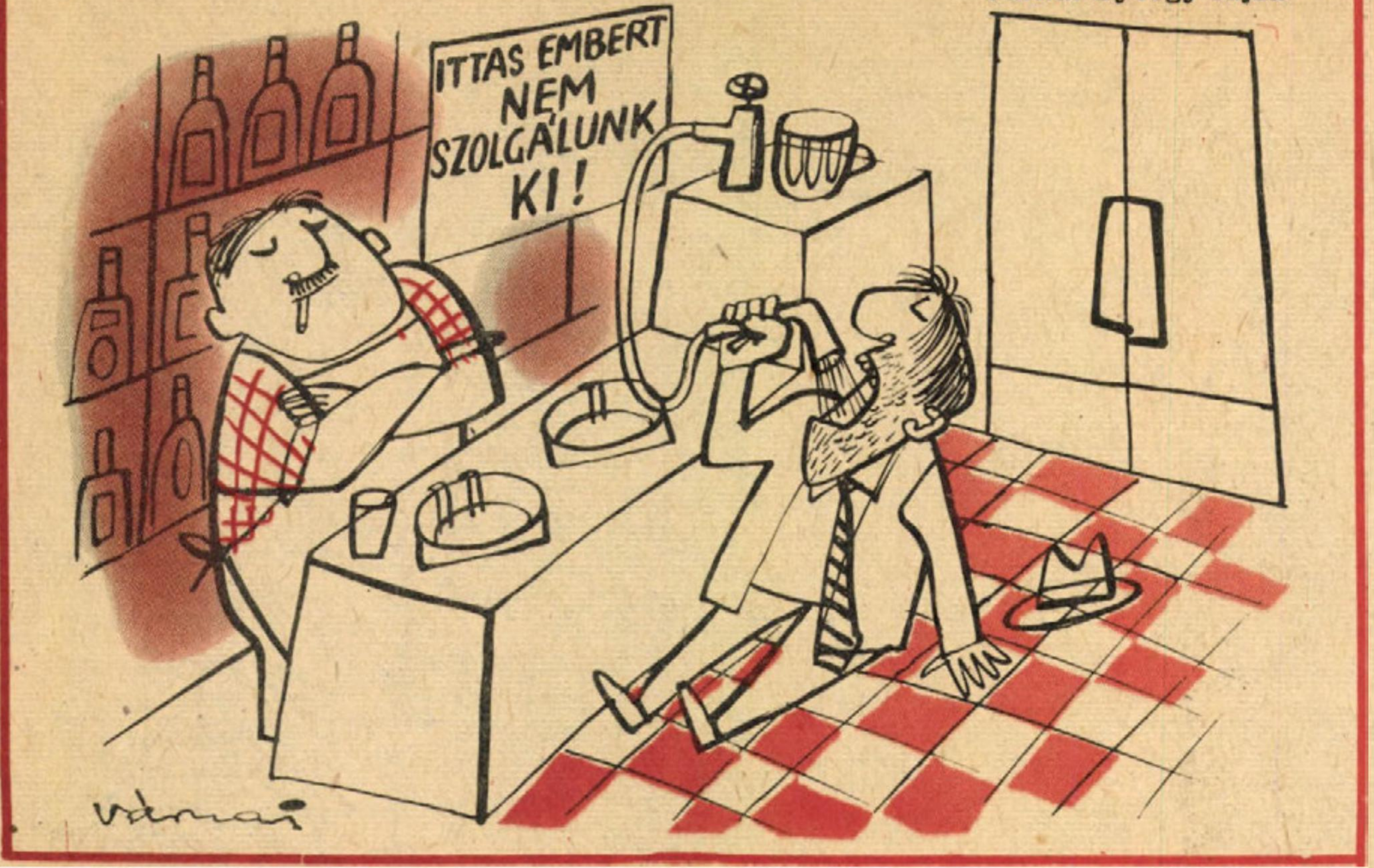
ITTAS EMBERT NEM SZOLGÁLUNK KI!

A három királyok

Fülöp György rajza

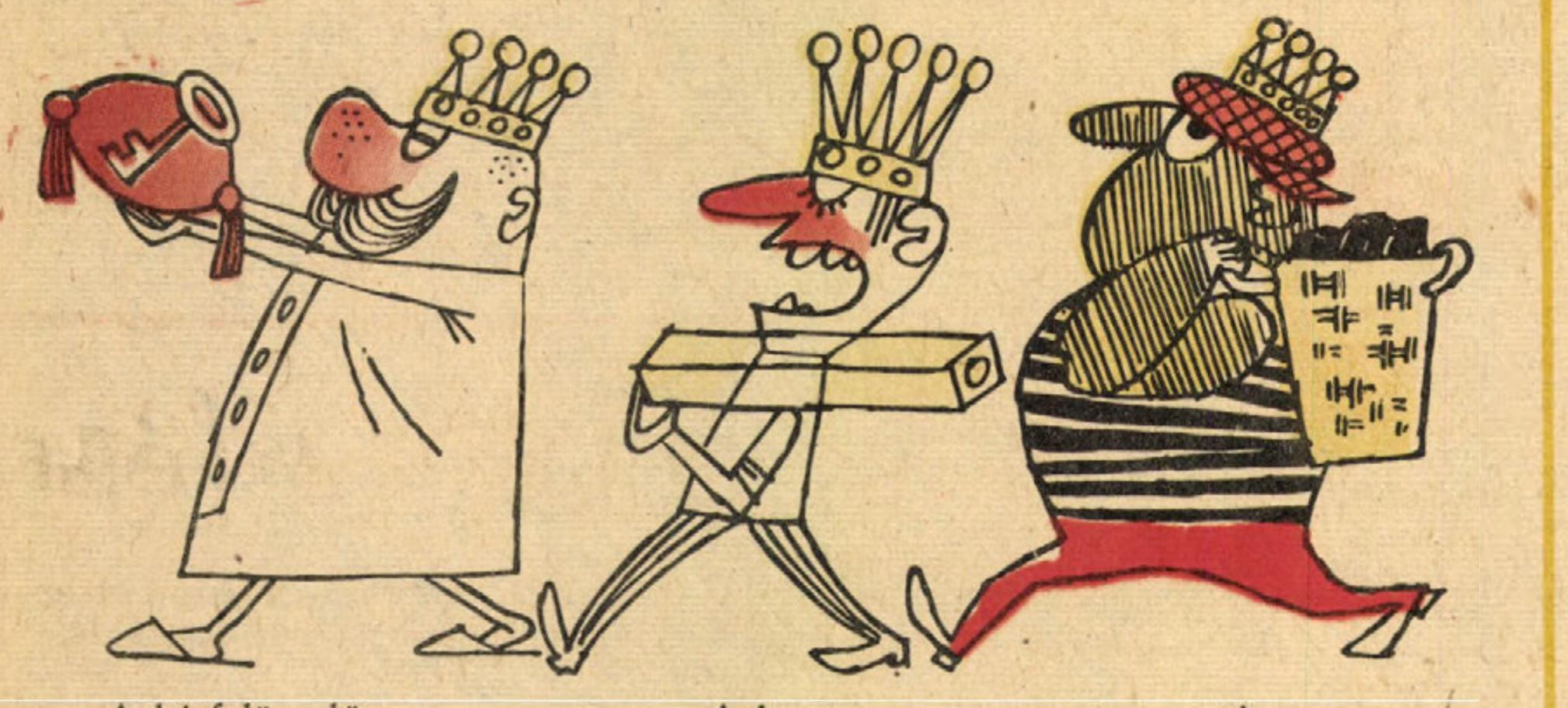

A házfelügyelő A jeges A szenes

Ludas Matyi megmagyarázza

Miért van az, hogy a nyugatnémet kormány már az Egyesült Államokon is túltesz a háborús uszításban?

Péterke zongorázni tanul. Egyik zongoraórája után megkérdi tőle a mamája:

– No, Péterke, hogy megy a zongorázás?

– Remekül – feleli Péterke büszkén –, azelőtt, ha négykezest játszottam a tanár úrral, mindig visszamaradtam egy pár taktussal, most pedig egy pár taktussal mindig én vezetek.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A vidéki vasútállomáson, mielőtt a sínekhez érne az utas, megkérdi egy hordártól:

– Nem tetszik tudni, elérem még a miskolci vonatot?

– Ha nem tő-tőlem ké-kérdezte vo-volna, akkor még e-e-elérte vo-volna . . .

*

Pistike a mamájával megérkezik az eszpresszóba, ahol már nagy társaság ül az asztalnál.

Valaki megjegyzi:

– A szeme egészen a mamájáé.

– Az orra pedig egészen a fivéréé – mondja egy másik.

– A nadrágom meg a papámé –, hangzik a kisfiú hangja.

HÁROM NERCBUNDA

A tudományos szocializmus és a marxista filozófia kiváló mestere, néhai Rudas László professzor, valamikor 1946-ban a kommunista társadalomról tartott konzultációt. Egyik fiatalasszony hallgatója azzal a meglepő kérdéssel fordult hozzá, hogy mi történnék akkor, ha ő kommunizmus idején bemenne egy állami elosztóhelyre, és három nercbundát kérne magának . . . ?

A professzor egy pillanatig hallgatott.

— Elvtársnő — felelte aztán határozottan —, maga nem kérne három nercbundát.

— De kérnék! — kötötte az ebet a karóhoz a fiatalasszony. — Miért ne kérnék?

— Mert nem kérne. Biztos, hogy nem kérne.

— Biztosan kérnék.

Rudas László szája sarkában alig látható mosoly játszott. Alaposabban szemügyre vette a makacs hallgatót. És egy hirtelen mozdulattal odamutatott maga mellé.

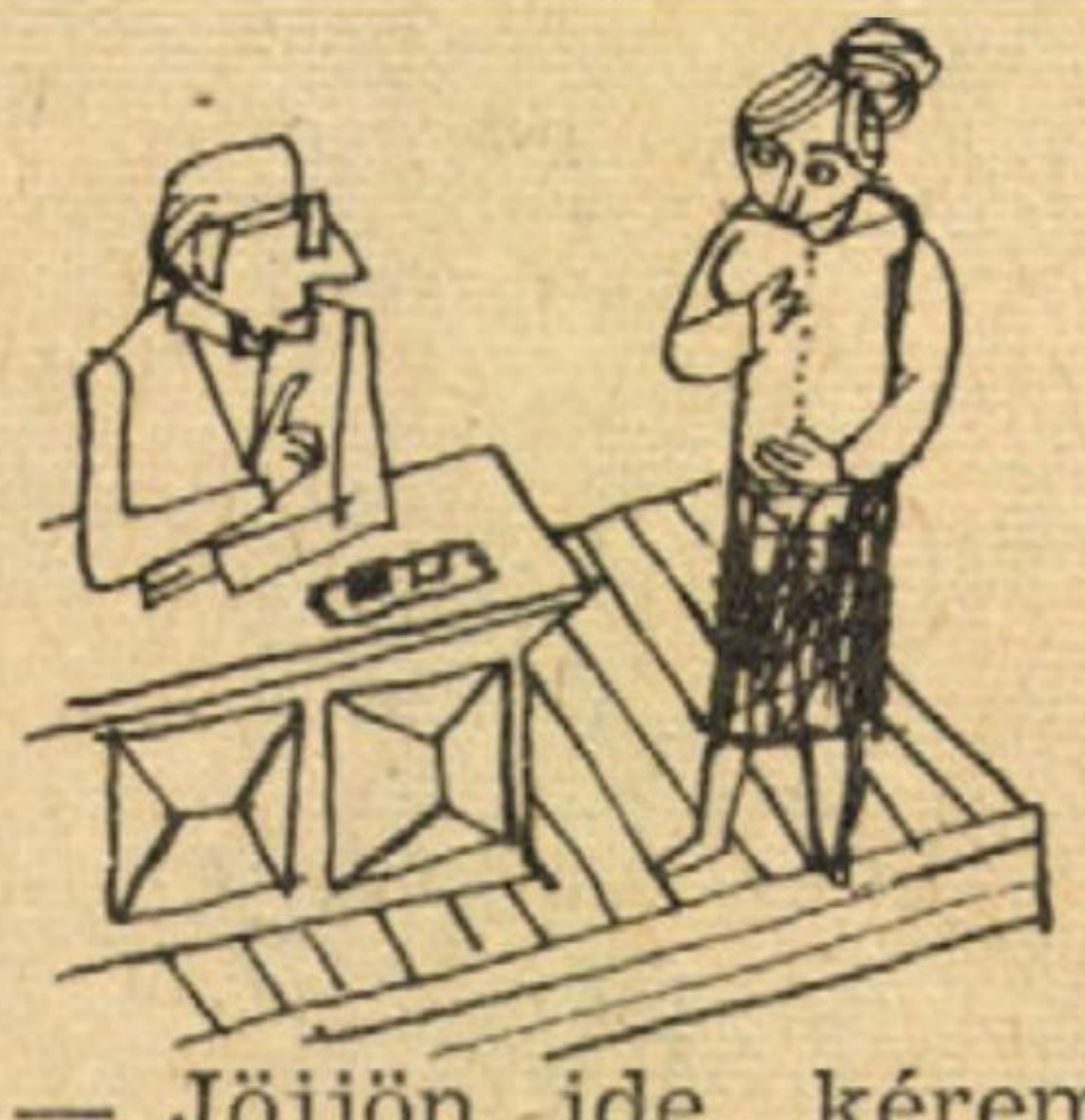

— Jöjjön ide, kérem, a katedrára!

A fiatalasszony meglepetten tett eleget a felhívásnak. Fellépett a katedrára, Rudas professzor közelébe, és várakozva megállt.

— Vetkőzzék le! — kiáltott rá ellentmondást nem tűrő hangon Rudas. És mikor riadt habozását látta, még erélyesebben ismételte meg a felszólítást: — Azonnal vetkőzzék le!!! Meztelenre . . .

A nő lángvörös lett. Alig bírta kidadogni:

— De professzor elvtárs . . . Itt . . . mindenki előtt . . . lehetetlen . . . Nem tudom . . . képtelen vagyok . . .

— De miért? — faggatta a professzor. — Miért nem tud itt levetkőzni . . . ? Miért képtelen rá . . . ?

— Mert szégyellem magam — nyögte ki teljesen megzavarodva az előbb még annyira magabiztos asszonyka.

Rudas László hosszan csóválta a fejét.

— No látja, látja — szólt végre megenyhülve. — Ezért nem fog maga három nercbundát kérni a kommunizmusban. Pontosan ezért. Mert szégyellené magát . . .

B. I. anekdotáskönyvéből

E heti hirdetésünk

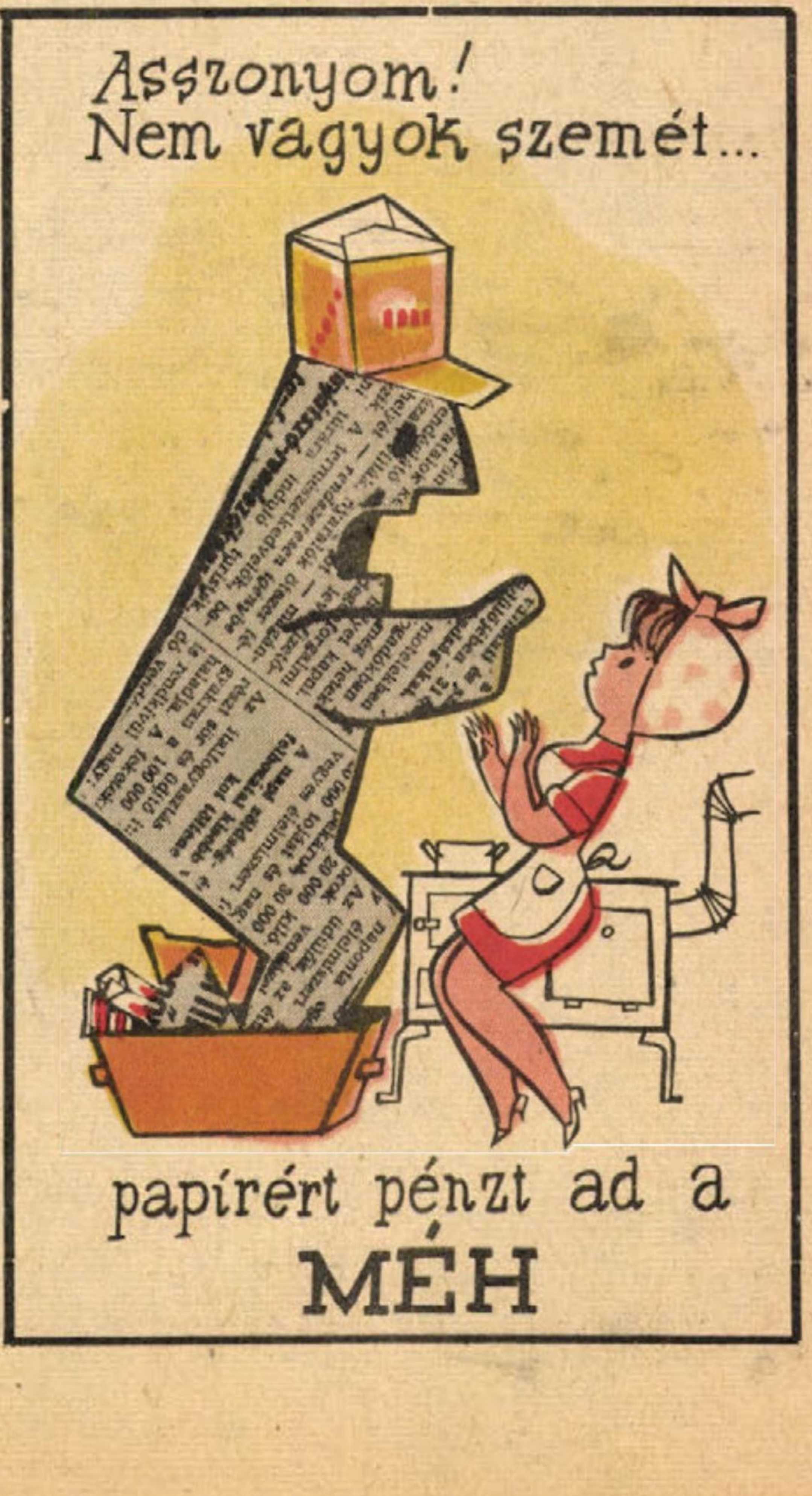
Asszonyom!
Nem vagyok szemét...
papírért pénzt ad a
MÉH

Korok és nők

Szűr-Szabó József rajza

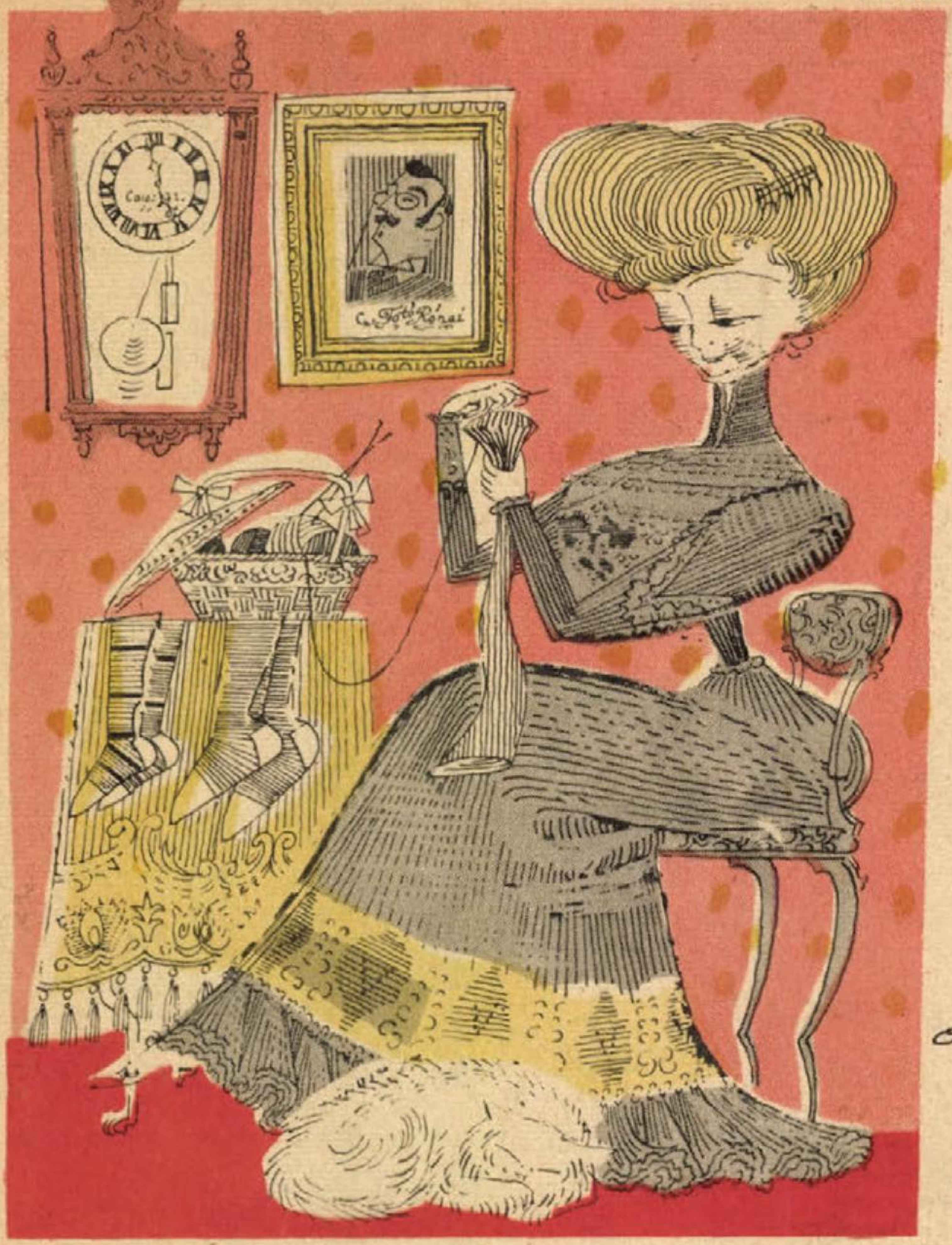

– Stoppolok még egy zoknit...

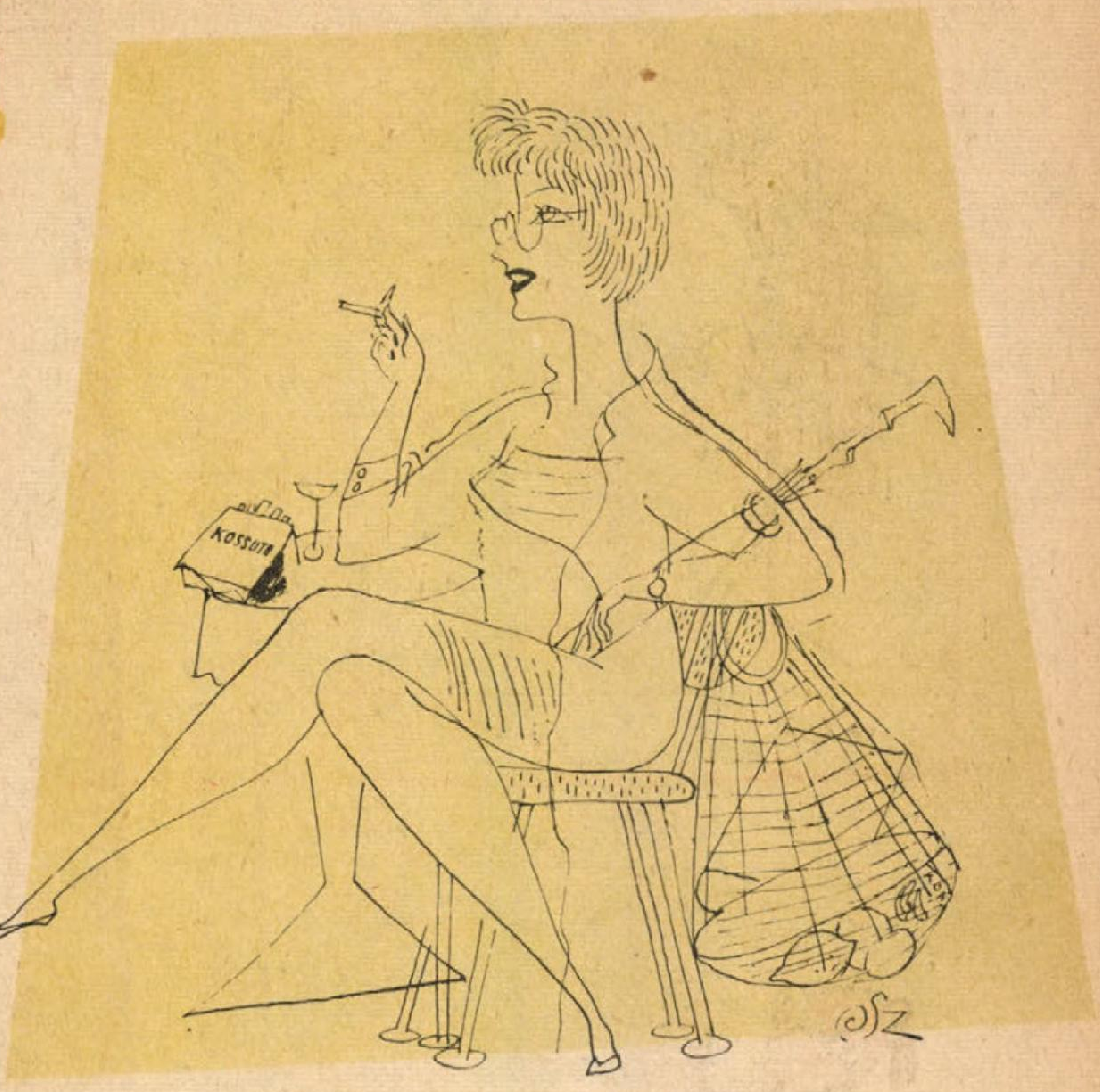

– Iszom még egy féldecit...

KIS TÖRTÉNETEK...

Az csak természetes...

Az egykori báró úr kissé csoszogva jár, és sehogy se tetszik neki ez a világ. A barátja, az aktatáskás bácsi viszont süket, így a fél park hallja a társalgásukat.

Azon a bizonyos szerda délelőttön az aktatáskás bácsi elfelejtette kivenni az aktatáskájából a párnát, és a puszta padra ült le.

— Mit szólsz hozzá? — kérdezte izgatottan a báró úrtól.

— Mihez?

— Most mondta be a rádió, hogy embert lőttek ki a világűrbe, és már vissza is jött.

— Hát ezeknek minden sikerül!

Eszébe se jutott megkérdezni, kik lőtték fel az első embert. Az csak természetes.

Az üzletember

A Szigetről érkezik egy csapat kisfiú, kislány, ágakkal-botokkal felszerelve, a felügyelő néni kíséretében. A Duna-parti sétányon még letáboroznak, futkároznak, vagy hátulról, a támlán keresztül másznak fel a padokra — így kalandosabb az élet.

Két kisfiú a Szigeten zsákmányolt botokat rakosgatja egy szabad padon. Az egyik észreveszi, hogy odanézek, s feltámad benne az üzleti szellem.

— Bácsi, vegyél botot.

— Van nekem botom, látod.

— Akkor is vegyél.

Megszólal a másik kisfiú is.

— Tőlem vegyél.

S buzgón kínálgatják a botokat, forinton kezdik, aztán lemennek tíz fillérig. S végül az első kisfiú döntő érvként kiáltja:

— Tőlem vegyél, bácsi! A Péter maszek!

Fendrik Ferenc

MINDENFÉLE

Nem kívánom, hogy kimentsenek a vízből. Megelégszem azzal is, ha nem löknek bele.

*

Felvetették a kérdést: nem veszélyes-e az embernél okosabb gépeket szerkeszteni. A kérdés kicsit különös, hiszen mindenki ismer gépnél butább embereket.

*

Mire figyelmeztet a fájdalom? A gyógyszeripar hiányosságaira.

*

Kolumbus volt a középkor Gagarinja.

F. L.

A bürokrata

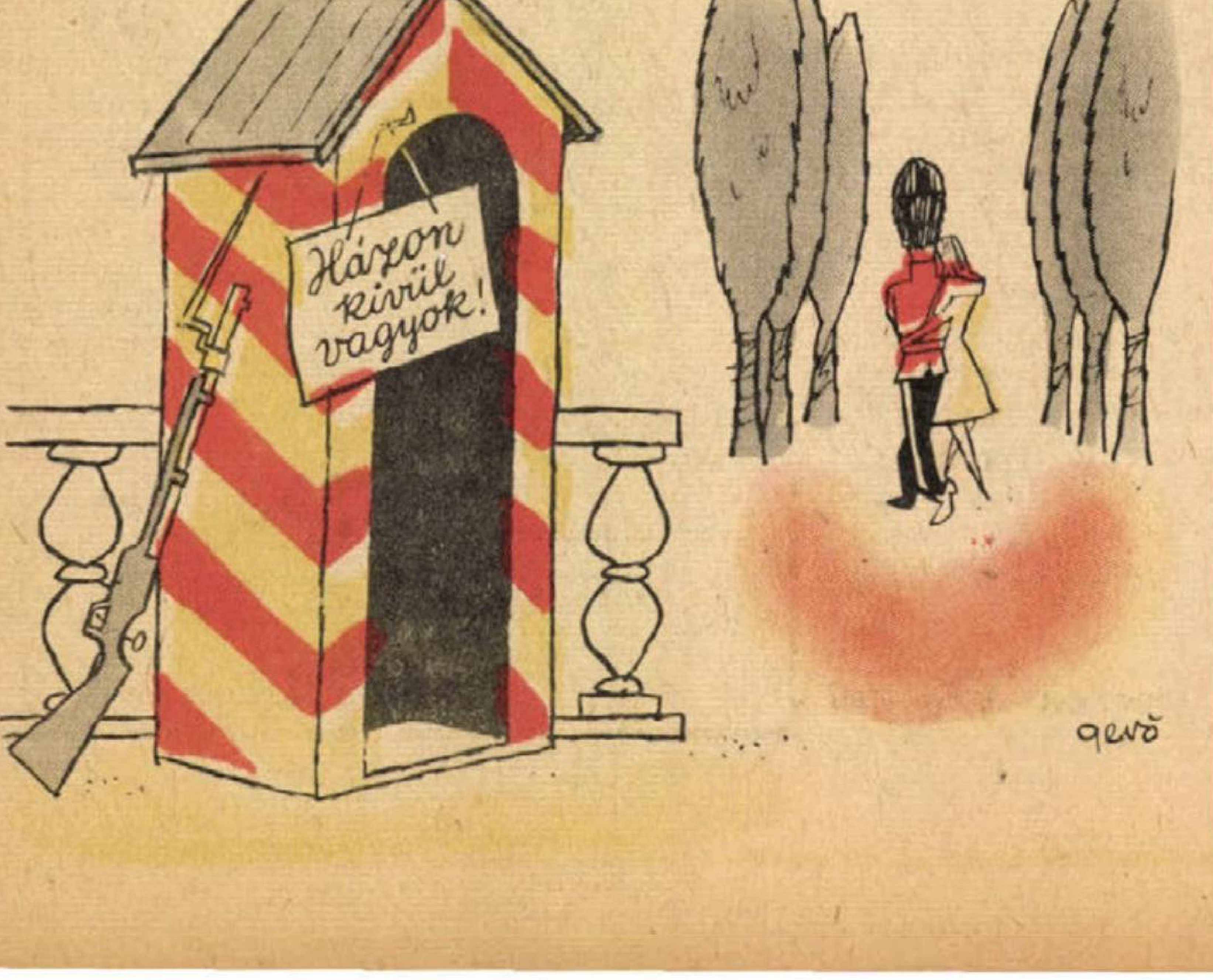
Házon kívül vagyok!

Az első turista

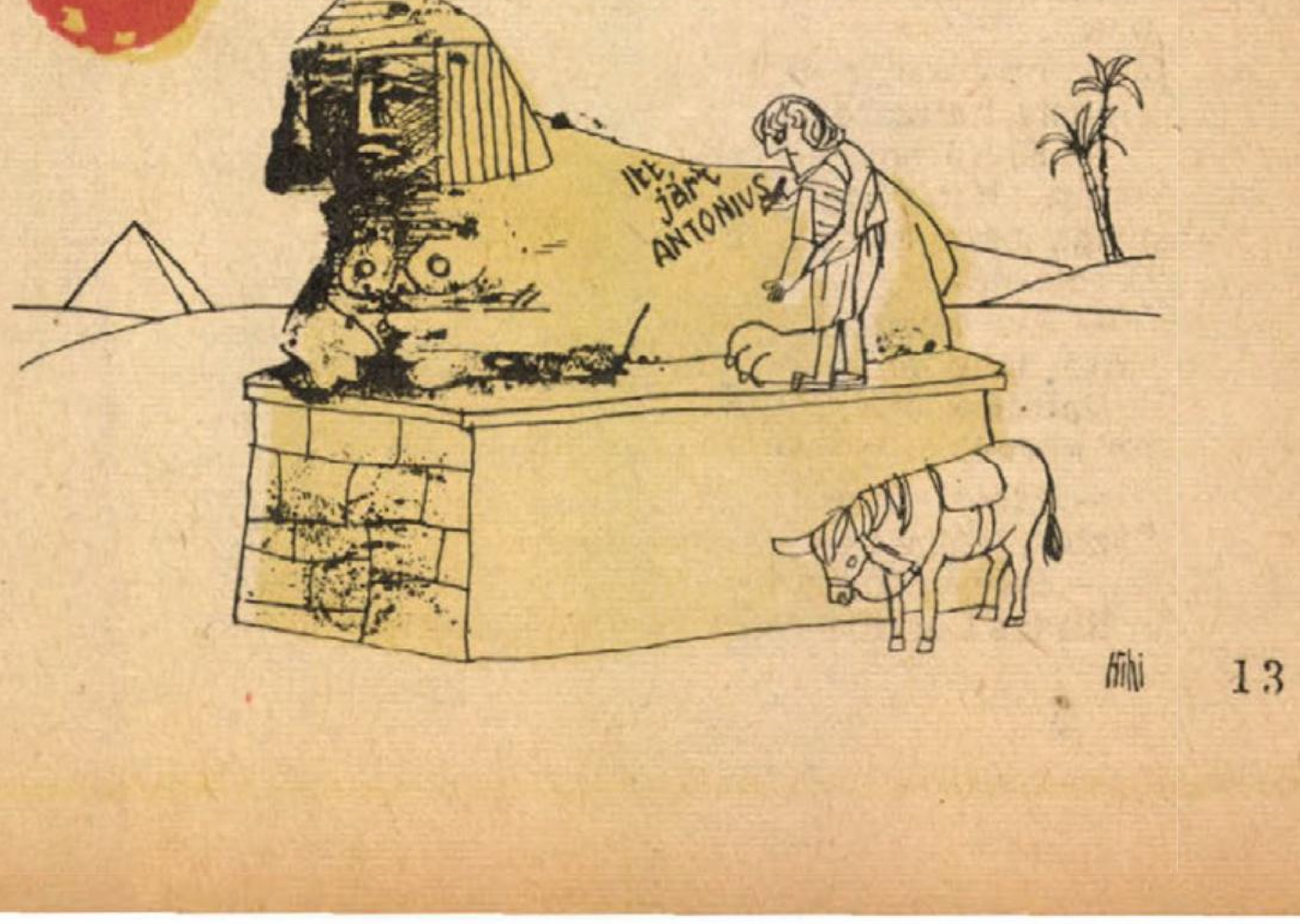

Hiánycikkszemle

Kapcsolóval kapcsolatos!

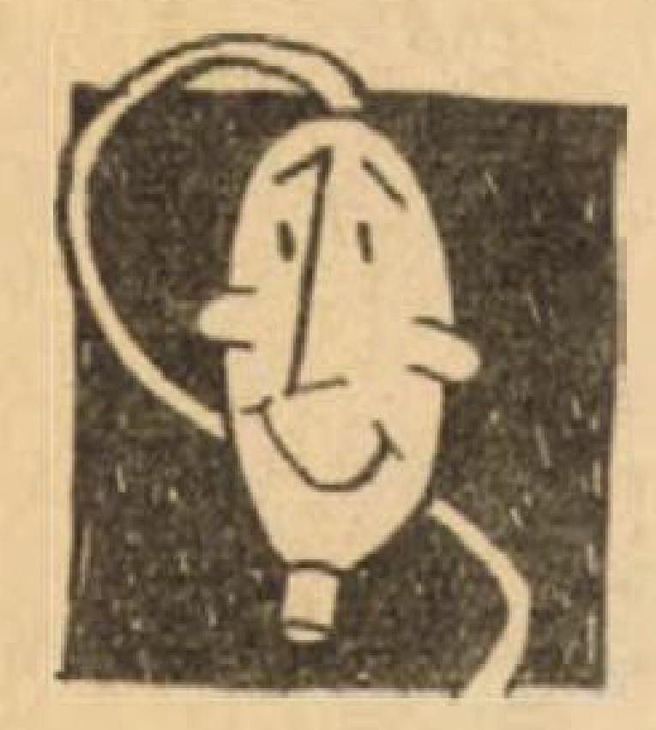

Vannak az életnek felfoghatatlan jelenségei. Miért nem lehet például hónapokon át a villanykapcsolók családjába tartozó körtekapcsolót kapni a villamossági boltokban? Mióta nem ecet ég a lámpákban, hanem villany, azóta ismeretes, hogy a villanyt egy elmés szerkezettel el lehet oltani, majd ismét fel lehet gyújtani azt. Átmenetileg — kapcsoló híján — megoldás, ha az ember ollóval a villanyzsinórt elvágja, majd ismét összekötözi, de az eljárás kényelmetlen és fél év után ingerlékennyé teszi a villanylámpa tulajdonosát.

A villamossági boltokban csak kacagnak az emberen. Mert minden két hétben megpróbálkozom körtekapcsolót kérni. Lelkes tébolyultak hihetnek így reménytelen rögeszméjükben, mint én abban, hogy lesz még a boltokban körtekapcsoló!

Ha iparengedélyt kapnék rá, otthonomban körtekapcsolót gyártanék, egész családom gyártaná a körtekapcsolót, és utcát neveznének el rólam, mint aki körtekapcsolót adott a nemzetnek!

Ha legalább szezoncikk lenne a körtekapcsoló s nem hiánycikk! Ha tudnám, hogy augusztusban terem a körtekapcsoló, és januárban a rúdelem! Vagy ha tudnám, hogy nem vált be s most tervezik a körtekapcsoló új típusát, a dinnyekapcsolót! Tehetséges, kulturált, sikerekben gazdag ország vagyunk, pont a körtekapcsoló nem menne nekünk?

Miért nincs körtekapcsoló, a mindenségit nekije!

Nem vagyok ideges. Jónapot kívánok. Kérek szépen két darab körtekapcsolót.

Még mindig nincs? Érdekes.

(s.)

Főtt kukorica

A vendéglőben a húsétel elfogyasztása után így szóltam a pincérhez:

— Kérek egy cső főtt kukoricát.

A szája is nyitva maradt a csodálkozástól:

— Kukoricát? Vendéglőben? Nincs.

— Miért nincs?

— Nem tudom, kérem. Évek óta nincs. Talán azért, mert nagyon laktat, olcsó és a kedves vendég a drágább ételekből nem fogyasztana.

Érdekelt, hogy miért nincs a vendéglőben kukorica. Hiszen tisztasági szempontból az utcán sem kapni, és így logikus lenne, ha legalább az éttermekben tálalnák ezt az étket.

Felhívtam tehát telefonon a kerületi vendéglátóipari vállalatot, ahol kijelentették, hogy én azért nem fogyaszthatok kukoricát, mert a Vendéglátóipari Áruellátó Vállalat nem szállít.

Tehát azért nem rágcsálhatom kedvenc csemegémet, mert a VÁV nem szállít. Miért nem?

Ezt már tőlük kérdeztem meg.

— Mert a vendéglátóipar nem rendel. Aki rendel, az kap.

No, most már tisztán látok. A vendéglőben azért nincs, mert nem szállítanak, az Áruellátó pedig azért nem szállít, mert nem rendelnek. Így már világos. Mindent meg lehet érteni, ha megmagyarázzák az embernek.

(p.)

Velőscsont

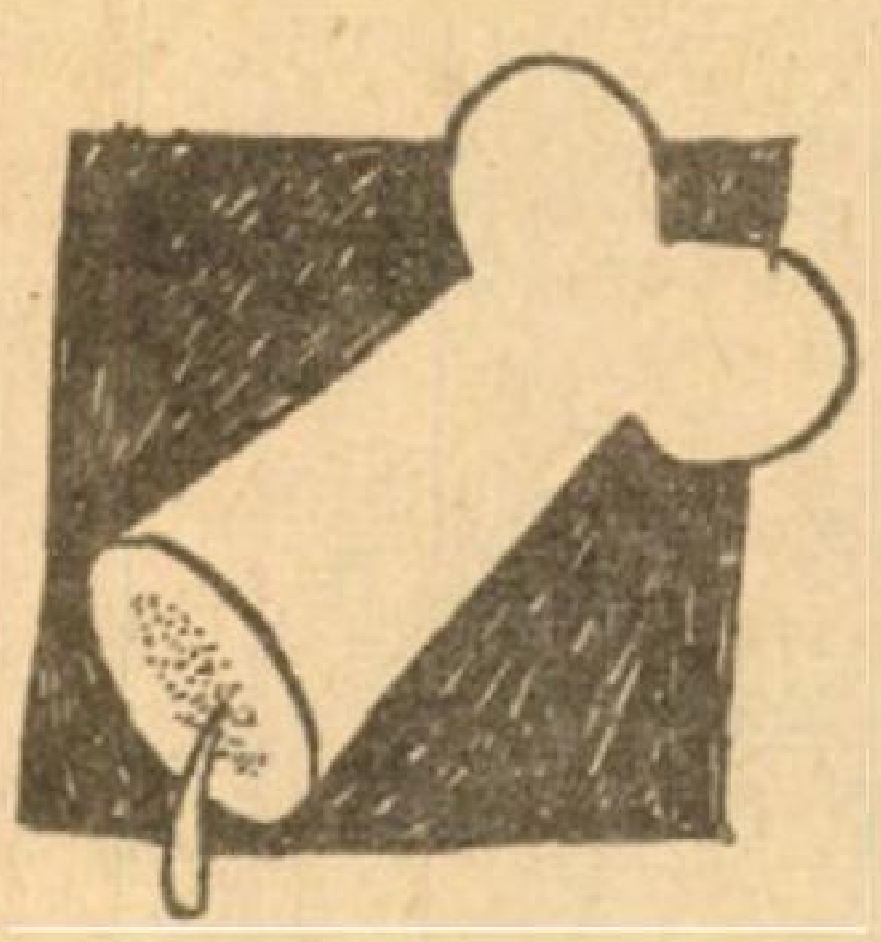

Valaha imádtam, ma már csak gyengéd meghatottsággal tudok gondolni rá, miként ifjúkori szerelmére gondol vissza az ember. Ez a történelmi távolság feljogosít arra, hogy mint a velőscsont egykori kortársa, e pár sorban átadjam az utókornak nemcsak az emlékét, hanem fogyasztásának századokon át kialakult hagyományos módját is. Ha jól emlékszem, velőt egykor úgy fogyasztottunk, hogy a kemény csontburkot a tányér széléhez kocogtattuk, mire abból kicsusszant a velő.

Ó, ti régmúlt örömök...

Bevallom, sokat tűnődtem már azon, hogy miért tűnt el a velőscsont. Elvégre marhahús állandóan kapható, és nem nehéz kiszámítani, hogy egy többmázsás, jól megépített marhában mázsányi csontok is vannak. Mert ha nem lenne benne csont, nyilván összerogyna.

Olyasmit is hallottam, hogy a marhacsontból takarmánylisztet őrölnek, vagy éppen ragasztót főznek. Ez helyes. Ám akkor adják ki nekem a velőscsontot, csak a velőt kocogtatom ki belőle, a csontot becsületszavamra nem eszem meg, akár postára is adom, és elküldöm, ahová csak akarják.

Egy szó, mint száz, nem akarok valótlanságot állítani a velőtlenség okát illetően, csupán a többi velőscsont-rajongó nevében kiáltom az illetékeseknek: elő a velővel!

Egy velőtrázó kocogtatás reményében:

(f—p)

Kényszerköltözés

Szobát vettünk ki Visegrádon, a helyi Ibusz útján. Másnap reggel arra ébredtünk, hogy a szobába három másik vendég érkezett. Ők az Ibusz pesti kirendeltségénél fizettek be *ugyanarra a szobára*, amelyet mi már a helyi Ibusz jóváhagyásával megszálltunk. Tekintve, hogy az új vendégek idősebb, beteg emberek voltak, mi másik lakást kerestünk, szerencsére találtunk is. A kényszerköltözés nem bosszantott annyira minket, mint az a tény, hogy — szállásadóink szerint — ez a jelenet hétről hétre megismétlődik.

Ennek orvoslása, tudjuk, nem könnyű. Nem kevesebb kell hozzá, mint egy telefonbeszélgetés a budapesti és visegrádi Ibusz-kirendeltség között, amelyben közlik egymással, ha egy-egy szobát kiadnak. Ha pedig már szombat délután nincs kapcsolatuk egymással telefonon, állapodjanak meg például abban, hogy ekkor már csak helyben adnak ki szobát. Ha már Bell feltalálta a telefont, feltalálhatná az Ibusz is!

D. L.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Kegyeletsértő propaganda" című bírálatukra közlöm, hogy a postai küldemények lebélyegzése a gyorsabb továbbítás érdekében géppel történik, és ennek során a küldemények között nem tesznek különbséget. Intézkedtem, hogy a jövőben a lehetőség szerint a gyászjelentéseknél reklámmentes kézi bélyegzőt használjanak.

Bp. Postaigazgatóság
Darabos Sándor,
a vezető helyettese

*

„Alul vagy felül" című közleményükkel kapcsolatban elismerjük, hogy a sportpálya építésére kért tervet az abonyi községi tanács tőlünk késedelmesen kapta meg. Közöljük, hogy a VB elnökével történt megbeszélés alapján az ügy elintéződött, sőt már az építkezés is megkezdődött.

Pest megyei Testnevelési
és Sporttanács
Barna József elnök

A humor könyvéből

LISZT FERENC az egyik osztrák fürdőhelyen, ahol rangrejtve akart maradni, akkordmunkásnak jelentette be magát. A szállodás gyanakvó pillantást vetett a mester kezére, mire ez magyarázatként megjegyezte:

— Nem akkordban, hanem akkordon dolgozom.

— Ja, vagy úgy! — emelkedett a szállodás a helyzet magaslatára. — Miért nem mondja mindjárt, hogy zongorahangoló?!

MOLNÁR BÉLA sebésztanárhoz középkorú páciens állított be, aki a lábát fájlalta. Molnár fejcsóválva vette szemügyre a sípcsontot, amely tele volt kék foltokkal és véraláfutásokkal.

— Ilyen korban még futballozik? — kérdezte.

— Dehogy, tanár úr, bridzset játszom.

KORÁNYI SÁNDOR orvostanár néhány latin szó kíséretében kopogtatta ki egyik vidéki páciensét.

— Mondja magyarul, tanár úr, hogy én is megérthessem.

— Túl sokat eszik, túl sokat iszik, és más dolgokban is mértéktelen — adta meg Korányi a magyar szöveget.

A páciens elszontyolodott.

— Mondja még egyszer latinul, tanár úr, hogy a feleségemnek is elmondhassam.

Pillanatfelvételek a váci FORTE-gyárból

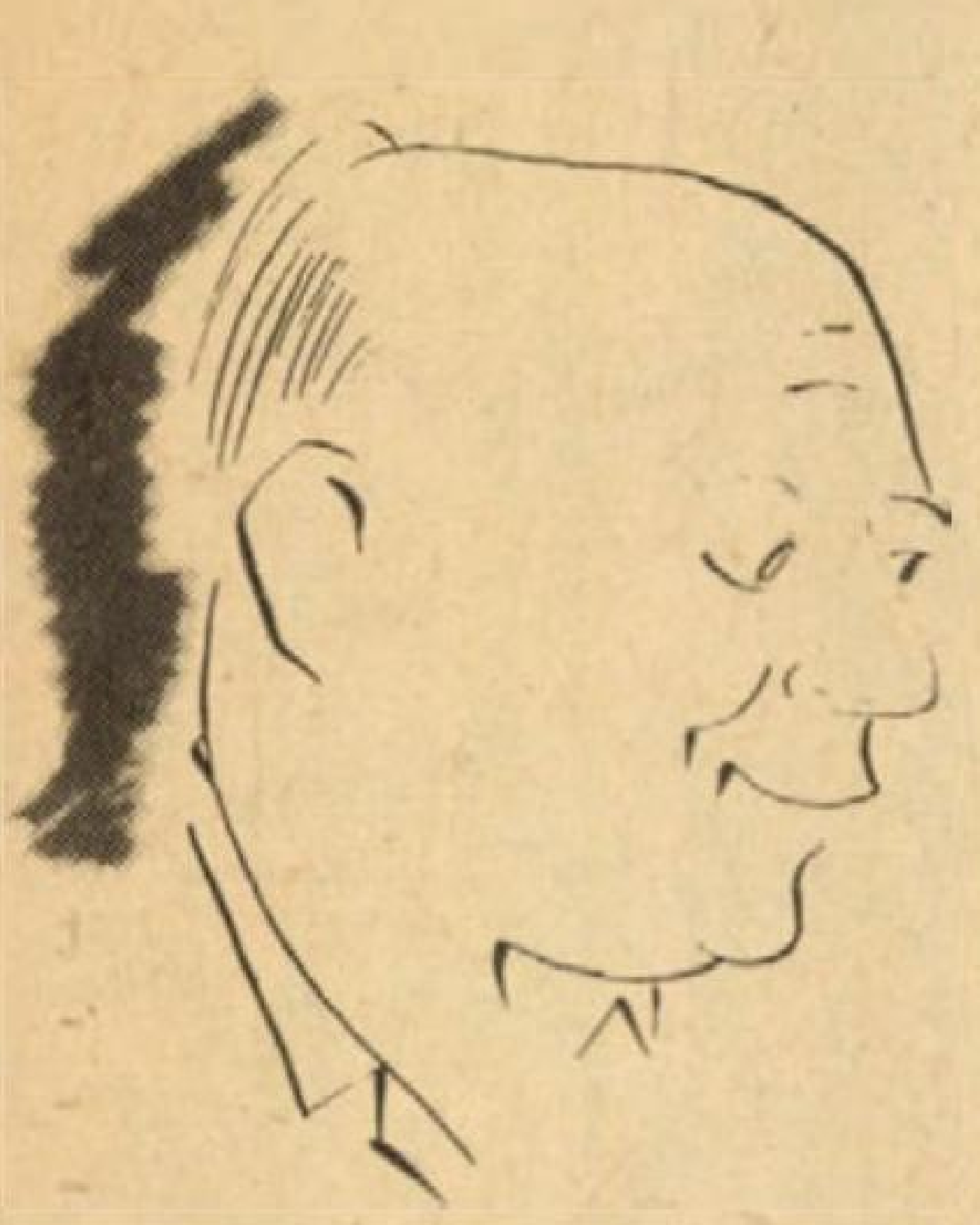

Schultz bácsi, a legsötétebb magyar gyár főművezetője. A fényérzékeny anyagok miatt mindig sötétben kell a munkát irányítania.

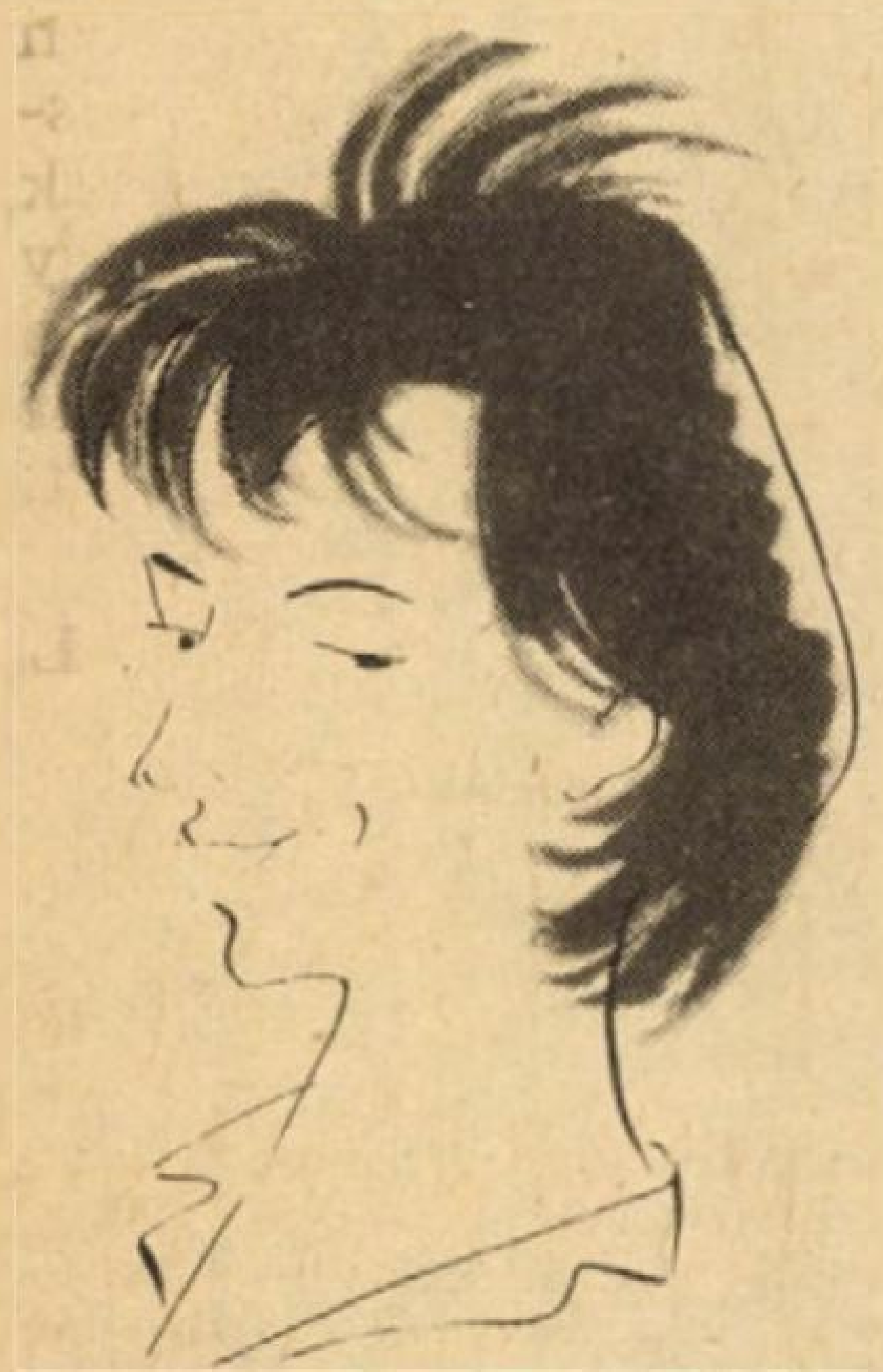

Bíró Kovács Enikő, a röntgenszemű meós, aki nemcsak a szitán lát át, hanem a gondos csomagoláson is.

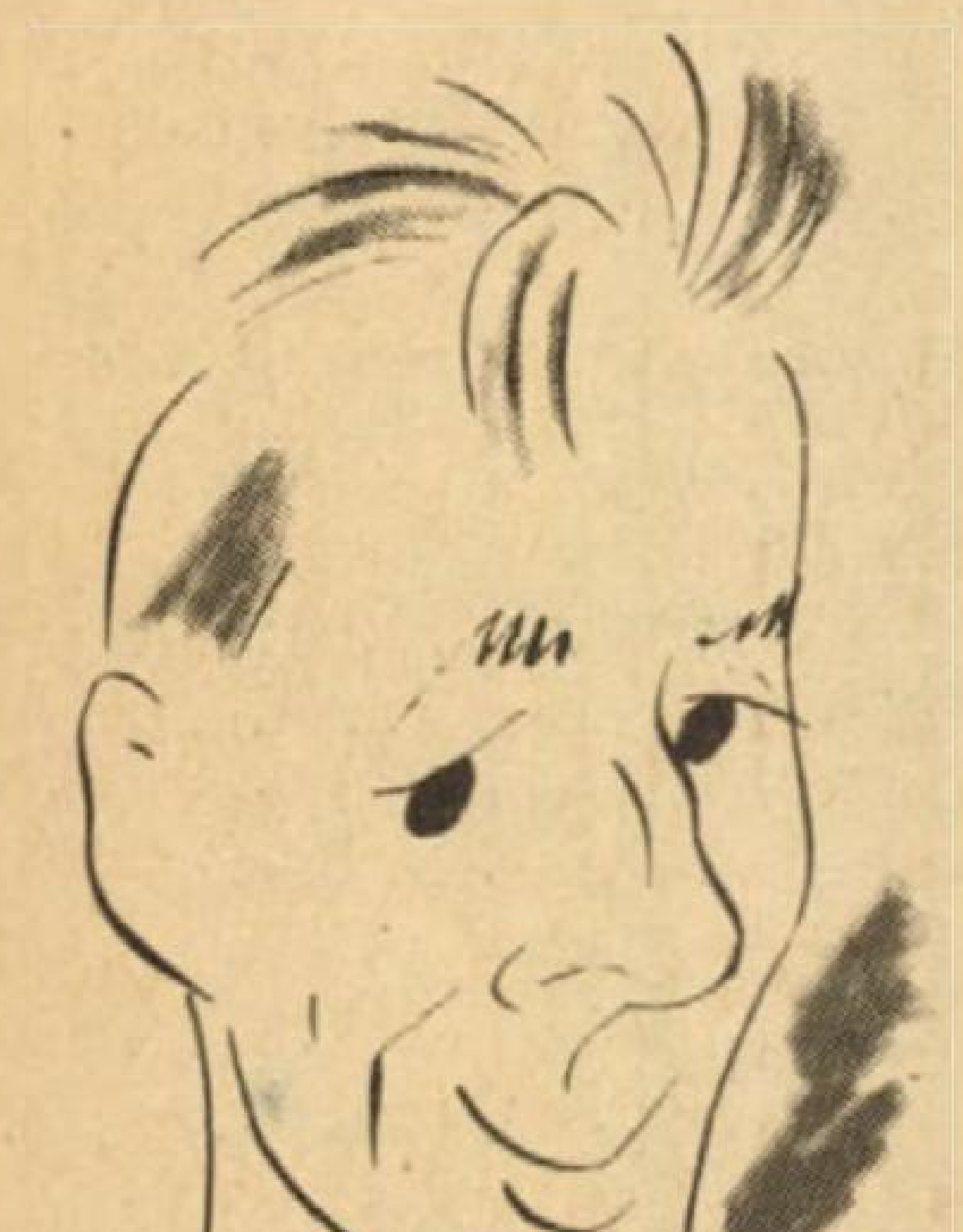

Szőke László technikus, aki büszke arra, hogy azok a filmek, amelyeket az ő gyáruk készít eladásra, sohasem unalmasak és vontatottak.

(Erdei Sándor rajzai)

Nyaralás után

Ilus és Manci — ezek álnevek,
hogy senki őket ne ismerje meg —
két röpke hétig voltak távol
s most megjöttek a nyaralásból.
— No, hogy nyaraltak — kérdezem —
azon a bájos, szép helyen?
— Hát — szól Ilus, a kis hamis —
lehet nyaralni jobban is,
hisz jól esett a pihenés,
csupán az étel volt kevés.
Manci nevet: — Te telhetetlen,
bizony, meghíztunk mind a ketten!
— Á — mondja Ilus — más baj volt ott.
Kirándulásból űzött sportot
a kultúrfelelős — csak menni,
egy percig sem hagyott pihenni,
csak hegyre fel! No, ezzel szemben
esténként tánc a nagyteremben...
— Ej, kérlek — szól most Manci közbe —
te túlzol, de ne vesszünk össze,
kényszer volt tán a tánc, a séta?
S te nem is jöttél el, csak néha.
De más ellen volt kifogásom:
hatalmas ablak volt szobámon
és merre nyílt? Hát Dél felé
s folyton sütött a nap belé!
Így vitatkozik Ilus, Manci,
a hangulat már egész harci
és én megkérdem csöndesen:
— Tavaly tán jobb volt, más helyen?
— Áh! mondja Manci. — Óh! legyint Ila
Itt is, meg ott is rengeteg hiba!
Ki örül ilyen beutalásnak?
De kérem, mondom, engedjék át másnak!
Ha nem tetszik maguknak semmi,
hát nem muszáj nyaralni menni!
Erre rámtámad mind a kettő:
— Hallgasson, maga vén kereplő,
azt hiszi, talán bolondok vagyunk,
hogy két ilyen jó hetet kihagyunk?

Lovászy Márton

Aprópénz

— Férjét egészséges fiúgyermekkel ajándékozta meg — hallottuk egy ismert fiatalasszonyról. Nono!... Az embert csak olyannal lehet megajándékozni, ami nem az övé...

*

Egyik fiatal festőnk kiállításán mondta a nagymester:

— Fiam, te túlságosan pesszimista vagy. Az emberek nem olyan rosszak, mint amilyennek te fested őket.

*

— Hányszor mondtam már magának — mordul az ügyfélre a bürokrata —, hogy ezzel az üggyel jöjjön holnap, és maga mégis mindig ma jön!

*

— Ne mondd mindig, hogy: én akarok! — korholja a mama a kisfiát. — Egy ilyen kisfiú még nem akarhat semmit!... És most mondd meg, hogy tulajdonképpen mit akarsz!?...

*

Egy kritikus barátunk mondta:

— Némelyik író hamar beérkezik, de csak azért, mert nem akart messzire menni.

*

Sok embernél észre sem lehetne venni, hogy milyen kicsi, ha nagyzási hóbortja nem figyelmeztetne rá.

—y

Kánikula

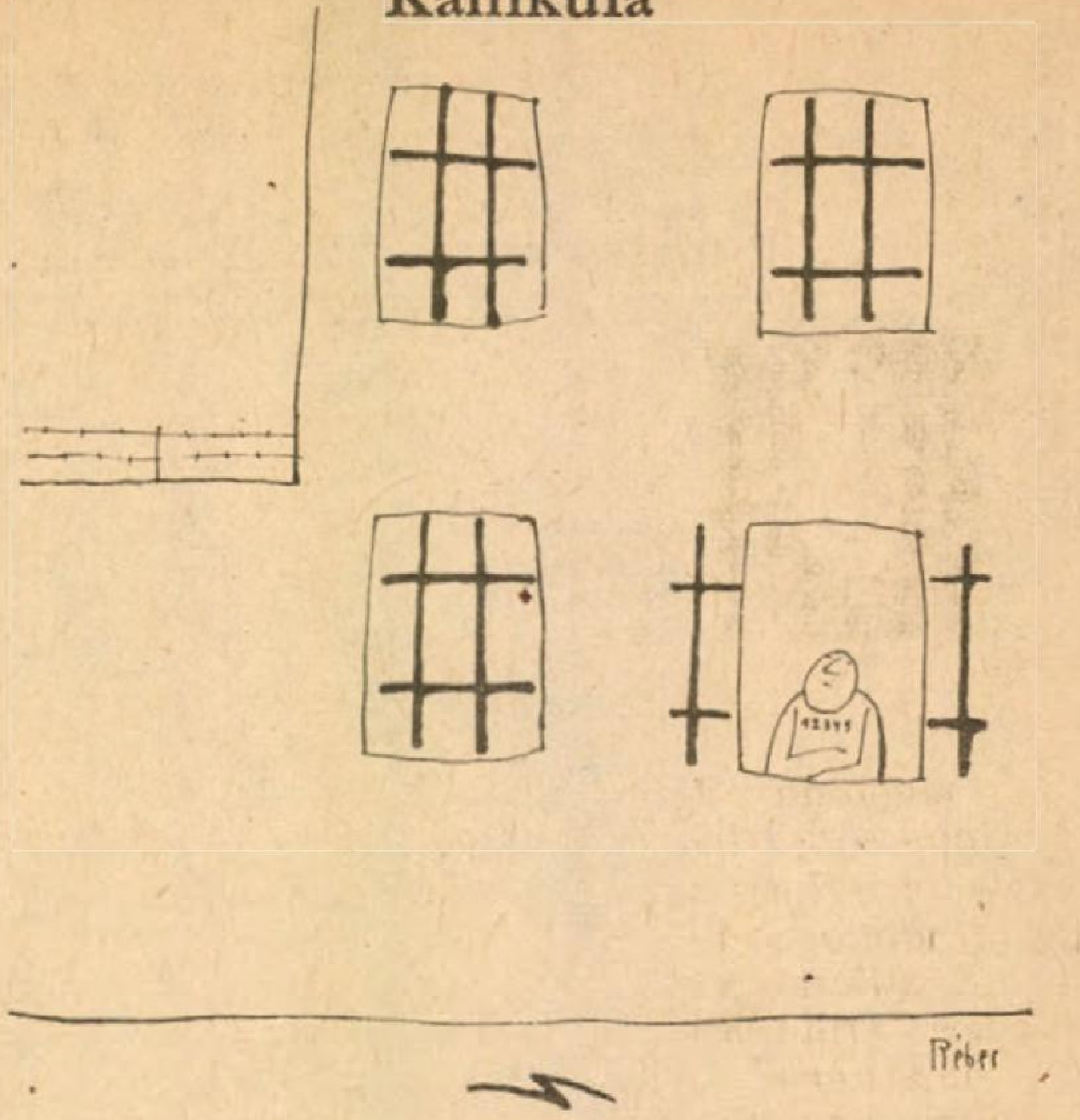

Félős nagymama

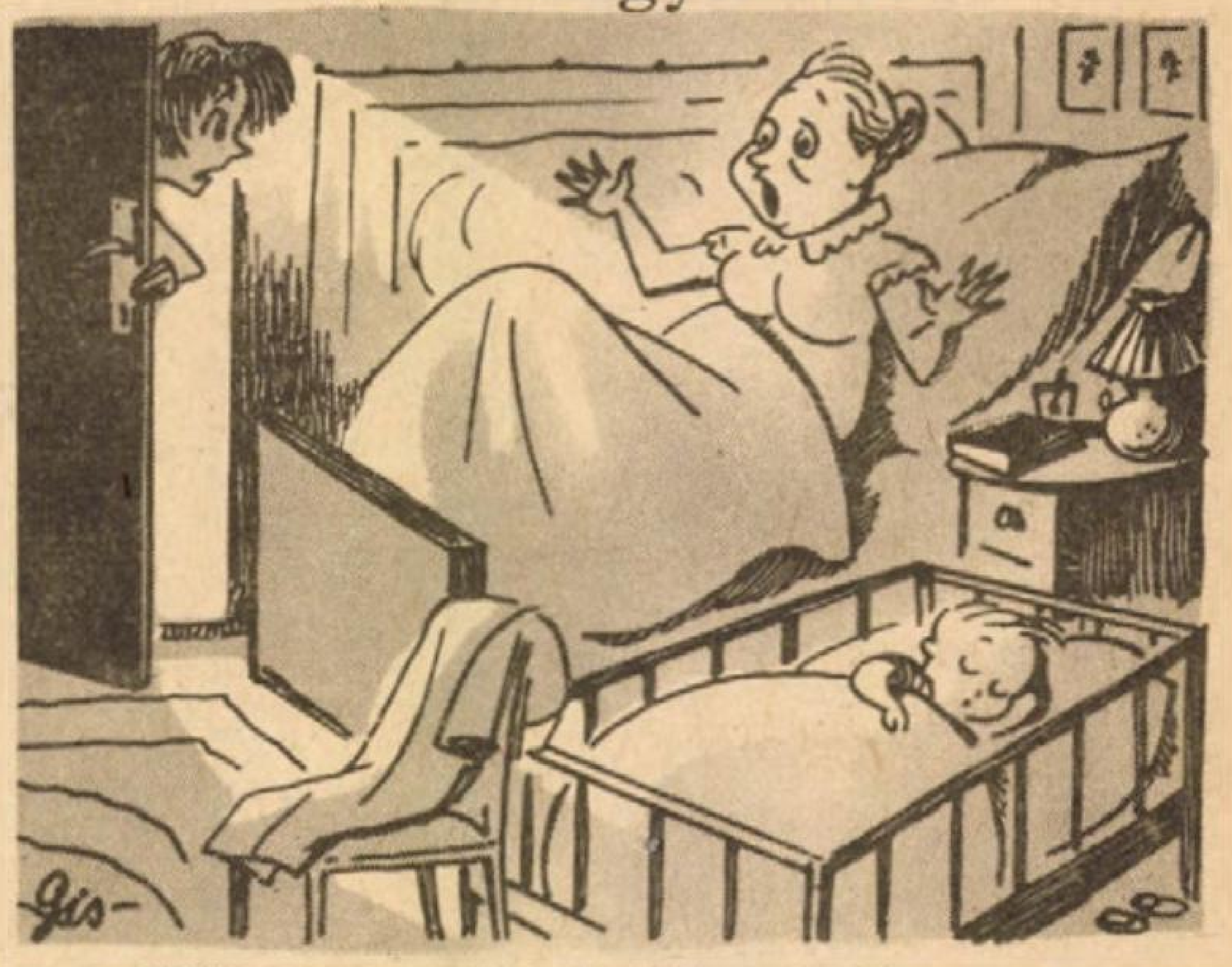

– Miért nem tudsz aludni, mama?
– Mert este felolvastam egy gyerekmesét!...

A megyeri villamoson

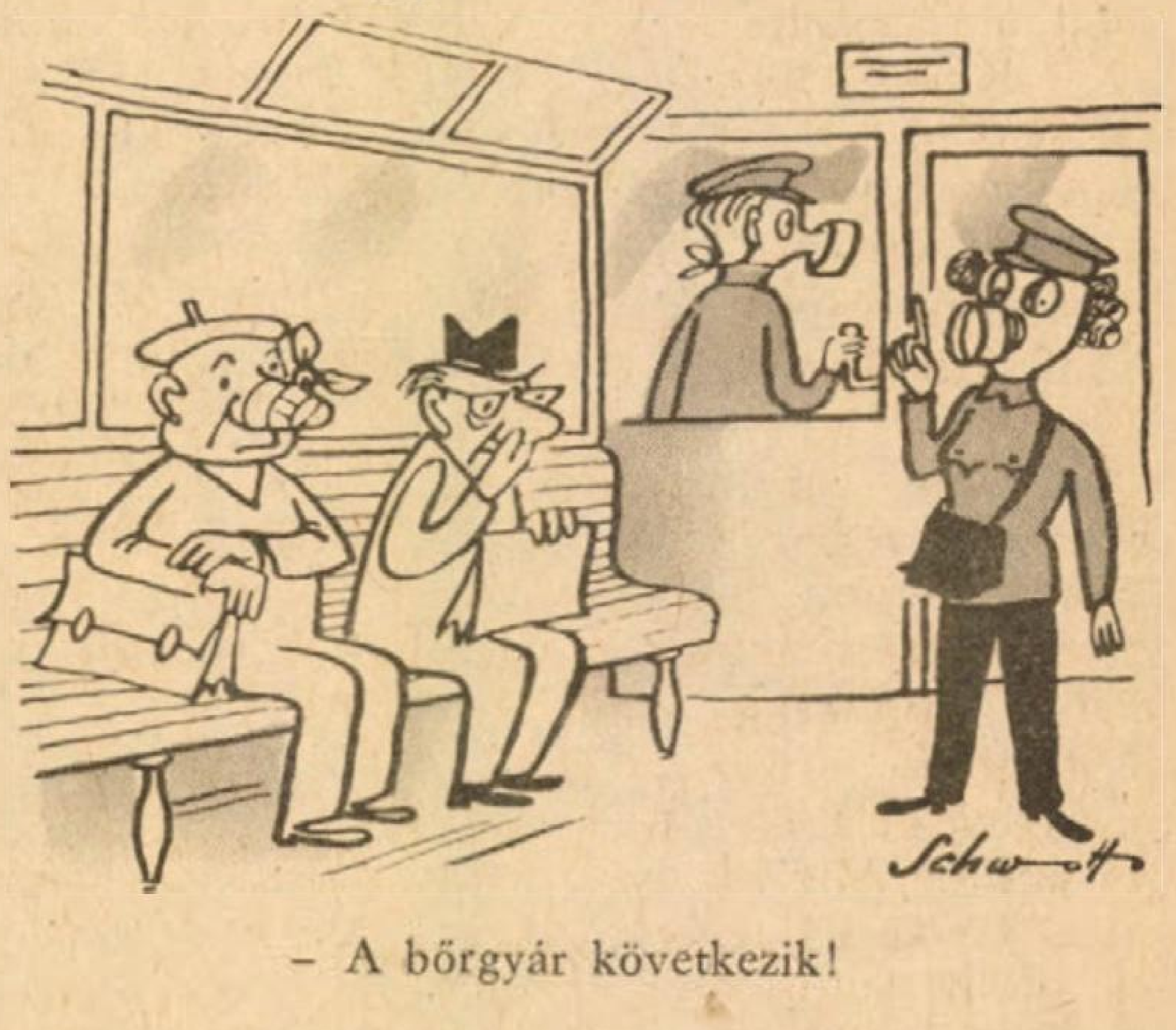

– A bőrgyár következik!

Nehéz helyzet

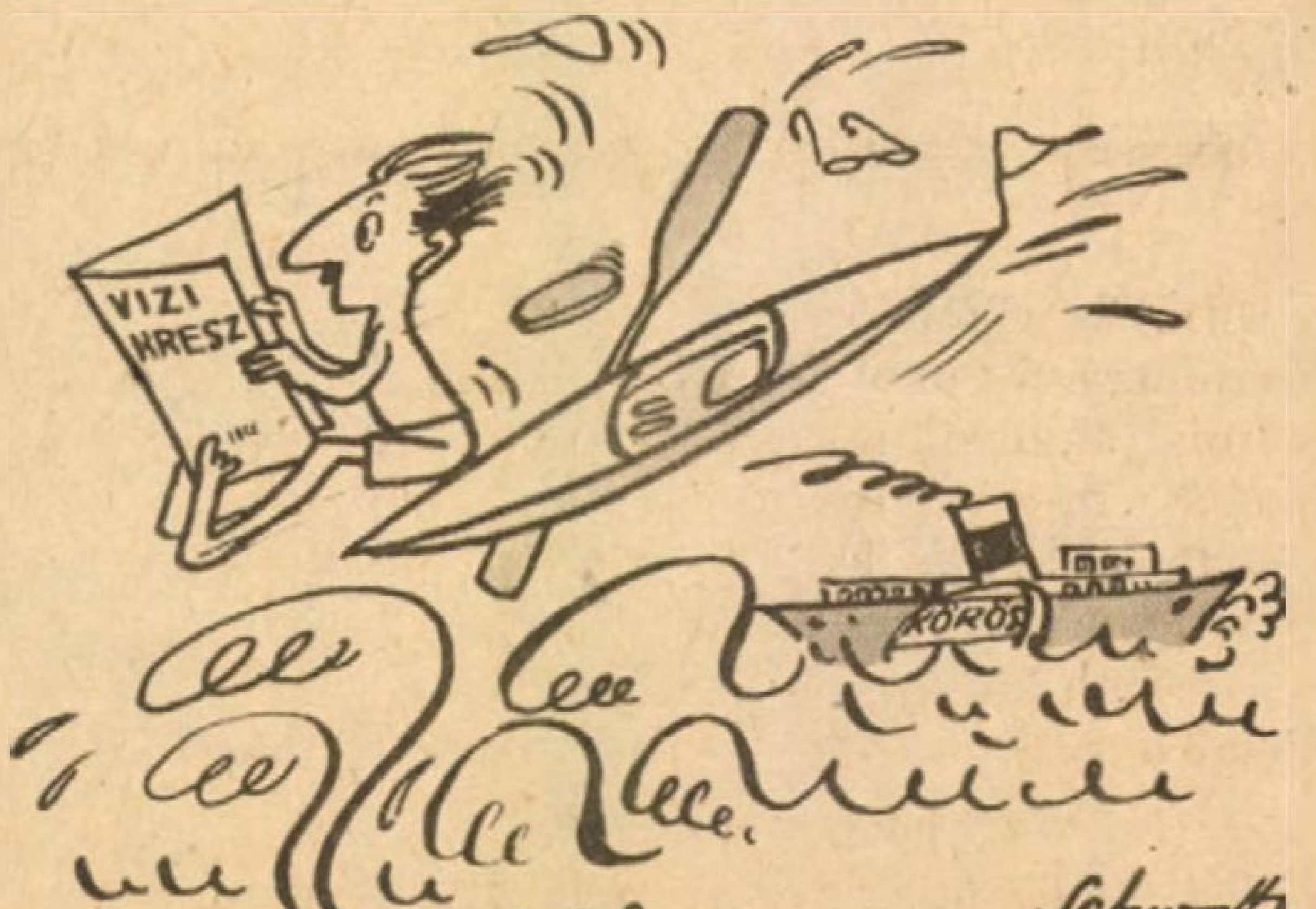

– Mit is kell ilyenkor csinálni?

Tanéveleji bevásárlás

Balázs-Piri Balázs rajza

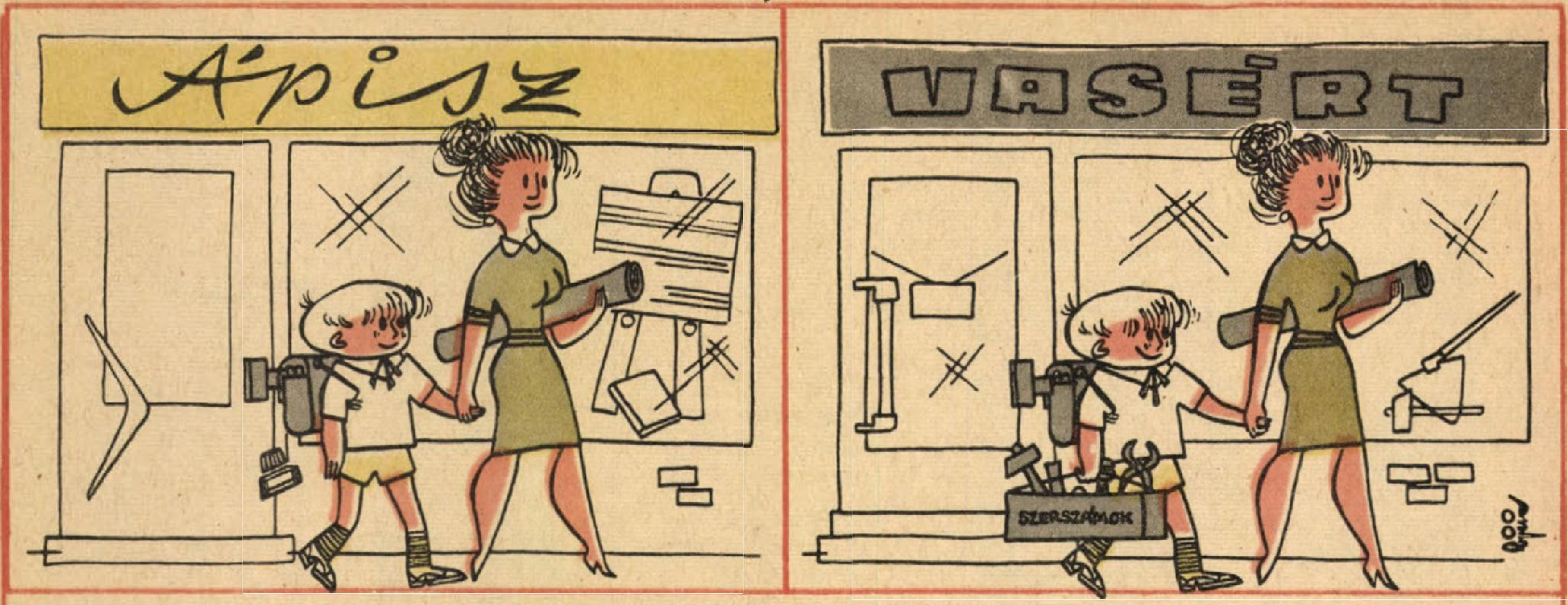

Politechnikai kisdiák

Lektor az IPARBAN

Egy átszervezés során Hartait, az irodalmi lektort áthelyezték a Bicskagyárba meósnak.

Amikor letették asztalára az első ellenőrzendő bicskát, fogta, és kiment vele a vállalat büféjébe, mert megszokta, hogy csak fekete mellett tudott dolgozni.

— Kinek a munkája ez? — érdeklődött, amikor félóra múlva visszajött az üzembe.

— Csermák Antalé... — válaszolta az anyagmozgató.

Hartai a karórájára pillantott:

— Beszélni szeretnék a szerzővel. Legyen szíves megmondani neki, hogy negyedtíz és féltizenkettő között itt általában megtalál. De előbb hívjon fel telefonon, mindenesetre.

Fél perc múlva reszelővel a kezében előtte állott az overallos munkás.

Micsoda sematikus öltözék! — gondolta Hartai.

Csermák szaki tisztességtudón megkérdezte:

— Valami baj van?

— Baj éppen nincs... — mondta lassan a meós, előkotorva valahonnét a megvizsgált bicskát. — Tessék, foglaljon helyet.

— Dehogy ülök le, teljesítménybérben dolgozom!... — türelmetlenkedett kissé Csermák.

— Hát kérem — kezdte Hartai —, foglalkoztam az ön munkájával. Elöljáróban le kell szögeznem, hogy önnek van érzéke ehhez a szakmához, látszik, máris meglepő biztonsággal kezeli a reszelőt. Dicséretére kell még elmondanom, hogy amit alkotott, az ízig-vérig mai bicska, sőt mai magyar bicska... Bár egyes részleteiben kimutathatók nyugati hatások — a penge például kétségtelenül svéd acél...

— No igen — szólt közbe csodálkozva Csermák szaki —, de egyes nélkülözhetetlen import-alapanyagok felhasználása...

— Nem is ez ellen van a legfőbb kifogásom — emelte fel szavát a meós —, hanem a tartalom ellen. Kiütközik itt egy kezdő minden hibája... Látszik, hogy első műről van szó...

— Ez a huszonhatezredik bicska, amit én csináltam! — sértődött meg a szerző. — És ön hány bicskát csinált eddig?

Hartai elengedte a füle mellett a kérdést:

— Nem első mű?... Mégis, mindent bele akart zsúfolni, ami csak eszébe jutott. Nagy pengét, kis pengét, dugóhúzót és konzervnyitót... Hiba! Kevesebb több lenne!

A szaki megvakarta a feje búbját:

— Hogy tetszik ezt érteni?

— Másrészt viszont — folytatta megállíthatatlanul Hartai — kiütköznek a súlyos hiányosságok. Ha így leteszem a földre, és megpróbálom pörgetni, hát alig pörög...

— De miért kellene pörögnie egy...

A meós félbeszakította:

— És nem búg. Egyáltalán nem búg! Már pedig egy búgócsiga, ha nem pörög, nem búg, az mindenképpen félresikerült alkotás!... Zsákutca!

Csermák bosszús lett:

— Engedelmet, de nekem nem is volt szándékomban búgócsigát készíteni... Nekem egy bicskát volt szándékomban...

— Jó — vágott közbe a lektor korában alapos rutint szerzett meós —, jó, tegyük fel, hogy bicskára is szüksége van a fogyasztóközönségnek. De hát csak nem képzeli, hogy ezt így az emberek kezébe lehet adni?

— Ugyan miért nem? — dühöngött most már a szaki. — Miért nem?!

Hartai rideg arckifejezéssel orra elé tartotta a bicskát és kinyitotta:

— Mert éles! Éles a pengéje! Valakit esetleg megsérthet!

*

Hartait, nehogy lehetetlen felfogásával gátja legyen a könnyűipar egészséges fejlődésének, már másnap visszahelyezték a kultúrfrontra.

Dunai Ferenc

Az újításnak is van határa

Szűr-Szabó József rajza

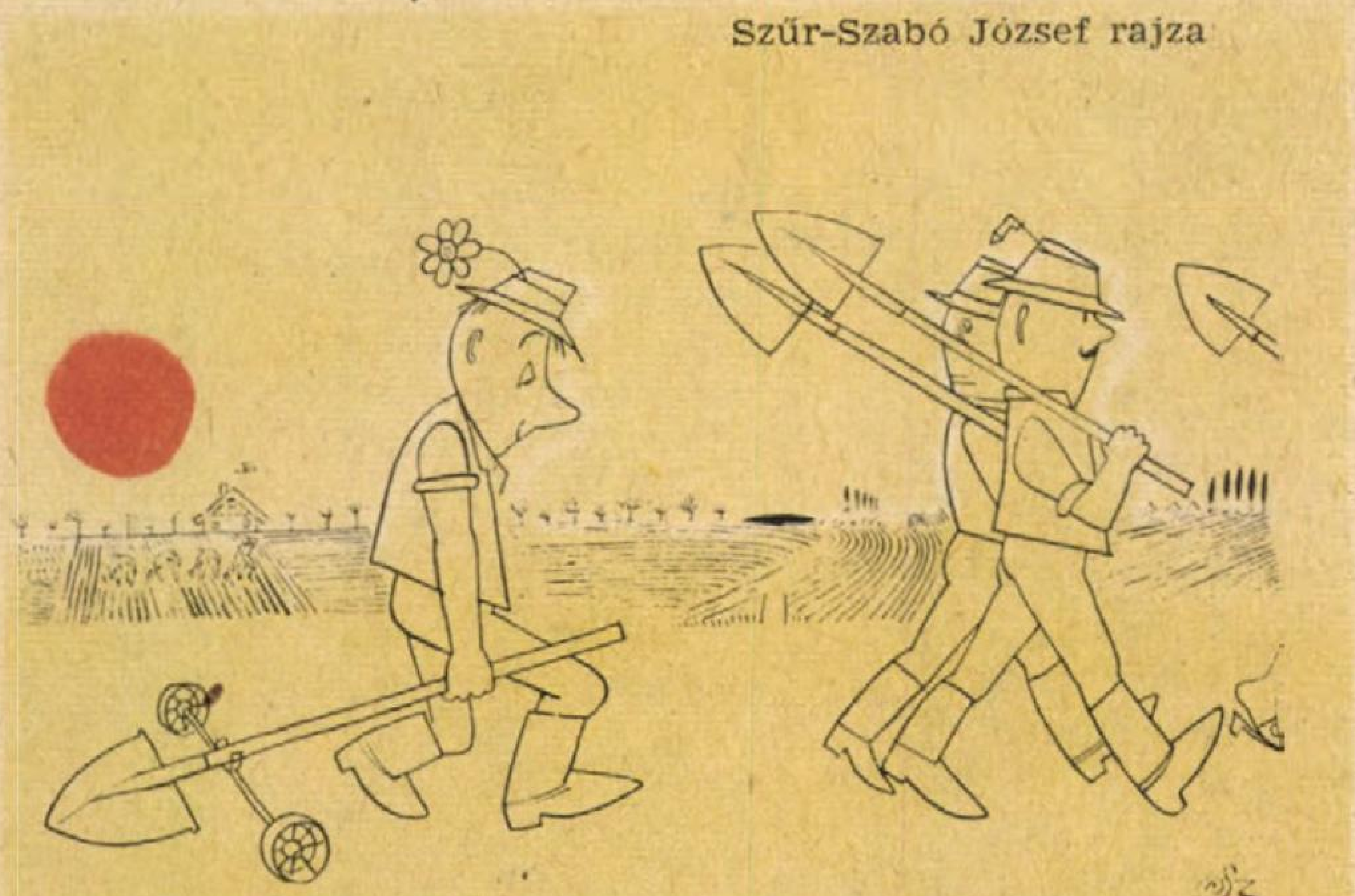

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.4203 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.